

หลวงพ่อดำบ..พีจ่าบอกว่
ท่านผู้นำจะทำบุญขึ้นบ้านใหม่
เลยให้มานิมนต์พระ 9 รูป

เจริญพร
เดี๋ยวจัดให้

อนิจจัง วัฏสังขารา...

นิมนต์ไป 9
ทำไมมาแค่ 4

อ้าว! ก็ช่วงนี้..เขาห้าม
ชุมนุมเกิน 5 ไม่ใช่เหรอ?

ปีที่ 6 ฉบับที่ 20 เดือนมิถุนายน - กรกฎาคม - สิงหาคม พุทธศักราช 2557

ISSN 1906-6317

เจ้าของ

มูลนิธิสวนแก้ว, องค์การสาธารณประโยชน์

ประธานอำนวยการ

พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

คณะที่ปรึกษา

พระครูศรีปริยัติขยาภรณ์, พระอาจารย์เพิ่ม ภาสุโร
พระมหาสุชาติ เกตุจุมโหม, หม่อมนิดาภา ชำนาญอักษร,
คุณสมบัติ ชำตะรุประชีวิน, คุณกรทอง ต่านวิริยะกุล,
คุณอวยชัย รงค์ทอง, คุณสันติ เชาว์นิพัฒน์,
คุณมัทรมชน วงศ์บุญธรรม, คุณกนกจอม เอกวงศ์กุล,
คุณศิริพร ชื่นครุฑ, คุณกรกมล แซ่โจ้ว, น.ต.เสริม หัตถโกศล
คุณประดิษฐ์ นันต์, คุณสุภัทรา แซ่อึ้ง, คุณสุทธิพร บุญภักดี

บรรณาธิการ

อดัมมยตา

กองบรรณาธิการ

ว.จิณณโสตุถิ, พระเร้งชัย เตชะโพล, แม่ชีอุไร บุญธรรม,
คุณอนุชา ยอดบรรยง, คุณฉัตรชัย รัชตวิริยะกุล,
คุณรณธรม ต๊ะปัญญา, คุณนิชากร โตดนาดี,
คุณเกษรณ รามัญอุดม, คุณสุทธิพงษ์ วงษาชัย

วัตถุประสงค์ของวารสารกัลยาโน

1. เพื่อเผยแผ่พระพุทธศาสนา
2. เพื่อส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมรายอันดีงาม
3. เพื่ออนุรักษ์และส่งเสริมวัฒนธรรมและประเพณีไทย
4. เพื่อประชาสัมพันธ์กิจกรรมของมูลนิธิสวนแก้วและวัดสวนแก้ว
5. เพื่อเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นของพุทธศาสนิกชน

ออกแบบสิ่งพิมพ์

สำนักงานวารสารกัลยาโน (ติกัลยาโน) วัดสวนแก้ว

หมู่ที่ 1 ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140

Computer Graphics : ว.จิณณโสตุถิ

เว็บไซต์ / อีเมล

[www.kanlayano.org /](http://www.kanlayano.org/)

Email : Kanlayano@yahoo.com

Kanlayano@gmail.com

พิมพ์ที่ ห้างหุ้นส่วนจำกัดเอกฉัตร กราฟฟิก 99/1610 พิศาล-
โคตรการ 8 แขวงสามตำ เขตบางขุนเทียน กทม. โทร. 0 2496 5267

ความงาม ความสุข จงมีแต่ทุกท่าน

ณ ปัจจุบันนี้ สังคมไทยมีการเลือกข้างกันอย่างชัดเจน จึงอยากฝากให้ท่านทั้งหลายที่เลือกข้างแล้ว ไม่ว่าจะอยู่ข้างซ้าย ข้างขวา ข้างหน้า ข้างหลัง เคารพในการตัดสินใจของท่าน แต่...อย่าลืมมีข้างที่สำคัญมากที่สุดของคนไทย คือ อยู่เคียงข้างกัน ร่วมมือพัฒนาประเทศไปด้วยกัน มีความสมานฉันท์ปรองดองโดยธรรมไปด้วยกัน ข้างนี้แหละ จึงเป็นข้างที่สำคัญที่จะทำให้ประเทศของเราพัฒนาสภาพต่อไป

ประกาศ ๆ ให้ศิษยานุศิษย์และพุทธศาสนิกชนทั่วไปได้ทราบ มีข่าวดีมาบอก...เข้าพรรษาปีนี้ หลวงพ่อพยอมท่านได้เปลี่ยนใจจำพรรษาอยู่ที่วัดสวนแก้วเหมือนเดิม ท่านทั้งหลายที่สนใจในธรรม มีให้เลือก...ทั้งแบบฟังธรรมในวันอาทิตย์ ฟังธรรมปรารภธรรมในยามเช้าทุกวัน และฟังธรรมประจำวันธัมมัสสวนะหรือวันพระ เชิญได้ตามความสะดวกที่เวลาจะเอื้ออำนวยต่อการฟังธรรม

หลายท่านมีความตั้งใจ...รออ่านวารสารกัลยาโณ คงได้อ่านสนใจและได้ลิ้มรสพระธรรมอย่างอímอก อímใจอย่างแน่อน โดยเริ่มต้นประเด็นที่สำคัญ คือ คอลัมน์แรกหลวงพ่พยอมท่านได้ตอบปัญหาที่เกี่ยวข้องกับงานสงเคราะห์ เผยแผ่และพัฒนา ที่ได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนชั่วคราวทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมตลอดถึงบทความธรรมะที่สำคัญในคอลัมน์ต่าง ๆ มีตัวปัญญ่อีกมากมายซ่อนเร้นอยู่ในเรื่องนั้น ๆ ที่นำมาตีพิมพ์ในครั้งนี้ ขอให้ท่านทั้งหลายมีความสุข มีความจำเริญใจ มีปิติสุขกับการได้อ่านวารสารกัลยาโณโดยทั่วหน้ากัน

ในช่วงเวลาแห่งการแสวงหาเจโตวิมุตติและปัญญาวิมุตติ ขออนุโมทนา กับทุกท่าน ที่ได้สนับสนุนวารสารกัลยาโณทั้งโดยตรงและโดยอ้อม จงเป็นผู้มีความสำเร็จในธรรม ตามกุศลเจตนาที่ก้าวไปในบุญของท่านทั้งหลายปรารถนาเอาไว้ทุกประการ เทอญ.

อดัมมยตา

ผลของการรู้จักจำพรรษา

“...นี่แหละ เป็นผลของการที่รู้จักจำพรรษา คือ รู้จักทำให้
เวลาล่วงไปด้วยประโยชน์ ให้เวลาล่วงไปด้วยชัยชนะ

เพราะฉะนั้น การจำพรรษาของเรา ก็คือ การกระทำ
ที่เป็นชัยชนะอย่างยิ่ง เป็นพิเศษกว่าเวลาอื่น สามเดือน
นี้เราทำอะไรให้มีชัยชนะเหนือกิเลส เหนือความทุกข์
เหนือความชั่ว เหนืออะไรต่าง ๆ มากเป็นพิเศษ จนกล่าวได้
ว่า เวลาจำพรรษา ก็คือ เวลาที่เต็มไปด้วยชัยชนะ มันก็น่า
เคารพ น่าบูชา น่าเลื่อมใส แม้แก่ตนเอง เคารพนับถือตัวเอง
ได้ แล้วก็มีปิติปราโมทย์ ซึ่งเป็นตัวบุญเป็นตัวกุศล
ได้อย่างยิ่ง นี้เรียกว่า จำพรรษาแล้วได้บุญ
แล้วได้กุศลอย่างแท้จริง...”

ที่มา : พุทธศาสตร์การทำนาตามแบบของพระพุทธเจ้า. กรุงเทพฯ :
ธรรมทานมูลนิธิ, หน้า 22.

- 5 เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น
หลวงพ่อยอม มีคำตอบ...
โดย...พระราชธรรมนิเทศ
- 45 บรรณากรรม “ตั้งตนไว้ชอบ”
โดย...พระราชธรรมนิเทศ
- 57 บรรณากรรม “สัปดาห์กัน”
โดย...พระราชธรรมนิเทศ
- 67 สะเก็ดธรรม จาก...สวนโมกข์
ถึง...สวนแก้ว
เรื่อง “ชนชั้นปกครอง”
โดย...พุทธทาส
- 71 ไคร่ครวญในธรรม
เรื่อง “พิจารณาภรรยานุสติ 2”
โดย...พระอาจารย์เพิ่ม ภาสุโร
- 81 ถูคุณ ชุ่มธรรม...
เรื่อง “นิยามแห่งกรรม”
โดย...พระเร้งชัย เตชพล
- 87 กิ่งพุทธมิ่ง
เรื่อง “มหัศจรรย์มนุษย์ 2”
โดย...แม่ชีอุไร บุญธรรม

- 93 ชุมนุมคติธรรม
โดย...ละอองธรรม
- 97 ชุมสไตล์ (Zoom Style)
โดย...พจิมล
- 101 สวนแก้วแฟร์
“ย่านาง พืชสมุนไพรไทย”
โดย...มูลนิธิสวนแก้ว
- 105 ภาพ...พัฒนา
- 113 ยิ้มเข้าไว้ ใจไม่ทุกข์
“วันเวลาผันแปร ความดีมั่นคง”
โดย...โยมแอ้ว สังฆทาน
- 114 ประกาศ “มูลนิธิสวนแก้วฯ”
เรื่อง การจัดตั้งกองทุนผู้สูงวัย
- 116 วิตามินใจ “ยุติ-ธรรม”
โดย...นายมะนาว
- 117 รายนามผู้บริจาคทรัพย์สินพิมพ์
วารสารกัลยาณ

สกุ๊ปพิเศษ ข้อคิดสะกิดธรรมจากหลวงพ่อยอม

56 ทำไมถึงบวชไม่สึก ?

66 ช่วยชาติ

เมื่อมีปัญหาก่เกิดขึ้น หลวงพ่อพยอมมีคำตอบ

“เมื่อมีปัญหาก่เกิดขึ้น หลวงพ่อพยอม มีคำตอบ...” แสดงโดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)
ให้สัมภาษณ์เพื่อตีพิมพ์ลงในวารสารกัลยาโณ ฉบับที่ 20 วันที่ 1 มิถุนายน พ.ศ.2557

1.

ตอนแรกทราบข่าวว่า...ปีนี้หลวงพ่อกะจะไปจำพรรษา
ที่สาขากบินทร์บุรี เพราะเหตุใด ? ท่านจึงได้
เปลี่ยนใจมาจำพรรษาอยู่ที่วัดสวนแก้ว...ครับ

ที่จริงตั้งใจไว้เหลือเกินว่า อยาก
จะไปสานงานต่อที่กบินทร์ฯ ให้มันสุดยอด
สุดซอย ซึ่งมันใกล้จะสุดยอดสุดซอยอยู่
แล้ว แต่ก็ในเมื่อความจำเป็น คือ รอง
จากเจ้าอาวาส ท่านพระอาจารย์เพิ่มท่าน
ปลื้มวิเวกไปอยู่ด่านมะขามเตี้ย จะปล่อยให้
พระใหม่อยู่กันทั้งหมด ก็คงจะ...มองดู
แล้ว มันก็จะเหมือนกับสร้างบ้านปักหลัก
ปักฐานไว้ดีแล้ว ดันทิ้งไปอยู่ที่อื่น

มีงานที่จะทำสานต่อ จะเป็นงาน
เข้าค่าย จะเป็นงานคนมาถือศีลอุโบสถ
เพราะทำเฟสที่พัทลุงแอร์ ห้องน้ำรวมหมู่
เดียว ทำพร้อมเสร็จ เบ็ดเสร็จ แล้วไม่
อยู่ พุดง่าย ๆ ว่า สร้างโรงงานเสร็จ
แล้วไม่เดินเครื่อง ไม่คุมเครื่องจักรให้
เดินต่อ แล้วปล่อยให้ใครก็ไม่รู้ ไม่รู้จัก
เครื่องยนต์กลไก มากด พังพินาศหมด
โรงงานที่สร้างก็ไม่คุ้ม

เพราะสร้างวัดสวนแก้วนี้ พันกว่า
ล้าน ทั้งซื้อพื้นที่ ทั้งอาคารก่อสร้าง พัน
กว่าล้านมันไม่ใช่ของเล็กน้อย เมื่อหมด
ต้นทุนขนาดนี้ แล้วไม่ผลิตอะไรดี ๆ ขึ้น
มา ทิ้งไปอยู่ที่อื่น ถึงแม้ว่าที่อื่นอยากจะไป

ทำ...ใจจะขาด

แต่การนึกถึงประโยชน์ส่วน
ใหญ่ ส่วนรวม ก็ต้องจำใจ ไม่
ชอบใจ ไม่ถูกใจ แต่มันถูกต้อง ถูก
ธรรม มันก็ต้องทำ ในส่วนที่ถูกต้อง
ถูกต้องไว้ก่อน ถูกใจไว้ทีหลัง ตอน
ออกพรรษาแล้ว จะไปอยู่ที่นั่นบ้าง
ก็ได้ ก่อนออกพรรษาไปได้ หรือไป
เป็นบางวันเช้า-เย็นกลับ มันก็พอ
จะได้ เมื่อคิดทบทวนถ้วนถี่ ก็ตัดสินใจ
ที่ต้องจำพรรษาอยู่วัดสวนแก้ว

แล้วก็จะรื้อฟื้น การบรรยายธรรม
ทุกวันอาทิตย์ ทุกวันพระ ให้กลับมาเหมือน
เดิมอีก เพราะทิ้งไปซะสามสี่อาทิตย์ต่อ
เดือนนี้ เคยบรรยายทุกอาทิตย์ ก็เหลือแต่
ต้นเดือน

ต่อไปนี่ก็จะลงบรรยายทุกวันอาทิตย์
จะมีคนมาหรือไม่มา แต่มองดูแล้วมันไม่
น่าจะเป็นไปได้...ที่ไม่มา เพราะอะไร ? อายุ
เราก็มามาก คิดว่า พอเป็นของเก่าที่มีคุณค่า
ให้คนมาดูได้บ้าง นี่ก็อย่างหนึ่ง แล้วบ้าน

จัดสรรก็อยู่มาล้อมวัดมากขึ้น ความเจริญ คนกรรมกรก่อสร้าง ก็มาที่วัดมากขึ้น เราก็น่าจะได้ทำประโยชน์ ให้กับศาสนิกชนในละแวกนี้ได้มาก

เราไปอยู่กบินทร์ เพราะคนที่ กบินทร์ ก็มีวัดเยอะ แล้วคนก็ไม่ได้มาก รอบ ๆ วัด เพียงแต่ว่าเราจะไปพัฒนาให้ได้สุดยอด ทั้งด้านสถานที่ เกษตรกรรม แพนผัง ระบบน้ำ ก็ออกพรรษาก็ไปทำได้ ยังทำทันอยู่ เพราะได้สร้างเขื่อน 2 เขื่อน... เสร็จ ๆ 2 เขื่อน ก็ถือว่า ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้ไปจำพรรษา ไปโฉบชั่วคราว ก็ทำได้ขนาดนี้ แล้วออกพรรษาก็ไปต่อยอดอะไรต่าง ๆ ที่มันยังขาดแคลนอยู่เล็กน้อย ก็คิดว่าภายในปี 57 ทุกอย่างที่น่าจะจบ จบแน่นอนเลย 100 เปอร์เซ็นต์ ก็คิดว่าสมบูรณ์แล้วทั้ง รื้อรอบขอบชิด ทั้งพืชพันธุ์ธัญญาหาร ทั้งระบบน้ำ ระบบไฟ ทั้งหลายก็ดีไปหมดแล้ว ก็เหลือแต่ว่าเปิดเป็นเฟสเขาจะมาใช้ อบรม สัมมนา บริษัท โรงงาน ซึ่งตอนนี้ก็มีมากขึ้น และเดี๋ยวนี้ก็เริ่มมีหลายบริษัท ซึ่งรอว่า เราเสร็จเมื่อไร เขาก็จะมาใช้เป็น ที่ประชุม สัมมนา เราก็จะได้ไปให้ความรู้ เป็นคราว ๆ

ก็เลยตัดสินใจว่า พรรษานี้คงต้องอยู่ที่นี้ ถ้าหากว่า อาจารย์เพิ่มท่านกลับมาเมื่อไร ! เราคงจะไปที่นั่น ที่นี้บ้าง หรือว่าถ้าพระที่พอจะดูแลแทน เข้มแข็ง พอที่จะดูแลวัดได้ ก็คงจะต้องแบ่งเวลาไปจำพรรษาที่สาขาอื่น ๆ บ้าง เพื่อเป็นขวัญกำลังใจแก่คนที่ไปอยู่กันตามสาขานั้น ๆ

ถ้าได้อ่านบทความนี้แล้ว ก็ช่วยบอกต่อ ๆ กันว่า ถือว่า ตามหลักแล้ว พระผู้ใหญ่ แต่โบราณกาล พระเถระที่เลยพรรษา 10 (อาตมานี้มัน 45 เข้าไปแล้ว) ก็ถือว่า เข้าพรรษานี้ ท่านจะหยุดจาริกไปในที่ต่าง ๆ ก็จะอยู่วัดสั่งสอนกุลบุตร กุลธิดา ทายก ทายิกาจะเข้ามาถือศีล อุโบสถ ก็จะได้ยินได้ฟังอบรมกันครบ ถ้วนกระบวนการธรรมเสร็จสมบูรณ์ และก็ขอเชิญชวนเลยว่า ปีนี้เป็นปีแรกที่วัดสวนแก้วมีสถานที่รองรับผู้ปฏิบัติศีล ปฏิบัติธรรมอย่างสมบูรณ์ และสวยงาม สะดวกสบาย ปลอดภัย ที่สุดตั้งแต่ตั้งวัดมา

“

...ช่วงเข้าพรรษา เราควรที่อยากจะเรียนรู้ ทำความเข้าใจ กับพระนิพพานที่น่าสนใจ คือ ที่มันอยู่ในปัจจุบัน ถ้าเราไปเชื่อพระนิพพานตอนตายแล้วนี่ มันจะไปได้ประโยชน์อะไร เพราะคนตายไปแล้วจะ มาพูด มาบอกอะไร ใคร ได้ประโยชน์สักเท่าไรว่า **“รสชาติพระนิพพาน”** มันเป็นอย่างนั้นอย่างนี้...”

เมื่อถึงฤดูแห่งการเข้าพรรษา เรา มาอบรมซึมซับ คุณธรรมความดี เพื่อมี ภูมิต้านทาน จักได้ไม่เป็นพวกที่เข้าข่าย ที่ เรียกว่า “หมู่วัตถุเนรคุณไม่รู้จักคุณ ต่อพระนิพพาน...น้อย ๆ ๆ”

เราเป็นมนุษย์ เราก็ควรมีตัว ช่วย ที่จะไม่ให้เป็นบ้า ไม่บ้าบอไม่ เสียประสาทนี้ บางทีเราก็ไม่รู้ว่ ใคร ช่วยเรา ใครมีบุญคุณต่อเรา

ช่วงเข้าพรรษา เราควรที่อยากจะ เรียนรู้ ทำความเข้าใจ กับพระนิพพาน ที่น่าสนใจ คือ ที่มันอยู่ในปัจจุบัน ถ้า เราไปเชื่อพระนิพพานตอนตายแล้ว นี่ มันจะไปได้ประโยชน์อะไร เพราะคน ตายไปแล้วจะ มาพูด มาบอกอะไร ใคร ได้ประโยชน์สักเท่าไรว่า **“รสชาติพระนิพพาน”** มันเป็นอย่างนั้นอย่างนี้

“พระนิพพานมันเย็น ดับ ทุกข์ดับกิเลส” มันก็น่าจะดับให้เรา

ตอน...เป็น ๆ แต่ที่นี้ถามว่า เราจะรู้เรื่อง พระนิพพานชั่วคราวอย่างไหนอย่างไร ?

หลวงพ่พุททาสท่าน ให้เรารู้สึกว่า **“จิตมันว่างจากกิเลส...ชั่วขณะ ๆ บางเวลานั้นแหละ คือ พระนิพพาน... น้อย ๆ”** เป็นพระนิพพานชั่วคราว ที่มัน หล่อเลี้ยงเรา ไม่ให้เราเป็นบ้า ไม่เครียดจน เป็นโรคประสาท

เดี๋ยวนี้คนเครียดจนเป็นโรคประสาท นี้ จนล้นโรงพยาบาล ยารักษาไม่รู้กี่แสน ล้านบาท ทั้งหมดที่มี ก็ระงับก่อนหลับ ก่อนนอน เครียดนอนไม่หลับ ท่านก็บอก **“นี่มันน่าอายแมว อายไก่อ”** แมว ไก่อ หมา ไม่ต้องกินยาก่อนหลับ ก่อนนอน ถึงเวลาว่าง มันก็หลับ ไม่ต้องกินยาระงับ

แต่เป็นคนนี้ มันต้องกินยาระงับ ไม่นั่นหลับไม่ลง **“แหม ! เสียที่ที่เกิดมา เป็นมนุษย์ พบพระพุทธศาสนา”**

ท่านยังบอกต่อไปอีกว่า **“เรามี จิตว่างจากกิเลสชั่วคราว”** ที่มี พระบาสิรับรองว่า...

“ปะภัสสระระมิทั้ง ภิกขเว จิตตั้ง
ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย
จิตนี้ประภัสสร

อาคันตุเกศ อุปะกิลเสถ
อุปะกิลฐัง

แต่ว่าจิตนี้เศร้าหมองแล้ว
เพราะกิเลสที่เป็นอาคันตุกะเข้ามา”

จิตนี้มันประภัสสรอยู่ก่อน เหมือน
เมฆหมอกจรมาบดบังดวงจันทร์ หรือบ้าน
เราว่างอยู่ แยกจรมาย่อม มันก็มา แล้ว
เต็มมันก็ไป

แต่เราเคยรู้สึกชอบใจ ช่วงเราว่าง
บ้างไหม ? เราเคยรู้สึกอยากจะตอบแทน
ความว่าง ที่มันช่วยเหลือเลี้ยงเรา ไม่ให้เรา
วุ่นจนเป็นบ้า กินไม่ได้นอนไม่หลับ วุ่นวาย
ทั้งวันทั้งคืน

ถ้าดูถึงภาพรวมก็เหมือนกัน พอ
คนมาวุ่นวาย มีมือบนั่น พรรคนั่น ปะทะ
กับมือบนั่น ทหารเขาก็มาปฏิวัติยึดอำนาจ
ก็สงบพักหนึ่ง แล้วก็ยังมีมือบนั่นออกแล้ว
ทหารก็ต้องไปยึดอีกแล้ว

พวกมือบนั่น ก็เหมือนกิเลสที่จรมา
เป็น...คราว ๆ ถนนมันว่างของมันอยู่ก่อน
“ราชประสงค์” มันไม่ได้มีมือบนั่นอยู่ตลอด
เวลา มันมี ๆ มา ๆ ไป ๆ หาย ๆ ช่วงที่หาย
ไปเราเดินกันสบาย

เมื่อก่อนอาตมาไป ผ่านแจ้งวัฒนะ
ไม่ได้ ตอนนี้อยู่สบาย ปรี๊ดเลย ! นี่แสดงว่า
แยกกลับไปแล้ว เมฆหมอกมันกลับแล้ว

เราก็ต้องชอบใจความที่ถนนว่าง ทำให้เรา
ไปไหนมาไหนสะดวก

แต่เราก็เฝ้า “**ลืมหองใจ ความ
ว่าง...ในใจของเรา**” แล้วเราก็ไม่เคย
ทะนุถนอมความว่าง อย่างผู้มีพระคุณ เรา
เคยเฝ้าถนอมใจพ่อแม่ เราถนอมป่าไม้สิ่ง
แวดล้อม เพื่อจะให้เรารอด

แต่ถามว่า ป่าไม้ สิ่งแวดล้อม
พ่อแม่ กับความว่างนี้ ใครบุญคุณ
มากกว่ากัน ?

เราตอบแทนบุญคุณพ่อแม่ จนเรา
เครียดเป็นบ้ากันเลยทีเดียว นี่มีไหม ? (หรือมี
ไหม ? ทำไม ! แม่เราป่วยเรื่อยเลย ทำไม !
แม่เราเป็นอย่างนี้ ทำไม ! แม่เราเป็นอย่าง
นั้น แล้วบ่นแม่เราเรื่อย)

แต่ความว่าง เราบ่นไหม ?
(ทำไม ! ว่างอย่างนี้ หรือถูกราคา
จริงว่างจังเลย) มีไหม ?

แต่ถ้าแม่จุกจิก นี่เราบ่น ! พวก
ธรรมชาติมันมาแรงเกินไป ต้นไม้โค่นทับ
โน่นทับนี้ ก็บ่น แต่มีใครบ้างบ่นว่า ต่อว่า
ความว่างบ้าง มีใครบ่นว่าต่อว่า พระนิพพาน
น้อย ๆ บ้าง

นี่แสดงขยายความให้เห็นชัดว่า
“เราเหมือนสัตว์เนรคุณ” เวลาความ
ว่างมาช่วยให้เราสบายคลายเครียด
ไม่บ้า แล้วเราก็ไม่เคยเก็บรักษาไว้

ที่กระตุกพ่อกระตุกแม่เก็บ อะไร ๆ ก็
ไม่รู้มีบุญคุณเก็บ แต่สิ่งที่เก็บแล้วสบาย
ไม่เป็นทุกข์ เราไม่เครียด เราไม่บ้า เรา

กลับไม่เก็บไม่รักษา ไม่ส่งเสริมกัน ไม่ส่งเสริมกันด้วยให้รู้จักคำว่า **“ความว่างเป็นชั่วคราว ชั่วขณะ”**

เพราะโดยสภาพจิตมันไม่ได้ถูกเพารนไปด้วยกิเลสกันทุกวัน แม้แต่ดวงอาทิตย์มันขึ้น แดดแดดกล้า จนป้ายลัก 3-4 โมงเย็น มันก็เริ่มอ่อนลมมันก็พัด ดวงอาทิตย์ตกดินไปแล้ว มันกลับมาสู่ความเย็น ถ้าแดดเผาตลอด 24 ชม. 3-4 วันติด ๆ เชื่อว่า ต้นไม้ก็เหี่ยวตาย ผิวหนังคนก็ไหม้เกรียม

จิตเรานี้ ถ้ามันถูกกิเลสเผาตลอด มันคงไหม้พอง มันคงลุกเป็นไฟเผาเป็นจุณ

เป็นถ่าน เป็นเถ้า ด้วยความร้อนเร่า ด้วยโกรธ ด้วยโลภ ด้วยหลง

แต่บางช่วงนี้ มันว่างไป แต่เสียดายว่า **“เราไม่เคยขอบคุณความว่าง”** เราไม่เคยรู้สึก ว่า **“ความว่างมีบุญคุณ”** ที่ทำให้เราไม่บ้า ไม่ร้อนรน ไม่เครียด ไม่ถูกเผาทุกวัน มันมีช่วงว่างให้เราเราถึงได้อยู่กันได้ นี่ ! รู้สึกตัวกันบ้างไหม ว่า โลกปัจจุบันนี้ คนบ้าเยอะ แล้วเราจะไปเพิ่มจำนวนคนพวกนั้นอีกไหม ? เราจะเป็นรายต่อไปอีกไหม ?

แล้วใครช่วยเราไม่ให้เป็นอย่างนั้น ! เราน่าชอบใจไหม ! เรารู้สึกสิ่งนี้เป็นบุญคุณไหม !

ถ้ารู้สึก ว่า สิ่งนี้มีบุญคุณ เราจะต้องตอบแทนความว่าง ช่วยเผยแผ่ความว่าง ให้ความว่างมันกว้างขวางไปอยู่ ใจ... คนไหน ๆ ถ้าคนไหนก็อยู่แบบแล จิตใจเขาว่าง จากกิเลสรบกวน จิตใจเขาไม่มีกิเลสเพารน หน้าตาเขาคือยิ้ม ยิ้มแย้มผ่องใส หันไปทางไหน ก็เจอแต่คนจิตว่าง หน้าตาอึมครึม ไม่ถูกกิเลสเพารน เหลียวไปดู...

เราก็จะทำให้อะไรเกิดขึ้นรู้ไหม ?

คนข้าง ๆ ก็จะเป็นไอดอล (Idol) ให้เราได้ไหม ? ถ้าทุกวันนี้ มีแต่พวกหน้าหงิก หน้าอู หน้าอย่างอมอะไรมาเกิด...? (อมทุกข์มาเกิด)

อาตมาเคย ชูไว้ จำกันได้หรือป่าว ว่า **“กลับจากพึงธรรมชาติพระพยอม วัดสวนแก้วไปแล้วนี้ กลับไปถึงบ้าน**

หน้าหงิกหน้าอ” ลูกหลานเห็น หมด
อารมณ์เลย “ณีนึกว่า จะดีกว่าเก่า”
กลับมากันกว่าเดิมอีก ยายย่าคนนั้นนะ
จะเป็นคนทำลายศาสนา ยิ่งกว่าเณรคำ
หรือพวกเจ้าอาวาสจัดปาร์ตี้ถั่วดำอะไรที่
ภาคเหนือนะ เพราะลูกหลานก็จะรู้สึกว่

“น้ากลัวพระพยอม เทศน์ไม่
ได้เรื่อง”

“ธรรมะพระพุทธเจ้า คงไม่ได้
ประโยชน์”

ยายกลับมาหน้าหงิก หน้าอ หน้า
ปิ้ง หน้าบูด แสดงว่า...จิตกลับมาวุ่น
หนักกว่าเดิม ถูกไฟกิเลสเผาผลาญ
กว่าเดิม แล้วเราจะเรียกว่า เราจะ
มาเผยแพร่ ความว่างให้ใครได้ดูได้

เรามีช่วงว่างจากกิเลส ที่ “แหม !
น่าขอบใจจริงๆ” ที่บางช่วงโลกก็ไม่โลภ
โกรธ อาฆาต อิจฉา ชิงชัง ก็ไม่มี นึกกลุ่ม
หลงอยากจะเล่นการพนัน อบายมุข อยาก
จะแหงหวยสักนิดก็ไม่มี มันว่างจริง ๆ ไม่
ต้องไปตรวจเลยว่าถูกหรือผิด ไม่ต้องเที่ยว
แสวงหาซื้อตัวเลขที่หมายปอง มันจะอยู่
แถวไหน ? มีแผงตรงไหน ?

ถ้าเราคิดได้อย่างนี้ เห็นอย่างนี้ รู้
ประโยชน์แบบนี้ ลองคิดดู โยม ! ว่ามันจะ
เกิดประโยชน์ขนาดไหน มันจะมีอานุภาพ
อย่างไร ? ต้องฝากให้พวกเราช่วยคิด ! ถ้า
เรายังไม่เอาเรื่องนี้มาพูดจา พูดคุยกันบ้าง

อาตมาว่า “ชาวพุทธเราเนี่ย ดู
เหมือนจะไปลดคุณค่าศาสนา
ที่มีอุดมการณ์สูงสุด”

“อุดมการณ์สูงสุด” ของ
ศาสนาก็คือ เรื่องนี้แหละ เรื่อง “ความ
ว่างชั่วคราว และความว่างถาวร”

ถ้าเรารู้สึกพอใจ ว่า “เฮอ ! อยู่
แบบนี้ถูกต้อง” ถูกต้อง แล้วเราก็พอใจ
แล้วเราก็...ฝึกไป ๆ จนกระทั่งในที่สุด เรา
ก็เกิดชอบความว่างแทนความวุ่น ไม่นาน
ความว่างก็จะสอนเรา และเราก็จะสอน
คนอื่นต่อไป...ให้สังเกต

พอสังเกต ความว่างนี้ มันเหมือน
กับเริ่มรู้จัก คำว่า “นิโรธ” หรือรู้จัก
ความดับ ความเฝารนของกิเลส จน
เป็นเหตุให้เรา นี่เริ่มเขยิบตัว ขยับตัว
ที่จะตอบแทนบุญคุณความว่าง ด้วย
การช่วยพูดต่อขยายต่อ แล้วเราก็ฝึกต่อ

“อุดมการณ์สูงสุด”
ของศาสนาก็คือ...เรื่อง
“ความว่างชั่วคราว
และความว่างถาวร”

จนรู้สึกได้ “อ้าว ! มันมีได้จริง ๆ หรือนี่”
ช่วงที่มันว่างนี่

เวลาเราหลับ เรานอนนี่ ถ้ามันเกิด
เพารนด้วยความสะดวกสบายมากเกินไป โกรธเคือง
ขัดแค้น แสบนอกแทบแย ! เราคงอยู่ไม่ได้
หรอก ! ป่านนี้เป็นบ้าไปแล้ว ไม่ว่า จะ
เรื่องได้ เรื่องเสีย เรื่องบวก เรื่องลบ ที่เรา
กระทบมันเข้ามานี้ เราตั้งท่ารับมือ แบบ
ปรุ้งแต่่งให้เราร้อน หรือผ่อนคลายให้มัน
สงบเย็น

ถ้ามันสงบเย็นได้ ก็แสดงว่า
เราได้อะไร ?

“ได้นิพพานชั่วคราว” มันดี
กว่าพวกที่ไม่ได้ชิมลองชั่วคราว แม้แต่

กระทั่งจะลิ้มชิมลองไม่ได้ดักชดทั้งถ้วย
ทั้งช้อน ก็ขอให้จุ่มดูดสักนิด โยมว่า ยังพอ
รู้รสชาติบ้างดีไหม ?

เออ ! นี่ ต่อไปชาวพุทธเรานี่ ทำงัย !
เราจะ...ซี้ดปาก “จี้ด ! แหม ! อยากอยู่
กับความว่าง” พอเห็นเรื่องความว่าง อ่าน
เรื่องความว่าง ซี้ดปากเลยว่า “โอ้โฮ ! วัน
นี้อร่อยจังเลย ฟังเพลินเลย” ได้ไหม ?
(ไม่ใช่จะวุ่น จะเอา จะมี จะเป็น ญูได้เป็น ญู
ไม่ได้เป็น)

ญูได้เป็น...ญูจะอย่างนั้นอย่างนี้ นี่
เขาเรียก “วุ่นด้วยความมีตัวกูของกู”

นี่เป็นศัพท์สำนวนที่หลวงพ่อบุทธ
ทาสใช้บ่อยที่สุด ก็คือ

อันความจริง “ตัวกู” “ตัวกู” มีได้มี
แต่พอไ้ มันเป็นผี โส่มาไ้
พอหายไ้ “กู” – “กู” ก็หายไป
พอไ้ใหม่ โส่ใหม่ ดูให้ดี ๆ

รักสงบ จงสืม ซึง “ตัวกู”
และสืมทั้ง “ตัวกู” อย่างเต็มที่
มีสติ ปัญญา และปรานี
หน้าที่ไ้ใคร ทำให้ดี เท่านั้เอย ๆ

เขาจะให้เราทำหน้าที่ตรงไหนอย่างไร
ก็เราทำหน้าที่ของเราให้ดีที่สุด ในเรื่อง
ที่จะให้เขารับเรา ด้วยความเราอยาก
จะทำตรงนั้น ไม่อยากทำตรงนั้น เราได้
ตรงนี้...ไม่ชอบ ชอบตรงนั้น เราก็ลอง
ฝึกดู นี่ท่านจึงใช้คำนี้ดีมากว่า

**“เวลาที่เกิดกิเลส กับเวลา
ที่ไม่เกิดกิเลส” อันไหน ! มันมากกว่า
กัน ?**

ไหนเราลองวินิจฉัยปัญหานี้ก่อน
ว่า **“ช่วงกิเลสเกิด กับช่วงกิเลส
ไม่เกิด”** อย่างไหน ! มันมากกว่ากัน ?

แต่ถ้าจัดแบ่งเป็น 3 ช่วง

- 1) เกิดมาก
- 2) เกิดน้อย
- 3) เกิดตลอด

ถ้าเกิดตลอดต้องเป็นยังงัย ? (เป็น
บ้า) หลับก็เกิด ตื่นก็เกิด นั้นบ้าแน่ !

นี่ก็เป็นเพราะเราสังเกตน้อยไป เรา
จึงรู้สึกได้ว่า ช่วงเราเกิดกิเลส มันมากกว่า
ช่วงที่ไม่เกิด ถ้าเราลองนึกกันดูให้ดีว่า ถ้า
มันเกิดมาก เกิดตลอด เราอยู่ไม่ได้หรอก
เราต้องแย่แล้ว **“เวลาผู้ที่เกิดกิเลส...
กับไม่มีกิเลส เป็นฟืนเป็นไฟ เขารน”**

เราฟังสังเกต อาการร้อนร่น เหา
ร่น อย่างไหนมันมีมากกว่ากัน ระหว่างกับ
อยู่สบาย ๆ **“แหม ! วันนี้รู้สึก ไม่ได้
ร้อนรุ่ม เขารนอะไรเลย”**

ถ้ากิเลสประเภท 3 ตัว มันเฝ้าเรา
ทุกวัน ๆ ป่านนี้ พวกสติที่จะรู้สึกตัวทั่ว

พร้อมนี้ มันก็ต้องอ่อนเปลี้ยเพลียแรง
แล้วก็จะถึงไปชั้นสติแตก (เสียสติ)

เพราะฉะนั้น ผู้ที่เข้าใจว่า **“เกิด
มาก”** นี่ ก็อาจจะจริงของคนที่คิดอย่าง
นั้นก็แล้วกัน อย่าไปเฝ้าคนอื่นนะ เทียว
ขอรับรอง ! ว่า **“แกก็ต้องเหมือนกับฉัน
นะ”** เขาเรียกว่า อะไรนะ ! **“เอาสันดาน
ของตนเองไปเทียบกับคนอื่น”**

ต้องระบุไปเฉพาะ...คน ๆ นั้นได้
คนบางคนนี่เกิดบ่อย เกิดถี่ เกิดมาก และ
เกิดนาน แต่คนบางคนนี่ แป๊ป ! เดียว ก็
ปะทะอยู่ ตั้งท่ารับตี เหมือนเจ้าของบ้าน
รับแขกดี เขามีเปรียบเทียบกับอยู่คำหนึ่ง
ว่า **“มีเมียตีให้หัวแตก มีแขกมาให้
โล่งเรือน”**

มันหมายความว่าอย่างไร ? (ถ้า
เป็นแบบคนที่ไม่รู้ ก็เอาไม้ไปขีดหัวเมีย
แตก) เขาเรียกว่า **“ต้องอ่านจิตอ่าน
ใจให้แตก”** ว่าเขาชอบอะไร เขาไม่ชอบ
อะไร นี้อย่างหนึ่ง

ถ้าอยู่ด้วยกัน **“ไม่รู้เขารู้เรา”** เขา
เรียกว่า **“ดีใจทยี่ไม่แตก”** เราจะอยู่กับ
คนนี้ต้องมีปัญหาแน่ เราก็ต้องรู้ว่า **“เขามี
ปัญหาเรื่องอะไรเก่ง”** ถ้าเราดีใจทยี่แตก
เราก็จะปรับตัวไม่ให้เกิดปัญหากับเขา
อย่างนี้เขาเรียกว่า **“มีเมียตีให้หัวแตก”**

ส่วน **“มีแขกมาให้โล่งเรือน”**
คือแขกตัวนี้ หมายถึง กิเลสที่จรมายเยี่ยม
เป็นคราว ๆ นี่ อย่าต้อนรับเขานาน อย่า
เชิญทาน เชิญนอน ปูเสื่อ เชื้อเชิญ **“อยู่ได้**

นานตามสบาย” ยิ่งถ้าแซกร้ายแซกไม่ดี ต้องรีบไล่ เพราะมาถึงก็โง่ เอนั่น เอนี่ จะเอาโน่น เอนี่ มาถึงก็แสดงอาการโกรธ แค้นชิงชัง เราควรไล่ลง ต้องตะเพิดบอก ไปว่า “**ไม่ยินดีต้อนรับ**”

อันนี้ที่เรียกว่า ให้ตะเพิดกิเลส ตวาดกิเลส ก็คือ ตวาดความทุกข์เป็น ตวาดกิเลสเป็น แล้วก็จะไม่เป็นทุกข์ ไม่น่าละอาย ยังต้องบอกกันต่อ อีกคำหนึ่งว่า

ถ้าชาวพุทธคนไหนนี้ อยู่กับความทุกข์นาน ๆ อยู่บ่อย อยู่มาก ต้อนรับความทุกข์ยังกับเพื่อนฝูงสนิท หลวงพ่อพุทธทาส ท่านเรียกว่า “**จน ชี้แหล่ ไม่มีอำนาจ วาสนา ไร้การศึกษา อยู่เป็นทุกข์**”

อย่างไรน่ะเล่าว่ากัน ?

คนไม่มี...การศึกษา บางคน เขาไม่ทุกข์มีไหม ?

คนไม่มี...เงินทองเยอะเยยะ ไม่ทุกข์มีไหม ?

คนไม่มี...ตำแหน่งอำนาจ วาสนา ไม่ทุกข์มีไหม ?

ถ้าเราเป็นชาวพุทธอย่างที่เคยบอก เปรียบเทียบ “**ยายเดินผ้าถุงหลุด ให้หลานเห็น กับยายร้องไห้ให้ หลานปลอบ**” ยายควรจะอาย เรื่องอะไรมากกว่ากัน ?

ผ้าถุงหลุด เดี่ยวก็ตั้งขึ้นมางู้ง เด็ก มาเห็นก็หัวเราะนิคหน้อย แต่ยายร้องไห้ ให้หลานปลอบนี่มันหมดที่ฟังเลย เสียศูนย์

ทั้งครอบครัว เพราะว่าเป็นหัวจักรที่จะปลอบ ลูก ปลอบหลาน คอยบอกว่า “อย่า ทุกข์ เลยเรื่องแค่นี้เอง ยายผ่านมามากกว่า นี้” แต่ถ้ายายร้องไห้ซะแล้ว ว่า “**กู ไม่น่าจะเจอแบบนี้เลย**” “**มึงไม่น่าจะ ทำกะกูอย่างนี้เลย**”

แต่ถ้าบอก “**มึงทำหนักกว่านี้ กู จะไม่ทุกข์กับมึง**” ถ้าอย่างนี้หลานชักทิ้ง

เมื่อเรามีพระนิพพานอย่างนี้ กัน อยู่กันเป็นประจำ เป็นพระนิพพานน้อย ๆ ชั่วคราว แต่มันก็มีความหมายเดียวกันนั่นแหละ คือ **ว่างจากการเฝารนของกิเลส ถ้าเรามีพระนิพพานอย่างนี้กันเป็นประจำ คือ ทำให้เราพักผ่อนบ้าง ถ้าเรา ไม่ได้พักผ่อน ต้อนรับแขก...เดี่ยวโกรธ มา เดี่ยวโง่มา เดี่ยวหลงไป เดี่ยวหลงมา ถ้าอย่างนี้นั่นอยู่ไม่ได้หรอก**

ถ้ากิเลสเกิดตลอดเวลา ก็เหมือนไฟอยู่กับเราตลอดเวลา เราก็ตายไปแล้ว หรือเป็นบ้า เป็นบอ เป็นโรคประสาทกันไปหมดแล้ว ไม่มีเหลือหรอก

“กิเลสมันให้เวลาเรา ได้ พักผ่อน”

ถ้ามีใครมาสั่งเราให้พักผ่อน เราน่าจะขอบคุณเขาไหม ?

ตัวอย่างเช่น “**ลูกไม่ต้องมาช่วย แม่ทำงานหรอก พักผ่อนไว้ เตรียม สมองไว้เรียนเถอะลูก !**” อย่างนี้เราก็

ถือว่า แม้มีบุญคุณ แต่ยังไม่สำคัญเท่ากับการ
กิเลสมันบอกว่า

“เชิญคุณพักผ่อน เตียวเรา
ไปหาคนอื่นบ้าง”

“เราจะไปเยี่ยมบ้านคนอื่น
บ้าง ที่เขาชอบต้อนรับ คุณพักผ่อน !”

เราได้พักผ่อนจากการต้อนรับแขก
พวก 3 ตัวร้าย

- 1) เป็นตัวโจร คือ “โลภ”
- 2) เป็นตัวร้ายที่สุด โหดร้าย
ที่สุด คือ “โกรธ” ขมิงทิ้ง แค้น
- 3) แล้วตัวกรุ่นเป็นไฟ ก็คือ
“โมหะ”

ถ้าเราเพรณกันอยู่อย่างนี้ ไม่ได้
พักผ่อนเลย ถ้าเป็นไฟในเตาไฟ หรือเครื่องยนต์
วิ่งไป ๆ ยังต้องหยุดพัก ความร้อนมันขึ้น
แล้วถ้าตัวเรามีความร้อนขึ้น ทั้งวันทั้งวัน
เราคิดว่ามันเป็นยังไง ?

ฉะนั้น กิเลสเขา ให้เราได้พัก
ผ่อน ให้โอกาสเราได้พักผ่อน แต่
เราไม่ได้มีบุญคุณ ที่เขาให้ได้พัก
ผ่อน มีวัน ว่าง ๆ อยู่สบาย ๆ เราจะ
ได้ไม่ต้องทุกข์ทรมาน เพราะกิเลส
ที่มันทรมานเรานั้น ได้ว่างให้พอ
สมควร พอที่จะรักษาสมดุจจิต
ไม่ให้จิตนี้เสียศูนย์ สติแตก เป็นบ้า
เป็นบอ ประสาทกิน

ดังนั้น เราจึงมีเวลานอนหลับ นอน
พักผ่อนตามสมควร และเมื่อตื่นอยู่ก็
มีเวลาที่จะสบายบ้าง ไม่มีไฟกิเลสเผา
ผลาญ เปรณ เราจึงไม่เป็นบ้าตาย เรา
จึงไม่เป็นโรคประสาทตาย หรือเราจะ
ไม่ไหม้เกรียม เพราะกิเลสเผาตลอด
เวลา นี่เรียกว่า เรามีชีวิตปกติสุขอยู่
ได้อย่างนี้ เพราะอำนาจความว่างของ
กิเลสเป็นคราว ๆ นั่นเอง

“เมื่อใดมีกิเลส มันก็เป็นวัฏสงสาร
เมื่อใดว่างจากกิเลส มันก็เป็นพระนิพพาน”

“...จิตนี้ เป็นประภัสสร แต่มันเป็น...ความเศร้าหมอง เพราะกิเลสเข้ามา...”

ความว่างจากกิเลสเป็นคราว ๆ ในชีวิต วันหนึ่ง ๆ นี่แหละ คือ พระนิพพานน้อย ๆ ที่เราได้อาศัยเป็นอยู่ได้ จนเราไม่เป็นโรคประสาท ไม่บ้าบอไปกับเขา

พูดได้อย่างตายตัวเลยว่า “เมื่อใดมีกิเลส มันก็เป็นวัฏสงสาร เมื่อใดว่างจากกิเลส มันก็เป็นพระนิพพาน” แต่มันเป็นชั่วคราว มันขिमลอง มันยังไม่ถึงขั้นสมุทฺเทนิพพาน คือ ยังไม่สิ้นเชิงยาวนานตลอดกาลนิรันดร์ แต่มันก็ได้มีโอกาส ให้เราได้พักผ่อน จากการเพร่น

ระยะที่ว่างจากกิเลส...พระนิพพานมีอยู่มากพอ ที่จะทำให้เราเป็นปกติสุขอยู่ได้พอที่จะเอาชีวิตรอดอยู่ได้ โดยไม่เป็นบ้า เป็นบอ เพราะอำนาจของความว่างจากกิเลส

นี่คือ “คุณของพระนิพพาน” ที่สัตว์เนรคุณทั้งหลาย ยังไม่รู้จักคุณของพระนิพพาน

“คนเรานี่ จะต้องเป็นโรคประสาท จะต้องเป็นบ้า” ทั้งที่เขาอดตัวมาแล้ว ไม่ต้องเป็นโรคประสาท ไม่ต้องเป็นบ้า เขาก็ยังoirู้จักพระคุณของพระนิพพาน...น้อย ๆ ที่แทรกอยู่เป็น...ระยะ ๆ ในชีวิตประจำวัน ขอให้ท่านทั้งหลายมองเห็นกัน

อย่างนี้เกิด ว่า “พระนิพพานนั้น อยู่กับเราตลอดเวลา” กิเลสต่างหากที่เข้ามาแย่งพื้นที่

คำว่า “เข้ามาแย่งพื้นที่” นี้สำคัญ คือ ที่เราแย่งที่นาที่สวนกัน แย่งมรดกกัน สู้กันตาย อย่างที่มีข่าว ! ลูกอยากได้มรดกพ่อ มี 200 ล้าน สู้ทั้งพี่ ทั้งพ่อ ทั้งแม่ นี่เขาเข้ามาแย่งที่แย่งทางกัน เพราะมีกิเลสเข้าไปแย่งที่ มันก็เป็นอย่างนี้ ปนปี้กันทั้งบ้าน

แต่ถ้าเราคิดว่า “เราให้ระยะเวลา ของความว่างมาแทรก” มากินพื้นที่จิตใจเราไว้บ้าง มายึดพื้นที่จิตใจเราไว้บ้าง อย่าให้กิเลสมันมาแย่งพื้นที่ แล้วเข้ามาแทรกแซง

เพราะตามธรรมชาติธรรมดา เราไม่ต้องมีกิเลส และไม่ควรมีกิเลส แม้แต่พระพุทธเจ้าท่านก็ตรัสว่า “จิตนี้ เป็นประภัสสร แต่มันเป็น...ความเศร้าหมอง เพราะกิเลสเข้ามา”

นี่ก็เรียกว่า พื้นฐานของมันไม่มีกิเลส กิเลสมันเป็นคนแปลกหน้า เป็นอาคันตุกะ เป็นแขกที่จรเข้ามาเป็น...คราว ๆ

ฉะนั้น “**ประภัสสร**” คือ จิตมันว่าง อยู่ก่อน แล้วแขกมันจรเข้ามา เหมือนบ้าน มันว่างอยู่ก่อน หนังสือวารสารฯ นี่ มันว่าง อยู่ใช้ใหม่ก่อนหน้านี้ แล้วเราจรเข้ามาอ่าน ใช้ใหม่ ? แล้วเราจะอ่านอยู่ตลอดไหม ?

เดี๋ยวมันก็ต้องว่างอีกใช้ใหม่ ? แล้วถามจริงเถอะ หนังสือวารสารฯ นี่ มันจะว่างจากคนอ่านมากหรือน้อยกว่า ?

เรียกว่า มันมีช่วงว่างให้มันพักจาก การใช้งานเปิดอ่าน ถ้าเราเปิดอ่านกันทั้ง วัน มันก็จะชำรุด เปื่อย ฉีกขาดเร็ว

โชคดีไหม ! ที่มีความว่าง เป็นที่ให้เราพักผ่อนบ้าง เป็นคราว ๆ เพราะฉะนั้น ใครเนรคุณ ใครไม่รู้จักประโยชน์ของพระ นิพพานไว้เสียเลย ซึ่งพวกเรานี้เอาพระ นิพพานไปไว้เสีย หมิ่นชาติแสบชาติ มันจะ ไปได้ประโยชน์อะไร ?

แล้วมันก็เป็นการเนรคุณ เป็น คนเนรคุณ เป็นสัตว์เนรคุณ ต่อ พระนิพพานซึ่งมีพระคุณอย่างยิ่ง ที่แต่เดิมที่เราได้สอนแต่ให้มีบุญ คุณต่อพ่อแม่ ครูบาอาจารย์ ต่อ พระเจ้าพระสงฆ์ หรือต่อประเทศชาติ ต่อหน้าต่อดิน อะไรก็แล้วแต่ ซึ่งสิ่ง พวกนี้มันก็ทำแค่ให้เรา มีกินมีใช้ อยู่รอด แต่มันไม่สามารถทำให้เรา ไม่เป็นโรคประสาทได้ ไม่เครียดได้

แต่พระนิพพาน หรือ ความว่าง ชั่วคราว ที่กิเลสไม่เผารนเรานั้น คือ บุญ คุณจริง ๆ ที่เรามีช่วงเวลาที่พักผ่อนอย่าง

ดี โดยที่เข้ามากำกับชีวิตของเรานี้ ให้มี ความว่าง จากความทุกข์บ้าง สลับกันไป คือไม่มีไฟเผาอยู่เป็น...ระยะ ๆ ที่บางครั้ง ไฟมันก็มีเกิดเป็นระยะ มีระดับเพลิงไปดับ เป็นระยะ มันก็จะมีช่วงคุมไฟอยู่แล้ว กับ ยังคุมไม่อยู่

ดังนั้น เราก็จะเป็นคนอยู่ฝ่ายไหน ละ ถ้าคุมไม่อยู่มันเผาอดไหม้ วายวอด หมด แล้วเราจะเป็นคนที่ฝ่ายดูสภาพที่ให้ มันเผา วายวอด หรือหาทางดับ

ส่วนในคนที่มีความรู้สึกดี จะเตรียม น้ำ เตรียมเครื่องดับเพลิง เพื่อจ้องจะดับ อยู่ นี่ เขาเรียกว่า “**โชคดี**”

เดี๋ยวนี้ ! ใครมีไฟเผา...ในกิเลสบ้าง ? หรือปล่อยให้กิเลสเป็นฝ่ายเผาเรา ?

ซึ่งเชื่อได้ว่า “**มี**”

แต่ถ้าหากว่า ช่วงพระนิพพานน้อย ๆ ที่ว่างเป็นคราว ๆ นี้ ถ้าเราสามารถครอบ ครอบเอาไว้อยู่ เหมือนพ่อแม่ที่เราารู้สึกว่า

มีบุญคุณมาก เราก็อยากให้อยู่บ้านเรานาน ๆ เป็นการตอบแทนคุณ ให้ข้าวให้น้ำท่านบ้าง ให้ของกินของใช้ ให้แกสบาย นวดแช่นวดชาแกบ้าง ที่เป็นบุญคุณกับเรา สำหรับพ่อแม่เรายังดูแลรักษา ยังอยากให้อยู่อยู่กับเรา

แต่สำหรับช่วงเวลาที่ทำให้เราไม่บ้ำเลยนี้ เรากลับลืมนึกไปไม่รู้เรื่องเลย ว่า สิ่งเหล่านี้น่าตอบแทน น่าทะนุถนอม น่าที่จะให้อยู่กับเรานาน ๆ

พ่อแม่นี้ ขออภัยเถอะ ! บางครั้งบางทีอยู่กับเรานาน ๆ ยังมีรำคาญบ้างไหม ! ก็คงมีบ้าง มีบ้างแวบ ๆ “อื้อหือ ! จุกจิกจัง ดูเลยยากเลี้ยงยากจัง” แวบ ๆ !

แต่เรามีไหม ? ที่เราบ่นว่า “แหม ! มันว่างจัง” “มันหงุดหงิด” เพราะความว่าง มันไม่หงุดหงิด มันไม่มีอะไรที่น่าบ่น น่าเบื่อ ใครบ่นเบื่อความว่าง เบื่อพระนิพพาน บ่นเบื่อศาสนา ธรรมะนี้ อาตมาว่า อาการเขาต้องไปทางบ้า ทางประสาทแน่นอนเลย

เพราะฉะนั้น นี่ เราก็ต้องฝากกันว่า มันเป็นหน้าที่ละ ถ้าถามว่า ใครชวนขวายบ้าง ? ที่จะรับทำงานเรื่องพรรณนี้ต่อไป ช่วยกันพูดว่า อย่าไปหวัง พระนิพพาน หมิ่นชาติ แสนชาติ หลังจากตายแล้ว ตอนนี้อยอมทนทุกข์ไปก่อน ทำบุญอะไรก็ “นิพพานะ ปัจจะโย โหตุ” แล้วทิ้งท้ายว่า ในอนาคตกาลเบื้องหน้าโน้น เทอญฯ แล้วตรงนี้อยู่ยังไง เพราะต้องตรงโน้นเทอญฯ แล้วตรงนี้ไม่เอาเย็น ๆ บ้างหรือ

ที่ท่าน ฯ จุดประกายไว้ดีมาก แล้วท่านก็ยืนยันว่า ท่านมั่นใจว่า ในพุทธประสงค์ พระพุทธเจ้าท่านจะใช้คำว่า “พระนิพพานเป็นของให้ฟรี” แล้วจะมาให้กันตอนตายใครจะมารับ นี่ประโยคนี้ชัดเลยว่า “พระนิพพานให้ฟรี” ไม่เรียกร้องค่าจ้าง ใครทำใคร... ? (ได้)

“พระนิพพานเป็นของดี ไม่มีขาย อยากได้ต้องทำเอาเอง”

ทำยังไงให้จิตมันรู้สึก ว่า ไม่มีเราได้ ไม่มีเราเสีย ไม่มีเราบวก ไม่มีเราลบ ไม่มีเราสมหวัง ไม่มีเราผิดหวัง ไม่มีเราแพ้ ไม่มี

ฝ่ายแพ้ว ไม่มีเขาชนะ ตรงที่มันว่างอย่างนี้ ตามหลักมันมีความว่างอยู่บ้าง

แล้วมันก็ไม่ได้วุ่นทั้งวัน ที่ว่าเราแพ้ว ไม่มีตลอดทั้งวันหรอกว่า เราผิดหวัง ไม่มีทั้งวันหรอกว่า เราติดลบ เรากำลังมาบวก เสีย...มาถึงก็ลบพริบ ในพวกที่มีตำแหน่ง อำนาจก็ยังไม่ไต่มาไกล ส่วนพวกที่เขาอยู่สูง ๆ กว่าเรา ถ้าเขาทำใจได้ เขาก็ยิ้ม กับงานที่มาใหม่ได้

อันนี้ก็ขอบอกว่า มันเป็นประโยชน์ สูงสุด ฉะนั้น ถ้าใครเป็นชาวพุทธ แค่ว่าทำบุญอุทิศ ผ้าป่า วัสดุ 5 แล้วไม่ได้ นึกถึงสิ่งเหล่านี้ อาจจะไม่ตรงพุทธ ประสงค์ที่พระพุทธเจ้าต้องการให้เรา รู้จักมีพระนิพพานชั่วคราวยาวจน กระทั่งพระนิพพานเด็ดขาดถาวร

เอาที่นี้มาดูว่า ถ้าพวกเราอ่าน ธรรมกันอยู่ที่นี่ แล้วจะมีใครวิปริต มีคนไหนพิเศษที่จะแอบวุ่นขึ้นมา ในขณะที่กระทั่งอยู่ไม่เป็นสุขเลย ก็ไปหาหมอบพบจิตแพทย์เถิด

แล้วถ้าอาการนี้มันออก อย่างหนั่ง อ่านนะ ไปหาทำอะไรเถิด ที่ตรงกระทรวง สาธารณสุข เขาเรียกอะไร ? (ศรีธัญญา) ไปเถิด ถ้าขนาดนั่งอยู่ตรงนี้ยังออกอาการ อย่างหนั่งอ่านต่อไปเลย ธรรมะไม่เป็น ธรรมะโอสถแล้ว

วันนี้เราไม่มีกิเลส นั่งอ่าน นั่งคิด กันอยู่ ศึกษากันอยู่ มันก็มีความสงบ ในจิตใจเราพอสมควร เพราะอำนาจ

“...พระนิพพานเป็น ของให้ฟรี” แล้วจะมา ให้กันตอนตายใครจะ มารับ นี่ประโยคนี้ชัด เลยว่า “พระนิพพาน ให้ฟรี” ไม่เรียกร้อง ค่าจ้าง ใครทำใคร... ? (ได้)

ของพระนิพพานน้อย ๆ คือ ว่างจาก กิเลสเป็นคราว ๆ ที่เราอาศัยอยู่

เราที่มันอาศัยบ้าน อาศัยเรือน ก็ คิดอยู่แต่แค่นี้ แต่ไม่เคยเลยที่ว่า อาศัยความ ว่างนะ แต่เรามีบ้านนอนห้องแอร์อย่างดี แต่เรานอนวุ่นวาย นอนแค้น นอนเดือดดาล อยู่ที่นี่ เท่ากับเรามีที่อยู่อาศัยไหม ? ที่อาศัย เป็นอะไร ? บ้านอาจจะเป็นนรกก็ได้

แล้วก็ประโยคต่อไปนี่ลองคิดดู นะคอบุณนะ ท่านบอกว่า ให้สนใจพระ นิพพานชนิดนี้ ที่มีพระคุณแก่เราอยู่อย่าง นี้ กลับถูกตำว่า **ยกเลิกพระนิพพาน**

คือ หลวงพ่อพุทธทาส นี่เมื่อสมัย 30 กว่าปี อาตมาอยู่ที่นั่น 7 พรรษา ท่าน ถูกมองในแง่ร้ายหาว่า ทำลายศาสนาบ้าง หาว่า เป็นคอมมิวนิสต์บ้าง หาว่า ยกเลิก พระนิพพาน ที่เขาถือกันมาหลังจากตาย ยกเลิกสวรรค์ นรกอะไรอย่างนี้ ฯลฯ

ท่านถูก...สมัยนั้นจอมพลสฤษดิ์
ชนะรัชต์ **สั่งห้ามท่านเทศน์เรื่องสันโดษ**
เพราะบอกว่าเทศน์เรื่องสันโดษนี้ **จะทำให้**
บ้านเมืองไม่เจริญ จะนิ่ง มันจะพอใจอยู่
แค่นี้ ที่จริง “สันโดษ” มันเลยข้อขยันไป
แล้ว สอนให้ขยันขันแข็งทำไปแล้ว ตอนนี
ขยันก็ต้องพอใจบ้างนะ ไม่ใช่คุณขยันจริง
แต่คุณไม่เคยพอใจอะไรสักเรื่องหนึ่งเลย
เขาบอกให้คุณทำตรงนี้คุณก็ไม่พอใจ เขา
ย้ายคุณไปตรงโน้นคุณก็ไม่พอใจ คุณก็ไม่
สันโดษ เรียกได้ว่า ขยันจริง มีผลงาน
ฝีมือดี แต่เป็นทุกข์เรื่อยเลย

นี่ แล้วจอมพลสฤษดิ์ ชนะรัชต์ พูด
อะไรหลายอย่าง ท่านคอยขัดคอ เช่น “งาน
คือเงิน เงินคืองาน บันดาลสุข”

ท่านบอก “งานคืองาน งาน
บันดาลสุข ไม่ต้องรอเงิน” ไม่เช่นนั้น
คนที่เขาทำไม่ได้เงิน เป็นสุขไม่ได้สิ อย่าง
เช่น คนที่มีจิตอาสามาช่วยงานวัด แบบ
ที่ช่วยทำโน่น ช่วยทำนี่ไม่ได้สักบาทหนึ่ง
แถมยังควักอีก ถ้าถามว่า **สุขไหม ? เออ !**
เขาก็เป็นสุขได้

ขัดคอไปขัดคอมา จอมพลสฤษดิ์
ชนะรัชต์ ก็ส่งพันตำรวจเอกฉลาด ชูโต
ไปคอยติดตามดูว่า เป็นคอมมิวนิสต์ไหม
ตามอยู่ไม่กี่ปีขอบวช สุขใจ ! บวชเลยอยู่
ที่นั่นแหละแล้วแถมยังได้ออกทุนทรัพย์ให้
สนับสนุนการพิมพ์เผยแพร่ผลงานหนังสือ
เรื่อง “ถ้าคอมมิวนิสต์เข้ามา พุทธ
ศาสนายังอยู่ได้”

ท่านก็เลยบอกว่า นี่เขาหาว่า ท่าน
ยกเลิก เรื่องนรก สวรรค์ เรื่องพระนิพพาน
ท่านบอกว่า **อาตมาไม่เคยพูดว่า ให้**
ยกเลิก ห้ามท่านทั้งหลายให้เลิกเซ
ขอให้ท่านทั้งหลายเป็นพยานว่า
อาตมาไม่เคยพูดยกเลิกอะไร

แต่ว่าแสดงของใหม่ ที่ชื่อมันเป็น
ชื่อเดียวกัน แทนชื่อกันได้ จะได้รู้จักจะได้รู้
ประโยชน์ พูดถึงคนแก่คนเฒ่าปู่ย่าตายาย
ของเรา เขาก็ได้พูดกันมาก่อนที่อาตมาจะ
พูดซะอีกว่า “**สวรรค์ในอก นรกในใจ**
พระนิพพานก็อยู่ที่ตายก่อนตาย”

ไม่ใช่ไปอยู่ที่ต้องตายเสียก่อน แต่
ต้องอยู่...ที่ตายเสียก่อนตาย คือ **ให้ตัวกู**
จะเอา จะมี จะเป็นมันตาย แล้วมันจะ
เป็นพระนิพพาน

แต่ถ้าตัวกูจะเอา จะมี จะเป็นมัน...
พริบพริบ ๆ กูจะเอาตรงนี้ กูจะเอาตรงนั้น
กูจะเป็นอย่างนั้น ไม่ให้กูเป็นอย่างนั้น กูก็
จะร้อน...พริบพริบ ๆ อย่างนั้นแหละ ไม่ใช่
พระนิพพาน ดังนั้น ท่านจะบอก “**สวรรค์**
ในอก นรกในใจ พระนิพพานอยู่
ที่ตายก่อนตาย”

อย่าให้มีตัวกู จะเอา จะมี จะเป็น
มันเกิดไม่หยุด มันเกิดตลอด เดี่ยว
คราวนี้เลือกตั้งกูต้องได้เป็นนั่น คราว
โน้นกูต้องได้เป็นโน้น ถ้ากูไม่ได้เป็นใคร
ได้วะ ใครได้เป็น ไปฆ่ามันเลย เพราะกู
จะได้เป็น กิเลสก็มาพริบเลย

นี่อย่างนี้ ก็เรียกว่า **มันหมดกิเลส หมดตัวตน** ต้องอยู่ที่นี้ ไม่ต้องตาย ไม่ทันจะตาย ให้มันได้เย็นก่อนจะตาย ไม่ใช่ตาย แล้วตัวเย็นแข็งที่อ บวม มันต้องเย็นโดยไม่ตาย ตายแล้วตัวเย็นมีประโยชน์ไหม ? ตายแล้วใส่โลงเดี๋ยวนี้เขามีโลงอะไรนะ ที่ใส่ศพเย็นเลย ไม่เน่า เย็นแบบนั้นเข้าท่าไหม ? นอนตัวเย็นแข็งที่อ...ไม่มีประโยชน์

ที่นี้ มาดูต่ออีกนิดเดียว ที่เราไม่ตาย ไม่เป็นบ้าเป็นบอ แบบฆ่าตัวตายอะไรกัน อย่างนี้ ที่มันเป็นแบบนั้นละก็ ถ้าตายแล้วไปได้รับพระนิพพาน จะได้บรรลุพระนิพพาน หลังตายนี้ จะหาประโยชน์อะไร ? เหมือนอย่างเขาบอก **“โยม ! ทำบุญวันนี้ จะไปกินวันหน้า”** แล้ววันนี้โยมหิวทุกวัน...ไหวไหม ?

เราก็ต้องแบ่งส่วนหนึ่งไว้กิน ส่วนหนึ่งไว้ทำบุญ...ใช้หรือเปล่า ?

แล้วทำไมไม่แบ่งพระนิพพานไว้ชาตินี้บ้าง ชาติหน้าจะมีก็มี ถ้าเราทำชาตินี้ไว้ถูกต้องชาติหน้านั้นมีนรก มีสวรรค์ มีพระนิพพาน ไม่ต้องเป็นห่วงว่า จะไม่ได้ เพราะเราทำสิ่งที่ได้ไว้ในปัจจุบัน เราเคยได้เฉียว ได้โอบ ได้ชม ได้เห็น ได้ชิมได้ลองแล้ว ถ้าข้างหน้ามีทำไมจะไม่ได้

เราสนใจที่นี้ดีกว่า มันทำให้ชั่วร้ายเลว ชัดเลย ภาษาอังกฤษเรียกว่าอะไร ?

“แท่งคังเบิล” (Tangible) มันสัมผัสได้ที่นี้แล้ว เดียวก็ไปจับได้ที่นั่นอีก มันเคยลูบเคยคลำกันที่นี้แล้ว ถ้าไม่เคยจับต้องเลย **“อ้าว ! ตายแล้วไปได้...ใช้ไม่ใช่สงสัยอีก”** แต่ที่นี้บอก **“อย่างนี้...เย็นอย่างนี้ สบายใช้เลย !”**

ที่นี้ ต่อมาอีกนิดหนึ่งท่านบอกว่า พระนิพพาน บ้าบออะไรคนตายแล้วถึงจะได้ คนตายพูดได้เรื่องได้ราวอะไร ที่จะมาบอกว่า พระนิพพานที่ได้มันเป็นความสุข อย่างนั้นอย่างนั้น มันต้องได้กับคนที่เป็นอย่างนี้

พระพุทธเจ้าท่านก็ตรัสว่า **มันอยู่กับคน...เป็น ๆ เราจึงเป็นคน...เป็น ๆ แล้วได้สิ่งของที่...ดี ๆ สำหรับคน...เป็น ๆ แล้วก็รู้ว่า อะไรเป็นพระนิพพานซะแต่ในชาตินี้ อะไรเป็นสังสารวัฏ ที่มันสับสน เปลี่ยนอยู่กับจิตของเรา เหมือนกับมีใครช่วยจับสับหลักปรับเปลี่ยนอยู่ในจิตใจของเรา เดี่ยวเป็นวัฏสงสาร เดี่ยวเป็นพระนิพพานอย่างนี้เป็นต้น**

เผชิญหลังจากอาตมาไปเทศน์ที่ เดอะมอลล์โคราช เขาจัด **“สัปดาห์...**

สังสารวัฏ” เดือนหนึ่งช่วงวิสาขะ แต่เขาพูดมุ่มเดียว อันนี้น่าเป็นห่วง พูดแต่เรื่องสังสารวัฏ ไม่สลับด้วย...เหมือนพูดกับกิเลสอย่างเดียว พูดแต่ด้านกิเลสอย่างเดียว ไม่พูดช่วงว่างจากกิเลสเลย อย่างนี้แย่ไหม ?

จัดสัปดาห์กำจัดกิเลส ! แต่ไม่ได้พูดเรื่อง ประคองความว่าง ช่วงกิเลสมันให้พักเอาไว้อยู่กับเรา

อันนี้ชัดมาก ! บางคนไปจัดเหลี่ยมเดียว มุ่มเดียว ไม่ได้ ! เราต้องดูเหรียญ 2 ด้าน

-ถ้าพูดถึงกิเลส ก็ต้องพูดช่วงว่างจากกิเลส

-ถ้าพูดเรื่องทุกข์ ก็ต้องพูดเรื่องติดสุข

ถ้าพูดอย่างพระพุทธเจ้าว่า ถ้าพูดเรื่องทุกข์ ก็ต้องพูดเรื่องดับทุกข์ด้วย ช่วงที่ทุกข์ไม่เกิดด้วย ไม่เช่นนั้นก็นั่งเป็นอะไร... ศาสนาเนกาทีฟ (Negative) ในประเภทติดลบมองอะไรเป็นภาพลบหมด ไม่รู้จักมองแง่ดีเลย อย่างนี้เสียหาย !

แล้วถ้าพวกเราทราบว่า **“สังสารวัฏ”** เตี้ยวเปลี่ยนเป็นพระนิพพาน แล้วมันไม่ค่อยสับหลัก เหมือนอย่าง รถไฟที่วิ่งกันได้ มันก็มีสับราง สับหลักใหม่ ?

แต่คนเตี้ยวนี้ แปลกไหมละโยม มีคนมาแล้วว่า คนที่ดำ ๆ อาตมานี้ ไม่แพ้ตาย ก็ผิวทึง (ฮิ ฮิ ฮิ) เขาพูดยังงัย ! แล้วอยู่ไม่ไกลซะด้วย (เฮ้อ ! อย่าพูดเลย)

เออ ! ส่วนคนเจ้าชู้นี้ บางทีเขาก็ทำให้อยู่กับเมียหลวงได้ตั้งนาน เพราะเขารู้จักสับหลัก เขามีหลายคน แต่เขารู้จักสับหลัก เขาเลยอยู่ได้ ที่เขาไม่ถูกยิง ถูกฆ่า ถูกฟัน เพราะเขารู้จักสับหลัก

เราไม่เป็นบ้า เพราะสังสารวัฏ กับพระนิพพาน มันคอยสับหลัก เปลี่ยนให้เรา ไม่อย่างนั้นเราแย่ !

เหมือนโยมก็ทำมาหากิน ทุกวัน พอถึงเทศกาลเข้าพรรษา วันพระ วันอุโบสถ ก็สับหลักเรื่องทำมาหากิน เรื่องได้ เรื่องเอา เรื่องมี เรื่องเป็น ก็มานั่งเย็น ๆ ฟัง ๆ เรื่องพรรณนี้บ้าง มันก็ทำให้ชีวิตได้สมดุล มันบาลานซ์ (Balance) มันถึงจะอยู่ได้

นี่เรา อย่าจัดหกลึกอะไรให้มันผิดเพี้ยนไป จัดหกลึกให้มันเป็นพระนิพพาน มากไว้กว่าวิภูสงสาร ไปไหนที่ไหนเขาพูด ให้เราได้พระนิพพาน ผลักวิภูสงสารออกไปได้บ้าง สับหกลึกไปได้บ้าง ผีกฝน ผีกฝน ผีกหัดให้มีสติสัมปชัญญะ มีสมาธิพอที่จะ สับหกลึก แล้วเอาส่วนไหนไว้นาน ?

ส่วนที่เป็นความว่างพระนิพพานไว้นาน

ส่วนสังสารวัฏ ส่วนมีกิเลสวุ่น เรา ก็อย่าเอามาไว้นาน เอาธรรมนั้นมาเป็น เครื่องจัดหกลึก พอรู้ธรรม แล้วก็รู้จักจัดหกลึกได้ว่า

ช่วงนี้ ! เราไม่น่าจะอยู่กับกิเลส นานนัก

ช่วงนี้ ! เราน่าจะอยู่กับวัด กับ ศาสนา กับความว่าง กับพระ นิพพานมากกว่าแต่เดิม

อายุเราปานนี้แล้ว เราไม่ควรจะไป อยู่ใกล้ ๆ กองไฟแล้ว เราควรจะสับหกลึก มาอยู่กับความเย็น ในความมีโอกาสดัก ผ่อนจิตวิญญาณบ้าง

เพราะฉะนั้น สิ่งที่มีมันจะเกิดขึ้นในใจ ให้กิเลสไม่ได้โอกาส ทำอย่างไรก็แล้วแต่ ไม่

ให้กิเลสได้โอกาส ให้ความว่างได้โอกาส แล้วจิตมันก็จะว่างกิเลส มากกว่าที่จะมี กิเลส

เมื่อก่อนเคยชินที่จะมีแต่กิเลส จะ อยู่แต่กับกิเลส ต่อมาผีกฝน ผีกฝน ผีกหัด สับเปลี่ยนหกลึก สับหกลึกจนกระทั่งโอกาส ที่จะอยู่กับความว่าง มากกว่าโอกาสที่ จะปล่อยให้กิเลสแย่งที่แทรกเข้ามา แล้ว จิตมันก็จะว่างจากกิเลส มากกว่าความมี กิเลส อันนี้เราก็จะได้รับผลพระนิพพาน น้อย ๆ ไว้ชิมลอง

ก็ขอให้ทุกท่านได้พระนิพพาน น้อย ๆ ชิมลองไปเรื่อย ๆ จนท่านติดอกติดใจพระ นิพพาน จนท่านตัดใจ ไม่เอาสังสารวัฏ ไม่เอากิเลส ไม่ต้อนรับแขกแปลกหน้า ที่ แทรกแซงเข้ามาทำให้บ้านเราวุ่นวาย ทำให้เรื่อนกายเรื่อนจิตเราวิปริตไป ขอให้ ตั้งใจที่จะชิมลอง ผีกฝน ผีกหัด ให้อยู่กับ ความว่างไปนาน ๆ สุดท้ายสุด ๆ ก็ขอว่า ตอบแทนบุญคุณความว่าง เลี้ยงดูความ ว่าง ให้อยู่ในจิตใจเรานาน ๆ จะช่วยให้ เราไม่เป็นบ้า ไม่เป็นโรคประสาท อันนี้ดี ที่สุดขอให้ท่านดีที่สุดที่มนุษย์ควรจะได้ ด้วยกัน ทุกท่านทุกคน เทอญ.

“...ขอตอบแทนบุญคุณ ความว่าง เลี้ยงดูความว่าง ให้อยู่ในจิตใจเรานาน ๆ จะช่วยให้เราไม่เป็นบ้า...”

2.

หลวงพ่...คิดว่าควรมีหลักการ หลักธรรม กับ
การบริหารใช้ชีวิตที่ก้าวข้ามปัญหาต่าง ๆ ใน
ช่วงภาวะวิกฤตมาเยือนอย่างไร ? ครับ

ในภาวะวิกฤตกับวัด เช่น ในช่วง
น้ำท่วม ถือว่า “เป็นวิกฤตที่ต้องก้าว
ผ่าน แล้วทางวัดก็ได้ก้าวผ่านมาได้ดี”

ถามว่า...มีหลักการอะไร ? ก็
คงต้องตอบว่า

หลักการที่สำคัญก็คือว่า “อย่า
ท้อแท้ กับภัยธรรมชาติ อย่ารู้สึก
หมดหวัง สิ้นหวัง” หรือที่เขาพูดกัน
ว่า “สิ้นเนื้อประดาตัว”

คำว่า “สิ้นเนื้อประดาตัว” นี้
มันมีความหมายว่า เหมือนหมดเนื้อหมดตัว
ถ้าหมดเนื้อหมดตัวในความหมาย
ธรรมะ นั้นมัน “ดี” ก็คือ หมดกิเลส เป็น
พระอรหันต์ ถ้าหมดเนื้อหมดตัวใน
ลักษณะอมทุกข์ เพราะรู้สึก ว่า “ตัว
หมดไปแล้ว” ตัวตน...ไม่หมด แต่ของ ๆ
ตัวหมด เจ้าปัญหาแบบนี้ มันแย่ ! มาก

ถ้าเรารู้สึกว่า “ตัวตนเราหมด”
นี้มันสบาย ไม่ต้องมีปัญหาวิกฤตอะไรเลย
น้ำท่วมก็ไม่มีวิกฤต อะไร ๆ ก็ไม่มีวิกฤต
เพราะมันวิกฤต ที่ตัวตนเข้าไปรับ
ว่า “เราหมด น้ำท่วมหมด บ้านเรา
หมด วัดเราหมด” ถ้าเรารู้สึกอย่างนี้
มันแย่ !

ถ้าเป็นชาวพุทธแท้ศีกษามาดี
มันต้องให้หมดตัวตน แต่อย่าไปหมด
สิ้นเนื้อประดาตัว แบบเศร้าโศก เพราะ
หมดเนื้อหมดตัว “แบบตัวหมด” ตัว
หมดของ แต่ตัวตนไม่หมด มันก็มาเก็บ
เป็นทุกข์กับตัวเราเอง หมดของโน่น !
หมดของนี่ ! ต้นไม้ตาย !

อย่างที่มีคนไปลือแม่ ! มาก มีลือ
ว่า พระพยอมไปทอดต้นทุเรียน...ร้องไห้ !
เพราะทุเรียนตายน้ำท่วม ไร่ไฮ ! เสีย
ฟอร์มมาก มันเป็นเรื่องที่...แย่มาก ๆ

เหมือนกับสิ่งที่บวชเรียนมา ศึกษา
มา 40 ปี มันไม่มีประโยชน์อะไรกับชีวิต
เลย อาตมาว่า “ประโยชน์ที่สุด !” หลัก
สำคัญที่สุด คือ เรามันต้องรู้สึกหมดตัว
ที่เราหมดเนื้อหมดตัว

—แบบสิ้นเนื้อประดาตัว

—แบบมันหมดที่ของกินของใช้
เป็นทรัพย์สิน เป็นอะไรพวกนี้

หากพวกนี้เรายังรู้สึกว่า “เราเป็น
ผู้หมดไปจากของพวกนี้” “ของพวก
นี้หมดไปจากตัวเรา”

ถ้าตัวเรานะอยู่แบบแข็งเปรี๊ยะ ! เลย
ใหญ่พองเลย ก็จะไม่คองกางปึกอุ้ม ต้นไม้
พืชสวน ทรัพย์สินศฤงคาร บ้านช่อง แต่บ้อง
ไม่อยู่ เพราะน้ำมันมามาก แล้วเราก็นั่ง
อมทุกข์ไปกับพวกเรื่องหมดเนื้อประดาตัว
กับการที่สวนทางกับพุทธศาสนาอย่างยิ่ง

เพราะฉะนั้น ตอนนั้นถามว่า ใช้
หลักอะไร ?

ก็คือใช้หลักที่ว่า “มันไม่มีอะไร
เป็นของเรา” ต้นไม้ก็ไม่ใช่ของเรา แผ่น
ดินสวน ไร่ วัด ก็ไม่ใช่ของเรา ถ้าเรา
หมดตัวตนในความรู้สึกอย่างนี้ ถึงไม่สิ้น
เชิง มันก็อาจจะเป็นขั้นที่เขาเรียกว่า “ชิม
ลองความสุข น้อย ๆ เหมือนพระนิพพาน
น้อย ๆ ชั่วคราว”

มันยังดีกว่าไม่ได้ชิมลองพวกนี้เลย
เพราะฉะนั้น ถือว่า...น้ำท่วมเป็นการฝึก
ให้เราได้ชิมลองว่า “เราไม่มีตัวตน” ว่า
“เราเสียนี้” มันสบายยังงี้ ! มันมีความสุข
ยังงี้ !

แล้วในที่สุด มันก็ไม่ใช่เฉยชา มัน
ก็หาข้อมูลว่า “ปลูกพืชอะไร แล้วมันไม่
ตาย” ก็ได้ ดูข่าว ! เขาบอกว่า “ไผ่กิมซุง
น้ำท่วมไม่ตาย” เฮอะ ! ก็ไปหาไผ่มาซิ...
มาปลูก เพื่อน้ำมาใหม่ จะได้ไม่หมดเนื้อ
สิ้นประดาตัวแบบนั้นอีก ไม่สิ้นเนื้อประดา
ตัวแบบงี้ ๆ อีก

“ปลูกพืชอะไร
แล้วมันไม่ตาย”
ก็ได้ ดูข่าว !
เขาบอกว่า
“ไผ่กิมซุง
น้ำท่วมไม่ตาย”

เรากียังมีแผ่นดินอยู่นี้ **“แผ่นดินยังอยู่ !”** เขาบอกว่า **“ปลูกทุเรียนตาย คนยังไม่ตาย”** แผ่นดินยังไม่หมด ปลูกต่อได้ เราก็ลองปลูกไปเท่าที่จะทำได้ แต่อย่าไปเล่นทุเรียนเต็มทีหมด เพราะว่า ทฤษฎีที่ว่า **“พืชผสมผสาน”** นี่มันเป็นทฤษฎีที่ใช้ได้มาก **“หอดตัวโน้น หอดตัวนั้นได้ ตัวนั้นตาย ตัวนี้อยู่”** มันก็ต้องผสมกันไปแล้ว ในที่สุด

เราก็เริ่มแก้วิกฤตด้วยหลักในการว่า **“เมื่อมีตัวตายก็ต้องมีตัวแทน”** พืชตัวนั้นตาย ทุเรียนตายก็หาอะไรมาแทน ทุเรียนก็ได้ เช่น ตอนนั้นจำได้มีรายได้ดีเหลือเกิน พอทุเรียน ตายปั๊บ ! ขุดต่อ ปลูกกล้วย **“อู้ฮู้ ! กล้วยงาม...เครือใหญ่ ๆ”** ตัดขายกันไม่หวาดไม่ไหว กล้วยก็ขายดี ทำข้าวต้มมัดก็ได้

เพราะฉะนั้น มันไม่ใช่เรื่องที่จะต้องก้าวผ่านอะไร แบบหนักหนาสาหัส เพียงแต่รู้จักคำว่า **“จิตใจเรานี้ มันก้าวเข้าสู่สติปัญญา”** ในการรู้ว่า มันไม่ใช่สิ้นเนื้อประดาตัวหรอก

เหมือนอย่างที่เคย...(อาตมาเป็นคนที่เคยเขียนบทประพันธ์ไว้ตอนหนึ่ง) ว่า **“ยายคนหนึ่งแสร้งให้ เพราะน้ำท่วม”** แกบอก **“หมดแล้ว ! ไม่มีอะไรเหลือแล้ว สิ้นเนื้อประดาตัวแล้ว”**

ก็มีสามเณรใจสิงห์ ก็ไปถามว่า แล้วตอนเกิดมา ยายมีอะไรติดตัวมาบ้าง ?

ที่แรกก็ถามว่า **“หม้อยังอยู่ไหม ? บ้านยังอยู่ไหม ? ที่ดินยังอยู่ไหม ?”** ยายบอก **“อยู่”**

อ้าว ! ไหนยายว่า **“หมดเนื้อหมดตัวใจ ! ไม่มีอะไรเหลือใจ”** ของพวกนี้เหลือมากกว่าเก่าอีก เพียงแต่ว่า มันขาดทุนส่วนที่ได้มาเยอะ มันหายไปส่วนหนึ่งแล้วที่มันหาไว้เยอะกว่าที่มันหายนะ คือที่ดิน

เมื่อก่อนวัดมีแค่ 3 ไร่ ตอนที่น้ำกำลังจะท่วม เรามีตั้ง 170 ไร่ เพราะฉะนั้นหลักสำคัญเลย คือ อย่าไปรู้สึกว่ **“เราหมดแล้ว สิ้นแล้ว เสียแล้ว”**

ในเรื่องของคำว่า **“สิ้นเนื้อประดาตัว”** ใช้ไม่ได้

มันต้องหมดเนื้อหมดตัว แบบตัวตน
“อหังการ มมังการ” หรือที่เรียกกันสมัย
 นี้ว่า **อีโก้ (Ego)** ตัวกูเคยใหญ่ เคยรวย เคย
 มี เคยเยอะไปด้วยพืชพันธุ์ธัญญาอาหาร
 ทุเรียน มังคุด ละมุด ลำไย ฯลฯ เดี่ยวนี้มัน
 ไม่เหลืออะไร ! พวกแบบนั้นล่ะ ที่เรียกว่า
สิ้นเนื้อประดาตัวแบบโง่ ๆ

แต่ถ้าสิ้นเนื้อประดาตัว หมดเนื้อ
 หมดตัว หมดตัวตน **“อู้ฮู้ ! สุดที่สุดแล้ว
 มนุษย์เรานี้”** ควรจะเร่งประยุกต์ แอป
 พลาย (Applied) ธรรมะในข้อหมดตัว หมดตน
 กับหมดเนื้อ สิ้นเนื้อประดาตัวอะไรพวกนี้

อาตมาถือว่า ได้รับบทเรียนจาก
 น้ำท่วมครั้งนี้ อย่างยอดเยี่ยม (ไม่มีทางไป
 กอดต้นทุเรียนแล้วร้องไห้) พวกคนแก่ง
 ใส่ร้ายเรานี้ มันเป็นเรื่องที่ต้องก้าวผ่านอยู่
 แล้ว ใครจะไปติดอยู่กับน้ำท่วม แล้วก็นั่ง
 หมดเนื้อ หมดตัว หมดกำลังใจ หมดสมอง
 สติปัญญา ที่จะสรรสร้าง พัฒนาต่อไป

อยากจะบอกไม่รู้ใครจะเชื่อไม่เชื่อ !
“อยากจะขอบใจน้ำท่วม” ว่าทำให้เรา
 ฉลาดกว่าเก่าตั้งเยอะ หรือมีรายได้ดีกว่า
 เก่าตั้งเยอะ หน่อไม้วันหนึ่งก็ได้หมื่น
 ครั้งหมื่น ทุเรียนมะปรางครั้งเดียว

เพราะฉะนั้น ตอนนี้ถึงกับต้องซื้อ
 เครื่องหันหน่อไม้ ซอยหน่อไม้ สไลด์หน่อ
 ไม้ **“มันเยอะเหลือเกิน !”** ไม่มีเลยที่
 ทุเรียนจะเยอะ จนกระทั่งขายไม่หมดกิน
 ไม่หมด แต่หน่อไม้ก็กินก็ไม่หมด ขายก็
 ไม่หมด ดองเยอะแยะไปหมด แล้วมันก็มี
 ส่วนที่เรารักษาไว้มะม่วง ชมพู่ สารพัด

อย่างว่ามันจะต้องมีให้ได้ หล่อเลี้ยงกันไป

นั่นใครจะมาบอกว่า **“ในช่วง
 เหตุการณ์น้ำท่วมมันเป็นวิกฤต”**
 มันจะวิกฤตสำหรับคนที่ไม่มีกำลังใจ หมด
 กำลังใจ แล้วก็หมดสติปัญญา แล้วก็หมด
 วัฒนธรรมไฟรู้ นี่สำคัญที่สุด !

พอเกิดเหตุการณ์นั้น รู้ว่า มันมีไม่
 ชนิดที่น้ำท่วมไม่ตาย มันมีโน่นมีนี่ ที่มัน
 กินง่ายขายเร็วไปก่อน ปรากฏว่า หลังจาก
 น้ำท่วมนี้ **อาตมายังให้โบนัสพนักงาน
 ได้อีกเลย มันเป็นขนาดอย่างไร ?**

ก็บอกว่า **“มันยิ่งกว่าก้าวข้าม ก้าว
 ผ่านด้วยซ้ำไป”** การก้าวผ่านเป็นเรื่องที่
 ถ้าเราไม่ก้าวไม่ผ่านเลย ตั้งรับมันให้ดี ซะ
 ดีกว่าอีก มันจะแก้ปัญหาไปในตัวถือหลัก
 ว่า **“ปัญหาเขามี...ให้เราแก้ ไม่ใช่มี...
 ให้เราลุ่ม ไม่ใช่มี...ให้เราท้อ”**

ในที่สุด เดี่ยวนี้สนุกกว่าเก่าเยอะ
 มันมีอะไรต่ออะไร ที่มันมากกว่า...ทุเรียน
 มันมีอะไรต่ออะไร ที่มันไปปลูกไปสร้างไป
 ทำที่อื่นอีกเยอะแยะ มากมายก่ายกอง

ขอฝากบอกสักทีเถิด พวกที่นั่งรำพึงรำพันว่า “หมดเนื้อหมดตัวแบบโง่ ๆ” ให้มันหมดเนื้อหมดตัวแบบปัญญาบารมี “ไม่มีตัว...จะหมดอะไรสักอย่าง” เพราะของทุกอย่างก็ไม่ใช้ของตัว มันเป็นของธรรมชาติ

ถ้าเอาธรรมชาติไปเป็นของตัว มันก็มั่ว มันก็ทุกข์ แล้วมันก็ไม่ตอมน้ำท่วมมันก็โง่ แค่ว่ายุพัตตันไม้หักไปต้น...ก็จะตาย แค่ว่าแผ่นดินไหวนิดเดียว บ้านร้าวไปหน่อย มันก็สรว้อยเศร้าแทบแย่

เพราะฉะนั้น ไม่พูดละว่า “ก้าวผ่าน” ที่บอกว่า พระคุณเจ้ามีหลักการอะไรในการบริหารในการก้าวผ่าน ?

ก็บอกได้รู้สึกว่ ะดี ! ที่ได้เรียนรู้ คำว่า “หมดเนื้อหมดตัว” ที่มี 2 ส่วน ได้ชัดเจน

- 1) ตอนน้ำท่วม
 - 2) หมดเนื้อหมดตัวในความหมาย
- พระพุทธเจ้า “หมดทุกข์แน่นอน”

เพราะไม่ยึดเอาอะไรเป็นของตัว ุเรียนก็ไม่ใช้ของตัว สวรรค์ทั้งหมดก็ไม่ใช้

ของอาตมา ไปดูชื่อในโฉนดสิ เป็นของมูลนิธิฯ ทั้งนั้น จะไปมั่วแทนตัวอาคารมูลนิธิฯ มันก็ไม่ได้ ไม่มีประโยชน์อะไร

เพราะฉะนั้น จึงต้องบอกว่า “หลักการศาสนานะ สูดยอดแล้ว” เพียงแต่เราไฟรู้กันน้อยไป มันก็มีคนฆ่าตัวตาย เป็นโรคประสาท เป็นโรคว่าเหว่เปล่าเปลี่ยวเดียวดาย ซึมเศร้า หลังจากน้ำท่วม เขาบอกเป็นถึง 2 หมื่นราย ตั้งแต่อะไรละ... ชัยนาท อ่างทอง ออยุธยา ปทุมธานี นนทบุรี อาตมาไม่ยอมเป็นด้วย เพราะยังต้องทำอะไร ที่มันดีกว่า ไปนั่งเป็นโรคเครียด

อาตมามานั่งชำธรรมชาติว่า...จู่ ๆ มันก็มาให้บทเรียนเรา ก็ทำให้คิดทำนอง ทำนี่ ป้องคันกันท่วม ทำกำแพง ดีกว่าเก่าเยอะ

อยากจะทดลองมาใหม่อีกทีเถิดเถิด ว่า จะผ่านไม่ผ่าน ก็ผ่านอีก มันต้องผ่านละ เพราะเราไม่ได้คิดว่า “เราโดน ๆ” คนไหน ๆ เขาก็โดน แล้วจะมารู้สึก “เราโดน...น้ำท่วม ๆ ของเราหมด ๆ” มันต้องหมดเราก่อน แล้วของเราก็จะไม่มีอะไรว่า “จะต้องหมด”

อันนี้สุดยอด ก็ขอฝากไว้ว่า มันผ่านมาได้ คิดทำอะไรได้ ไม่ท้อ ก็เพราะรู้เรื่องอย่างนี้แหละ ถึงเราไม่หลุดพ้นโดยสิ้นเชิง หมดตัวตนสิ้นเชิง แต่มันพอจะรู้ได้บ้างว่า มันเป็นอย่างนี้นะ มันต้องทำใจอย่างนี้นะ ทำได้บ้างไม่ได้บ้าง มันก็ยังดีกว่าไม่รู้เรื่อง ตอนสมัยที่ไม่ได้บวชเยอะแยะเลย.

3.

หลวงพ่...คิดว่าความขัดแย้งทางการเมือง
การเมืองมีลักษณะแบบไหน ? และการแก้ปัญหา
ความขัดแย้งควรยึดหลักคิด หลักธรรมใด ? ครับ

ในเรื่องความขัดแย้งทางการเมือง การเมือง นี่เท่าที่ดูสังเกตมา มันเป็น เพราะนักการเมืองศรีธนญชัย เขา เข้าไปเล่นแกลไปแกลมาซะจน เรียก “ทหารมาเอาพุงมันปลา”

เหมือนพวกนกที่มันแย่งปลากันตัวหนึ่ง มันไปช่วยกันต้อน แล้วจับปลา ได้แล้วมันไม่ยอมตกลงยอมกัน...เอาเถอะ หรือจะฉลาด ผ่าแบ่งชิง มันก็คิดไม่ถูก มันก็เกี่ยงกันจะเอาตรงหัว ตรงเนื้อเยอะ ตกลงกันไม่ได้ มันก็เลยให้หมาจิ้งจอก ตัดสิน หมาจิ้งจอกก็เลยหัน เอาตรง กลางไป แล้วบอก “หัวกับท้าย หาง กับหัว พวกมันเลือกกันเอาเอง”

ตอนนี้การเมืองต้องเลือกเอาเองแล้วใช่ไหม ? เพราะว่าตรงกลางทหาร เอาไปแล้ว ในส่วนตรงกลางนี้ ถ้าเราไม่ ให้ทำ ไม่แบกปลาไปให้เขาเอาไปนี่ เขาก็ ออกมาหันเอาไปไม่ได้

งบประมาณ ตอนทีรัฐบาลที่มาจาก ประชาธิปไตย จะทำอะไร...ก็ขัดไปหมด

ฝ่ายค้านขัดหมดขัดเขาเอาไม่ได้ แล้วที่เขา รัฐประหารบฯ อะไร ๆ ธนาครอะไร ๆ มันออกฉลุยไปหมดให้กันหมด

นี่แหละมันก็ต้องอย่างทีหลวงพ่ พุทธทาสท่านว่า “ประชาธิปไตย ใ้อ้อ ! โยกเยก ! แกลไปแกลมา !” ประชาธิปไตย ของพวกศรีธนญชัยนี่ มันล่าช้า !

ถ้าเผด็จการโดยธรรม มันจับไว กว่า แต่ขอให้เขาเผด็จการโดยธรรมนะ เขา ไม่มุ่งหวังเอากิเลสเข้ามาเผด็จการ แล้วมา แบ่งหารกระทรวงกันโดยนายพลนั้น นาย พลนี้ กองทัพนั้น กองทัพนี้ “นี่แหละ ! เขาฟันเอาตรงกลาง”

กระทรวงใหญ่ ๆ นายพลคุม เห็น ทำท่าทำจะดีนิดหนึ่งว่า จะชวนคุณชัชชาติ ดึงคุณชัชชาติเข้ามา เดี่ยวชาว ! เขาบอก ไม่ชะแล้ว สงสัยตอนแรกยังไม่มีใครอยาก ได้ตำแหน่งคมนาคม แต่พอรู้ว่าจะได้คุณ ชัชชาติ อาจจะมีนายอะไร...พลหรือไม่ พล ก็แล้วแต่ คงแย้งว่า “มันน่าจะให้เรา นะ” เป็นอย่างนั้นหรือเปล่าก็ไม่รู้ละ !

แต่ถ้าก็มีการบอกว่า “ไม่ได้ดึง” “ไม่ ต้องการแล้ว” นี่มันก็เลยมองดูว่า เขา

เผด็จการโดยธรรม หรือกิเลส

ถ้าเขาเผด็จการเพื่อให้พวกเขา
กลุ่มเขา เหล่าเขา ช้างเขา ได้ประโยชน์
ประชาชนส่วนใหญ่ไม่ได้ประโยชน์ อยาก
จะพูดกำกวมสวนทางตรงนี้สักนิดหนึ่งว่า
“เห็นจริง ๆ หรือเปล่า” ว่า ถ้าหลวงพ่อบุ
พุทธานุญาตท่านบอกว่า “ประชาธิปไตย
ก็คือประโยชน์ของประชาชนเป็น
ใหญ่ ถ้าทหารเขาทำ แล้วเขาทำ
อะไรแล้วมันเป็นประโยชน์ เอา
ประชาชนเป็นใหญ่”

จ่ายค่าข้าวประชาชนส่วนใหญ่ คือ
ชาวนา

ทำถนนหนทางอย่างฉับไว

ปราบยาเสพติดได้รวดเร็ว ประชาชน
ส่วนใหญ่ก็มีลูกหลานไม่ติดยา

ประชาชนส่วนใหญ่ก็มีถนนหนทาง
สะดวกสบาย ใช้ปลอดภัยประชาชนได้รับ
ประโยชน์เป็นใหญ่

ทหารจะคืออะไร ? ทหารก็ คือ

ผู้นำที่มีคุณธรรม เป็นที่พอใจ “ถูกต้อง
และพอใจ” พอใจแล้วทำถูกต้อง ประชาชน
เขาก็ต้องยอมรับ

ไม่อย่างนั้นจะมีคนเอาดอกไม้ไปให้
มีคนให้รับทหารได้ใจ

แต่อีกนิดเดียว ถ้าทหารไทยรู้จัก
“ซัพปาย” ให้ดี ภาษาของศาสนา
หมด เจ้าตัวมาร

“เผด็จการ” อย่าไปนึกว่า
ใครที่เขาต้านเผด็จการ นั่นคือ
“มาร”

มารจริง ๆ ตัวจริง ศัตรูตัวจริง ๆ
พระพุทธเจ้าตรัสว่า “มิจฉาทิฏฐิ” คือ
ตัวศัตรูที่ร้ายกาจ

“ซัพปาย” คือ อุปสรรคที่
ร้ายกาจที่สุด

ภาษาของอิสลาม เรียกว่า
“ซัยตอน” หรือ “นัฟซุ”

ภาษาคริสต์เรียกว่า “ซาตาน”

ภาษาพุทธเราก็ “พญามาร” มันคอยมากระชิบเรื่อย “ทำเถอะ มันเยอะงบประมาณนี้ตั้งเยอะเราเอาไว้หนอยก็ได้” เข้ากระเป๋าลักพันล้าน ลักร้อยล้าน ลักล้านครึ่งล้าน ตอนแรกก็อาจจะล้านครึ่งล้าน หนัก ๆ ก็มันก็มากระชิบบ่อย “มันน้อยไป” เอาเพิ่มกว่านี้ก็ได้

ถ้าคณะคสช.(คณะรักษาความสงบแห่งชาติ) ที่ปฏิบัติทำรัฐประหารนี้ รู้จักระวังตัวชัปปา เจ้าตัวกระชิบกระชาบ ที่มาคอยบอก “เอาเถอะ ๆ” หรือกระชิบต่อไปว่า “อยู่ต่ออีกเดือน 2 เดือนเถอะ อีกปี 2 ปีเถอะ” เหมือนสมัยคุณธานินทร์ กรัยวิเชียร จะวางรากฐานตั้ง 12 ปี อยู่ได้ปีเดียวร่วงเก้าอี้

เพราะฉะนั้น ทหารจำไว้อย่างหนึ่ง คุณอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ก็พูดแล้ว “อย่าอยู่นานให้ประชาชนอึดอัด” เขาก็อ้างประชาชนอึดอัด อาตมาว่า “นักการเมืองนะ เขาอึดอัดก่อนเพื่อน” เขาจะอึดอัดก่อนเพื่อนเลยนักการเมืองนี้ เพราะเขาหมดวาสนา หมดบารมี หมดผลงาน หมดฝูงชนที่ศรัทธา จะไม่อึดอัดได้ไง

ถ้าลองทำลิ คมนาคมสะดวก ในที่ไปปิดไปกัน ไปแจ้งวัฒนะไปไม่ได้ พอเปิดโล่ง แล้วถามว่าประชาชนเขาพอใจไหม ? เขาได้รับประโยชน์ส่วนใหญ่ไหม ? กระทรวงต่าง ๆ ทำงานกันได้ บริการประชาชนได้ จะไปทำพาสปอร์ตไม่ต้องไปที่โน่นที่นี่

ถ้าทำประชาชนได้รับประโยชน์เป็นใหญ่ ถ้าทหารทำแบบนี้ถามว่า “เป็น

ประชาธิปไตย” หรือ “เผด็จการ”

ในเมื่อเป้าหมายมันไปอยู่ที่ว่า “ประโยชน์ของประชาชนเป็นใหญ่” แล้วที่เป็นประชาธิปไตยแล้วไปปิดนู่น ปิดนี้ ยึดนู่น ยึดนี้ ทำลายประโยชน์ของประชาชนเป็นใหญ่ ทำลายประโยชน์ประชาชนส่วนใหญ่ แต่ตัวเองได้เงินใส่กระสอบ หอบโชว์กันนี้ มันไม่ได้หรอก ถ้าการเมืองเป็นไปแบบนี้มันไม่ได้

เพราะฉะนั้นใครจะด่าว่า พระพยอม นิยมเผด็จการ แต่อย่าลืมต้องเติมด้วย “พระพยอมจะนิยมเผด็จการที่มันเป็นธรรม โดยธรรม ชอบธรรม ทำด้วยความพอใจ ถูกต้อง ชอบธรรม เฉียบ !”

ถ้าประชาธิปไตยมันทำด้วยความถูกต้องชอบธรรม...เราก็ชอบ แต่ที่แล้วมาเขาเล่นกันยังงี้ ! เล่นกันจนประโยชน์ส่วนใหญ่ของประชาชนหายไปกันตั้งบาน

ขายข้าวก็ไม่ได้สตางค์ นั่นคือเป็นประชาธิปไตย ! จะไปทางไหน ก็ติดขัด ม็อบ (Mob) บานไปหมด ประชาธิปไตย !

กระทรวงต่าง ๆ ที่เคยบริการประชาชนอยู่ในกระทรวง แล้วต้องโยกทำพาสปอร์ตที่โน่น ที่นี้วุ่นวายกันไปหมดแล้วประชาชนส่วนไหน ! ที่เป็นสุขกับการทำประชาธิปไตยแบบนั้น แบบม็อบเยอะ ๆ

เพราะฉะนั้น ถ้าจะปฏิรูป ก็ขออย่างเดียวให้ได้จัดปฏิรูปม็อบสักทีว่า ม็อบควรจะออกมาประท้วง รูปไหน แบบไหน ประชาชนส่วนใหญ่ไม่เสียประโยชน์ตรงนี้แหละ !

ถ้ายังยึดคำนี้ไว้เนี่ย จะเอากันยังไง เรา
รับได้ทั้งนั้นแหละ ถ้าประชาชนส่วนใหญ่ไม่
เสียประโยชน์ แล้วกลับได้ประโยชน์ ที่ยึด
สนามบินนี้

ปลาที่สวองงามก็ตาย

ดอกไม้เกรด A เกรดดี ๆ ก็เน่าหมด
อายุ คาสนามบิน

ประโยชน์ของการค้าการขายเสีย
หายพินาศ การท่องเที่ยวไม่ได้สนับสนุนให้
ประชาชนที่ทำธุรกิจด้านนี้ได้ประโยชน์เลย
กลับเสียประโยชน์แล้วก็อ้างว่า **“เพื่อ
ชาติ” “รักชาติ”** ชาติเสียหายไปตั้ง
หลายแสนล้าน ชาติมันก็ต้องมีทรัพยากร
กินใช้ ถ้ารักชาติแล้วทรัพยากรหายหมด
ตัดป่าไม้กันเป็นว่าเล่น

ถ้าเอาคุณดำรงค์ พิเดช มาก็ยัง
ถือว่า ในคนที่เป้นประชาธิปไตยไม่ชอบ
เขา เพราะนักการเมืองไม่รู้เกิดอะไร ! พอ
ตกจากเก้าอี้...ไม่ไปโผล่ที่ลูกคนนั้น หลาน
คนนี้ วุ่นวาย ! มันเป้นประชาธิปไตยบ้าบอ
อะไรกัน เอาประโยชน์ของชาติที่ส่วนใหญ่
ของประชาชนมาเป็นของตัวเอง ไปพุงฐานะ
ของตัวเอง ไม้พุงเลยเกลี้ยงป่าเลย เขาเอา
ไปพุงตัวเขา โคตรเขา ตระกูลเขา

เพราะฉะนั้น ใครจะด่าว่า พระ-
พยอมนิยมเผด็จการ ต้องเต็มนะ ถ้า
พระพยอมนิยมเผด็จการโดยกิเลส
ให้ถีบหน้าเลย ถ้าชอบ...จริง ๆ

แต่ถ้าเผด็จการโดยธรรม ทำไว ทำถูก
ทำเร็ว ถูกต้อง พอใจ ประโยชน์ส่วนใหญ่
ตกกับประชาชน ใครจะให้พระพุทธเจ้ามา

ห้ามว่า อย่าพอใจเผด็จการแบบนี้ ก็จะไม่
เชื่อด้วย (จะอริยะขัดขึ้นกับพระพุทธเจ้า
เลยหรือเปล่า ! ก็คงไม่ใช่หรอก) แต่ขอบอก
ว่า มันอะไรที่มันเป็นประโยชน์ส่วนใหญ่
แล้วมีใครมาทำลาย มันจะใช้ได้ยังไง

คนส่วนใหญ่ ไอ้โฮ ! เหน็ดเหนื่อย
แทบตาย แต่คนส่วนเล็กได้เอา กอบเอา
โกยเอา ที่ดินบ้าบออะไร เอาไปแย่งกัน
อยู่ได้ตั้งเยอะเยอะ แล้วก็มาทุกทีแหละ ว่า
จะปฏิรูปที่ดินทำไมไม่สำเร็จสักทีเพราะ
พวกนักการเมืองเขาตุนไว้บาน เขาก็
กลัวหมดสมบัติ พวกนี้เนี่ยเป็นเรื่องที่...

เอาเถอะ ! ทหารก็เตรียมปฏิวัติ
เรื่อย ๆ 7 ปี 10 ปี ทำสักที พอพวก
การเมือง เป้นศรีธนญชัยเยอะ ๆ มาสอน
สักเดือน สามเดือน อย่างช้าอย่าเกินปีนะ
“ขอปณิธาต” เตียววินาศอีก.

4.

หลวงพ่...เมื่อคราวก่อนวิกฤตน้ำท่วมก็ก้าวผ่าน แล้วตอนนี้...มีวิกฤตอะไรเกิดขึ้นอีกกับโครงการมูลนิธิฯ บ้าง ? ครับ

วิกฤตธรรมชาติที่หนักสุด...สวิตกลับ ก็คือ ปีนี้ฝนแล้ง น้ำแห้ง ท้องร่องคลองไม่มีเลย จะเปิดน้ำเข้ามา ก็ได้น้ำเต็มมาอีก

โอ้โฮ ! ปีนี้เรียกว่า “ร้อน แล้ง แห้ง เต็ม” มาเต็ม ๆ เลย จนต้องตัดสินใจเลย ซึ่จรดแมคโครอีก 2 คัน ลอกชุดร่องให้ลึก ขุดศูนย์รวมน้ำบ่อใหญ่ไว้ให้มาก กว่าปีหน้า ถ้าน้ำฝนพอหยุดใกล้น้ำเต็มจะมา ต้องดึงจากแม่น้ำอัดเข้าไว้ให้เต็มเลย เพราะตอนนี้โชคดีแล้ว อัดเต็มยังงี้...เจ้าไผ่มันก็ไม่ตาย ถ้าในตอนมีทุเรียนอัดเต็มมันตาย ตอนนี้อัดเต็มไม่ตาย ก็จะ

อัดให้น้ำดูเลย อยากจะเรียกให้น้ำ...มันมาให้ฝนมันมาให้เต็มที่ จะได้เก็บเอาไว้เต็มที่ เพราะ...

ร่องก็สูงขึ้น เพราะเอาดินจากท้องร่องขึ้นมา หลังร่องก็สูงขึ้น เนื้อดินก็เพิ่ม ทรัพย์สินจากใบไผ่ สูงหนาเป็นคืบ ๆ ปั่นกิ่งไผ่ สูงหนาเป็นศอก อยากจะคุ้ยสักนิดหนึ่งว่า แผ่นดินเมืองนนท์ ที่ไม่ได้ซื้อดินจากข้างนอกมาถม แต่ที่ดินสูงขึ้น น่าจะเป็นแห่งเดียว ที่วัดสวนแก้ว

ประโยชน์ของเครื่องปั้นเทคโนโลยี ทำให้นึกถึงคุณวิกรม กรมดิษฐ์ แกบบอกว่า นักบริหารนี้ถ้าไม่รู้จักเทคโนโลยีจะ

ยากลำบาก แต่เราจะไปลงเทคโนโลยี
ทุกเรื่องก็ไม่ได้ อย่าอยากมีกล้องถ่าย
รูป อยากมีดูเวปลามกอะไรพวกนี้ไม่ได้
ก็เลยตัดว่า “ประโยชน์ใช้สอยเราต้อง
ซื้อ ต้องหา” ประโยชน์ใช้สอย ประ
เปรอ บำเรอ เป็นเหยื่อต้องตัดใจ อย่า
ไปยุ่งกับมัน แล้วนั่นคือ ทางรอด แล้ว
ก็แก้ปัญหาด้วยความโชคดี...ก็มีคนที่
เริ่มรู้จักเข้าใจ

เมื่อก่อนต่อว่าต่อขานแทบตาย หา
ว่า วัดนี้ไม่รับสังฆทาน

ไม่ได้บอกว่า “ไม่รับ” แต่บอก
ว่า “มีตัวอื่นเพิ่มจากสังฆทาน บ้าง
ได้ไหม ? ที่วัดต้องการ” เช่น ปุ๋ยอย่างนี้
กึ่งไม้อย่างนี้

ต่อไปจะเป็นวัดแรกของโลกก็ว่าได้
ที่มีคนทำบุญถูกสเปกกับความต้องการ
ของวัด เพราะเห็นว่า “ต้นไม้ที่วัดนี้มัน
งาม” มันงาม เพราะปุ๋ย

ปุ๋ยมาเพราะอะไร ? ก็เพราะ
เขียนป้ายชวนโยมทำบุญด้วยปุ๋ย เป็นการ
ทำบุญลดโลกร้อน ต่อไปพวกร้อน แล้ง

แห้ง เค็มจะได้ไม่มาอีก ถ้าต้นไม้มันไม่ดิ่ง
น้ำฝนมา มัน...แล้ง ๆ มัน...แห้ง ๆ พวก
น้ำเค็มก็มาสิ (อูย ! ร้อน แล้ง แห้ง เค็มนี้
หนักพอ ๆ กับที่ท่วมเลย)

ที่ท่วมนะ...ไม่เค็ม ไม่ร้อนมาก แต่
ตอนนี้ชุดไว้เพียบเลย เป็นประวัติศาสตร์
คิดว่า ในเมืองนนท์ ไม่มีใครเสียน้ำมันชุด
ลอกท้องร้อง คุณ คลอง ลำกระโดง เท่ากับ
ที่วัดสวนแก้ว เนื้อที่ 170 ไร่ ชุดถม ทำคัน
สูงขึ้น มีท้องร้องกว้างลึกมากขึ้น ขนาด
ที่คนตกไม่ได้ พลังก็ตกไม่ไหว แต่รถ
แมคโคร...เกี่ยวเอา ๆ แล้วนี่ไม่ถึงเลยว่
รถแมคโคร ลงไปในท้องร้องได้ แล้วก็...
ตกขึ้น ๆ

อื้อโฮ ! ตอนแรกเข้าใจไม่ถูก เหวี่ยง
ทางนี้ก็ติดกอไผ่ เหวี่ยงทางนั้นก็ติดต้น
กล้วย พอลงไปในท้องร้องไม่ติดอะไรเลย...
เหวี่ยงเอา ๆ วันหนึ่งทำได้ 5 ร่อง 10 ร่อง
ถ้าใช้คน 100 คนยังทำไม่ได้

รถแมคโคร 2 ตัวเสียน้ำมันนิด
หน่อย ก็เลยบอกว่า เออ ! มันสนุกดีกับ
ปัญหามา ปัญญาเกิดนี้ “ไม่ใช่มีปัญหา
ให้กลุ่ม มันมีให้แก้” จะไปท้อแท้ทำไม !

“...ไม่ใช่มีปัญหาให้กลุ่ม
มันมีให้แก้...”

จะไปท้อแท้ทำไม ! ก็แก้มันต่อไป

ก็แก้มันต่อไป ปีน้าทำเลย มันแห้งหน่อย
ซี มันเค็มหน่อยซี มันแล้งหน่อยซี เพราะ
เตรียมไว้พร้อมแล้ว ทำมันได้เลย

ในสุดท้ายนี้ ต้องขออนุโมทนา กับ
บริษัทพญา เรียวเอสเตท จำกัด (มหาชน)
ในนามกองทุนวิจิตรพงศ์พันธุ์ ที่บริจาคเครื่อง
แมคโครมา 1 ตัว ช่วยวัดได้มหาศาลเลย

เพราะฉะนั้น **ทำบุญประโยชน์**
ใช้สอยนี้ มันดีกว่ามานอนกอง
ตายคาวัด พวกผ้าไตร สังฆทาน
เยอะเกินไป มันก็ไม่ช่วยคลานไป
ผ้าไตร ก็นอนนิ่งอยู่นานก็ผุ แต่
พวกเครื่องมือนี้ มันช่วยพัฒนา
ทำนู่นทำนี่ วัดก็เรียบร้อย ดึงม
น้ำทำกับริบรูณ์ในโอกาสต่อไป

สงสารปลาตายไปเยอะ เพราะน้ำ
ไม่มี เปิดน้ำเค็มเข้ามา มันก็ตายอีก ปล่อย
น้ำแห้งมันก็ตายอีก “โอย ! ทำบุญผ้า
ไตร” แล้วปลาทายมีประโยชน์อะไร
ทำบุญสังฆทาน ปลาทายหมด เอา
ปลามาปล่อยก็ปลาทายอีก

ต้องทำบุญอย่างนี้ก่อน หาเครื่อง
ไม้เครื่องมือมาถวายวัดบ้าง เพราะที่
ต้องการที่สุด ก็คือ เครื่องมือเทคโนโลยี

คุณวิกรม กรมดิษฐ์ บอกใครไม่มี
เครื่องมือ ไม่มีเทคโนโลยี ทำด้วยมือเปล่า
โน่น ! แหะละ ย้อนยุคจน 100 ปี มันก็ทำอยู่
ไม่ได้ก็ทิ้งที่แห่ง

ตอนนี้เขาผลิตเครื่องมือ มาช่วยเรา
ก็ต้องเอา หาคนยากขึ้น จะจ้างเด็กกลองเลน
ลอกคลอง (อู้ ! เดี่ยวก็โดนหนามตำ โดน
แก้วบาด) แต่รถแมคโครมันไม่กลัวแก้ว
เลย ปี่แก้วจมหมด มันก็สบายกว่ากัน
เยอะเลย !.

5.

หลวงพ่...มีความรู้สึกอย่างไร ? กับฉายา
พระนักการตลาด (เซลล์แมน) ที่คนคิดต่าง
ได้ตั้งฉายานี้ให้กับหลวงพ่ ครับ

ปัญหาที่ถูกถามเสมออยู่ว่า...
อย่างที่คุณถามนี้ว่า เดี่ยวนี้หลวงพ่อยังถูก
ตำว่า ขาของงู่น ขาของนี้อยู่ไหม ?

อาตมาก็คงต้องบอกว่า **หลักที่เรา
ตั้งไว้ว่า เกษตรกรรม อุตสาหกรรม
พาณิชยกรรม ถ้าตัวพาณิชยกรรม
ไม่มีนี่ !**

ถามว่า...ใครจะโง่งนังผลิต
เกษตร นังผลิตอุตสาหกรรม เอาไว้ให้
เนาอย่างนั้นหรือ ต้องตอบคำนี้ก่อน
ที่ถามอาตมาว่า ยังขายอยู่ไหม ?

ถ้าอาตมาไปนั่งขายเอาเถอะ ดบ
หน้าได้ แต่ถ้าเลี้ยงคนเป็นพัน ๆ แล้วไม่ให้
เขาขายอะไร ! เขาจะกินยังงี้ ! จะอยู่ยังงี้ !

ตัวอย่าง ชาวนาขายข้าวไม่ได้สต่างค์
“ยังแทบตายแล้ว” แล้วถ้าพระเลี้ยง
คนเป็น...พัน ๆ ผลิตอะไรมาแล้วไม่ให้ขาย
กอดให้มันเนาอยู่นั่นแหละ อาตมา...ขอ
เป็นควาย น่าจะดีกว่าเป็นพระ เพราะ
มันจะได้ไม่เดือดร้อนใคร

เอาเขามาเลี้ยง เอาเขามาอยู่ ให้เขา
ปลูก ให้เขาสร้าง ให้เขาทำ แล้วปล่อยให้

เขาดอยาก ไม่บาปกรรมตายหรือ !

เชิญด่าเลย ! แล้วยังจะให้เขาขาย
ต่อไป จะยุให้คนทำอะไรต่อไป ขายไป
เรื่อย ๆ

ตอนนี้ยุให้เขาทำน้ำขาย แล้วขาย
แล้วเราก้ไม่ได้เป็นท่อน้ำเลี้ยงให้ใครด้วย
ไม่เคยเอาสต่างค์จากที่ขายน้ำนี้ ไปเป็น
ท่อน้ำเลี้ยงให้ม็อบนั้น ม็อบนี้ด้วย มีแต่
เอามาเลี้ยงคนยากคนจน “คนซื้อไป
กิน บุญก็ได้ ไล่ก็เต็ม”

แล้วก็สงบด้วย เราไม่ได้ผลิตยาบ้า
ยาบอมมาขาย ไม่ได้ผลิตน้ำเมาพลาญสติ
ได้สต่างค์แต่สตีเขาพัง อย่างนั้นซิ ! มันถึง
จะไม่สมควรจะขาย

แล้วเดี๋ยวนี้ตอนนี้เห็นอย่างนี้อะไร ๆ
ก็จะมีผลิตขายกันแทบทุกม็อบแหละ มีม็อบ
ไหนบ้างที่ไม่ขายของ ดังนั้น ม็อบไหนมาด่า
ก็ด่าไปเถอะ เขาก้เข้าตัวเขาเอง ที่เรียกว่า
“ปล่อยของเข้าตัว” ก็เห็นทำกันเยอะ
แยะ

เวลาที่มันจะไปนั่งขายมันไม่มี
หรอก ! แต่มีเวลาที่คิดให้คนเขามีสัมมา
อาชีพ

เกษตรกรรม เราก็ยอมรับ
เลยว่าเป็นสัมมาอาชีพ

อุตสาหกรรม เราก็ยอมรับ
ว่าเป็นสัมมาอาชีพ

แล้วพาณิชย์กรรม ทำไมถึง
ปฏิเสธว่า ไม่เป็นสัมมาอาชีพล่ะ

ทำไม ! พระทำไมได้ พระไม่ควร
ทำ พระไม่ควรเสียเวลา ไม่ควรถูกรื่อง
ค้าขายฉกเวลาไปทำ

แต่พระก็ควรมีสมองยูให้คน
ทำอะไร ! มาขาย มากิน มาใช้กัน
เพื่อประเทศชาติจะได้มีสิ่งผลิต

“มีผู้ผลิต ผู้ทำ ผู้นำ” มันดี
กว่ามีแต่ผู้รับ ผู้ตาม ผู้บริโภค โลกนี้
มันต้องอยู่ได้ด้วยผู้ผลิต ผู้ทำ ผู้ให้

อาตมาไม่ให้ความคิด ไม่ให้
ทุนเขาทำ ไม่ซื้อที่ให้เขาทำ ป่านนี้
วัดคงจะอยู่แบบ มีหมา กับวัด กับ
พระเท่านั้นแหละ...ไม่ต้อง มีคน

หมา 800 ตัว ก็ต้องมีคนเลี้ยง
ต้องมีค่าอาหาร ไม่ให้ขายแล้วเอาสตางค์
ที่ไหน ! มาจ่ายลูกหลานเขาเรียน

เพราะฉะนั้น คนที่อยากค้า ก็ค้าไป
เถอะ เหมือนอย่างที่เราไปเทศน์ มีคน
ตามไปขายของเขาก็บอก “เฮ้อ ! มาเทศน์
หรือมาขายของ กันแน่โว้ย !” (เป็นพวก
สตางค์ไม่ค่อยมี แล้วก็ปากเสียอย่างนี้)

คนที่ดี ๆ เขาก็บอก “ช่วยกัน
ซื้อเถอะ ท่านเอาไปเลี้ยงคนยาก
คนจน” แล้วแต่ปากใครจะใช้ไปทางไหน

“คนซื้อไปกิน
บุญก็ได้ ใสก็เต็ม”

แต่รับรอง ! จะค้าสักกี่ร้อยครั้ง กี่ร้อย
พันคน ก็จะไม่หยุดยุคน ให้ทำเกษตรกรรม
อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม เพราะถือว่าเป็น
“สัมมาอาชีพ”

มันเป็นอริยมรรคข้อหนึ่งใน 8 ข้อ
มันเป็นสัมมาอาชีพะ เป็นสัมมากัมมันตะ
แล้วเขาก็ต้องใช้ความวิริยะอุตสาหะทำ
มันทำเสริมธรรมะตั้งหลายข้อ

การทำงานเป็นหน้าที่อยู่แล้ว
เป็นธรรมะอยู่แล้ว คนนี้ไม่รู้เรื่อง !
แล้วพวกที่ไปปิดกระทรวงไม่ให้เขา
ทำงาน ไม่ให้เขาค้าขาย

อาตมาฟังแล้วสลดใจ ที่เจ้าหน้าที่กระทรวงคนหนึ่ง ถูกม็อบล้อม แล้วไล่กลับบ้านไม่ให้ทำงานรับใช้ระบบทักษิณอะไรไม่รู้อ้างกันไป ข้าราชการเขาก็มีเมตตาเห็นแม่ค้าตั้งของขาย เขาก็มาบอก “ขอกลับ 4 โมง ได้ไหม ? ช่วยแม่ค้าเขาซื้อของก่อน”

ม็อบบอก “ไม่ได้” คนพรรคนั้นควรโดนตำมากกว่าอาตมา ทำไม ! ไม่ไปรุมด่ากันตอนนั้น (หรือกลัวนกหวีด !)

คั้นน้ำอ้อยได้ตั้งเยอะ 100-200 ขวดกินไม่หมด แล้วจะให้มันเน่าคาตู้หรือ ใครมาซื้อก็ต้องขาย เลิกพูดอะไรโง่ ๆ กันสักทีเถอะ

ด่าใครก็ด่าให้มันมีเหตุ มีผล ถ้ามันเสียหายแก่บ้าน แก่เมือง แก่สังคม...ก็ด่าได้ แต่ถ้ามันเป็นประโยชน์แก่สังคม แก่คนส่วนใหญ่ เขาได้ประโยชน์ จะเอาปาก...ถูกฉกมาใช้ด้วยเรื่องพรรคนี้อะไร ! น่าจะไปใช้อะไรในเรื่องสร้างสรรค์ดีกว่า ไม่ซื้อเขาก็ไม่ว่า

แล้วรู้ใหม่ว่า บางคนนี่แยเกินไป พอรู้ว่า เป็นของวัดสวนแก้วไป รู้เป็นของพระพยอม บอก “อย่าซื้อ”

แล้วเด็กที่ไปก็เศร้าเลย ขายไม่ได้ขนกลับ สร้างบาปแค่ไหนคนพรรคนั้นนะ เด็กเขาอุตส่าห์ บอกว่า “หนูมาขอทำงาน

ช่วงโรงเรียนปิดเทอม ท่านให้มาขายของ ขายได้สตางค์ ท่านก็ให้ไปเรียน”

คนหนึ่งได้ตั้งห้าพัน หกพัน เจ็ดพัน หมื่นหนึ่งก็มี

คนที่ไปห้าม ! เขาซื้อจากเด็กนี่...ชาติหน้า ! ถ้าเขาขายของคงขายไม่ออกหรอก หมาวิ่งชนบ้าง ! วัววิ่งชนรถวิ่งเฉี่ยวบ้าง !

เพราะว่าเขาพูดอะไรในทำนองที่ปิดกั้นโอกาสเด็กบ้านนอก เด็กต่างจังหวัด โรงเรียนปิดเทอม เขาไม่รู้จะทำอะไร ! เขาก็มาด่ามาขายก็จะเก่งคณิตศาสตร์ คิดทอนนูน ทอนนี่ มันมีแต่มีประโยชน์ มันไปสร้างโทษ สร้างเวร สร้างกรรมกับใคร ถึงต้องมาด่ามาว่ากัน

ก็ว่าจะไม่ยากที่จะได้ตอบรุนแรงที่ถูกว่า เห็นเด็กเขามาบ่นให้ฟัง ก็พูดกันไว้ เพื่อใครไปเจอเด็กที่วัดสวนแก้วไปขายของปีหน้า

ขอให้รู้ว่า มันไม่ใช่ลูกหลานอาตมา แต่เด็กมาจากทุกหัวสารทิศ เขามีจิตจะหารายได้ช่วยพ่อช่วยแม่เขา เขาไม่อยากจะลูกชาวเกาะ (ถ้าเป็นพวกลูกคุณนะ เป็นลูกชาวเกาะ ไม่ไปค้าขายอะไร คุณจะไม่ชอบใจนักเธอ !) ก็จะไม่เกาะกันยังงี้...ก็เรื่องของคุณ แต่เราอยากเป็นผู้ก่อมากกว่าผู้เกาะ.

6.

หลวงพ่...มีเรื่องอะไรบ้างที่รันทดในรอบปีที่ผ่านมา และมูลนิธิสวนแก้วฯ ได้รับผลกระทบเล็กน้อยเพียงไร ? กับปัญหาที่เกิดขึ้น ครับ

ที่ถามว่า มีเรื่องอะไรที่น่ารันทดที่ผ่านมาในรอบปี ก็มีหลายเรื่อง แต่เอาสัก 2 เรื่อง

1) คนอื่นคิดว่า อาตมาเป็นพระรวย เวลาเขาจะขายที่ขายทางอะไรให้ เขาเรียกแพงกว่าตั้งเท่า 2 เท่า แล้วก็พูดว่า “อู้ย ! แค้นี่พระพยอมรวยแล้ว”

อาตมาซื้อที่ดิน ติด ๆ กันนี้ แปลงหนึ่งเขาขายไร่ละแสนแปด อีกแปลงหนึ่งขาย 4 แสนที่ลึกกว่าด้วย แล้วเขาก็พูดทำนองนี้ พูดว่ารวย

2) พูดว่าเป็นพระเลื้อแดง พูดว่าเป็นพระทาสทักษิณ พระทักษิณ เขาเลยเรียกกดซะแพงเลยโดยไม่รู้เลยว่า เราไม่ได้ซื้อเพื่อตัวเราเลย เราซื้อให้คนยากคนจน

ตามนโยบายเดิมที่บอกว่า เขาสำรวจความทุกข์ของคนไทย มีเรื่องอะไรมากที่สุด !

2.1 ไม่มีที่อยู่อาศัย ไม่มีที่ทำมาหากิน ไปบุกป่ารุกเขา คูคลอง ถูกจับติดคุก ก็ทุกข์ไป

2.2 ทุกข์ไม่มีงานทำ

2.3 ทุกข์ไม่มีเงินใช้ แล้วก็เห็นอยู่นี้ ทุกข์ไม่มีเงินใช้...ไปกู้หนี้ยืมสินนอกระบบ ถูกตบ ถูกทุบ ถูกทวง

ธรรมดาแค่นี้ ! อาตมาบอกแล้ว “อาตมาไม่สร้างโบสถ์ ไม่สร้างเจดีย์ มีเงินก็จะซื้อที่ให้คนยากคนจนเรื่อยไป”

ทำไม ! ต้องใจร้ายกับคนจนด้วย คนจนเขาไม่ได้ซื้อ คนใจบุญเขาช่วยซื้อ คุณชายแพง ๆ กับคนใจบุญนี้ ระวัง ! จะหมดบุญโดยไม่รู้ตัว

“...อาตมาไม่สร้างโบสถ์ ไม่สร้างเจดีย์ มีเงินก็จะซื้อที่ให้คนยากคนจนเรื่อยไป...”

**“...การมีเงินเยอะ เป็นเรื่องภูมิใจ
แต่มีเงินแล้วไม่มีผลงาน
กินสบายชาตินี้ ชาตินี้เดียว ชำนาญ
ไม่ต้องพูดกัน เสรบียงไม่ต้องตุนกัน
ที่เสี่ยงสุด ๆ ต้องไปนั่งอดอยาก
ดูปากเขากิน...”**

บางคนรู้จักอยู่ที่ดินข้าง ๆ ของตัว
เขาชายแค่นี้ แต่ไปเรียกแพงตั้งเท่า 2 เท่า
มีอยู่แปลงหนึ่งข้าง ๆ เขาชายแค่ 4 ล้าน
กว่า แต่เจ้านี้จะเอา 15 ล้าน

มันเป็นเรื่องที่ เมื่อไรเขาจะเลิกเข้า
ใจผิด เหมือนสมัยเสื้อแดงเข้าวัด เขาบอก
ว่า ทักษิณจ้างพระพยอม 300 ล้าน ให้เขา
มาค้นหาให้เจอหน่อยสิ เพราะว่า อาตมา

ไม่ได้รับเงินเขาไว้เก็บ ฝากธนาคารไม่มี
สักฉบับเดียว ที่เป็นชื่อพระพยอมโดย
ถ้วน ๆ มีแต่ชื่อของมูลนิธื กับวัดเท่านั้น

เพราะฉะนั้น ใครที่คิดโง่ ๆ

ชอบเอาสันดานตัวเองว่า ถ้ามีจะ
ต้องเก็บ ต้องรวบอย่างนั้นอย่างนี้
ชอบบอกนโยบายและปณิธานอาตมาว่า...

ตั้งมูลนิธื ไม่อวดว่า ต้องมีมูล
นิธื ที่มีเงินเยอะ แต่อยากมีผลงาน
เยอะ มีบารมีเยอะ ช่วยดับทุกข์คน
สงเคราะห์คนได้เยอะ นี่คือ ปณิธาน
ของมูลนิธื วัดสวนแก้ว ไม่ใช่ต้อง
มีเงินฝากธนาคาร 100 ล้าน 1,000
ล้าน เหมือนบางมูลนิธื แต่หาผล
งานจะไม่ได้

มูลนิธื เคยมีด้วย...เคยเป็นหนี้
มูลนิธื หมดสตางค์ซื้อที่ดินสร้างนูน
สร้างนี้ เป็นหนี้เขาตั้ง 80 ล้าน ตอนที่ซื้อ
ที่ดินใหม่ ๆ ไม่มีคนเชื่อ...แปลก !

เพราะคนไปคิดว่า การมีเงินเยอะ
เป็นเรื่องภูมิใจ แต่มีเงินแล้วไม่มีผลงาน
กินสบายชาตินี้ชาตินี้เดียว ชำนาญไม่
ต้องพูดกัน เสรบียงไม่ต้องตุนกัน ที่
เสี่ยงสุด ๆ ต้องไปนั่งอดอยาก ดูปาก
เขากิน พวกที่ขายอะไรกับวัดยังแพง ๆ เอา
ชาตินี้ชาตินี้เดียวก็แล้วไป ไม่เพื่อข้างหน้ามั่งก็
“ไม่ว่ากัน”.

7.

หลวงปู่...มีความชื่นชอบว่ากรรมที่โดนใจ
อะไรบ้าง? และต่อไปนี้ประชาธิปไตยประเทศไทย
ควรมีลักษณะอย่างไร ? ครับ

ว่ากรรมที่โดนใจ และชอบใจ และเห็นว่าเป็นประโยชน์ต่อสถานการณ์ประเทศไทยตอนนี้ก็คือ คำพูดของผบ.ทบ คือท่านพลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชา ท่านบอกว่า “เมื่อผมผูกเชือกกรองเท้า ผมเดินทันที ไม่หันไปมองข้างหลัง”

ถ้าท่านใส่รองเท้า ถ้าท่านผูกเชือกกรองเท้า แล้วจะเดินหน้าทันที ไม่หันไปมองข้างหลัง

อันนี้เขาบอกว่า คำสอนของพระพุทธเจ้านี้ ท่านตรัสว่า อดีตก็ผ่านไปแล้ว อนาคตก็ยังมาไม่ถึง ปัจจุบันเราจะก้าวไปไหน ทำอะไร ต้องดูตรงนี้ให้ชัดเจน

ก็ถือว่าเป็นคำพูดที่...สุดยอด ดีมาก และถ้าหากคนเรารู้จักคำว่า “เดินหน้ากัน” อย่าไปเอาเรื่องที่บาดหมางในอดีต เครียด แค้นชิงชังกันในอดีต มารำพึงรำพัน ดันทุรังกันอยู่ทุกวันคงไม่ไหว

อะไรที่ไม่ควรปล่อยให้เดินหน้าต่อไป ควรจะสกัดหยุดยั้งไว้

อาตมาเห็นด้วย 100 เปอร์เซ็นต์ว่า สถานีดาวเทียมที่หยาบคาย ด่าทอ ด่าพ่อ ล่อแม่ ด่ากันทุกวันกลับมาฟังความบันเทิง

อาตมาไม่นึกเลยว่า คณะรัฐบาลคราวนี้ จะฉลาดถึงขนาดนี้ พลิกจิตคนจากการเกลียดชังต่อต้านเผด็จการ อย่างชนิดที่ไม่เคยมีมาก่อน เช่น เอาผู้หญิง ตำรวจ ทหารไปร้องเล่น เต็มรั้ว คลายเครียด

ถ้าถามประชาชนว่าระหว่างฟัง 2 ฝ่ายด่ากัน กับมาฟังเพลงครื้นเครง แล้วเพลง (รู้สึกไม่รู้ใครแต่ง) ที่บอกว่า...เรามา...ดีกัน ๆ ประรองดองนั้นแหละ

อาตมาว่า...เนื้อเพลงนี้สุดยอดเลย คนแต่งเขาจะดีกัน เขาจะประรองดองกันอย่างนั้น ๆ

นี่ถ้าเอาอย่างนี้พลิกกลับมาอย่างนี้ซะ แต่ถ้าเป็นไปได้เชิญนักการเมืองที่ชอบด่ากัน มาพูดประรองดองกันสักทีสิ พูดเป็นหรือเปล่า ! โดยเฉพาะดร.ปาก...จัด ๆ เอา มาพูดให้ประรองดองพูดเป็นใหม่ !

ถ้าพูดเป็นนะไอ้โฮ ! มีว่ากรรมอย่างนี้ใหม่ ? เรียกว่า ว่ากรรมเดินหน้าอย่างนี้ ถ้าพวก ดร. นั้นพูดเป็นแกนนำ

“...ประชาธิปไตย ไอ้แอ้แกไป แถมา ศรีธนญชัยเยอะ เหลือเกิน สู้เผด็จการ โดยธรรมไม่ได้”

พวกนั้นพูดเป็น ประเทศไทยต้องพลิกกลับมาเป็นอันดับ 1 ภาคพื้นเอเชีย ก็จะทำเอาประเทศไทยเป็นศูนย์กลาง เราจะไม่เป็นตัวถ่วงอาเซียนอย่างแน่นอน จะได้เป็นเสือ ตัวที่หนึ่ง ไม่เป็นแมวป่วยอย่างปัจจุบันนี้แน่นอน

เพราะฉะนั้น คำพูดว่า“ต้องเดินหน้า” ประเทศไทยเดินไม่ออก รัฐบาลเป็นเบ็ดจูงยมาตั้งหลายเดือน

นี่ถ้าทหารฉลาดปฏิบัติแบบนี้ หลวงพ่อพุทธทาสหลังจริง ๆ ที่บอกว่า “ประชาธิปไตยไอ้แอ้แกไป แถมาศรีธนญชัยเยอะเหลือเกิน สู้เผด็จการโดยธรรมไม่ได้”

ขออ้ออีกว่า “ต้องโดยธรรมเท่านั้น” ถ้าโดยกิเลสไม่เอา เพราะโดยกิเลสมันผ่านมาเยอะแล้ว ถ้าหากว่าไม่รู้เรื่องนี้จริงไม่จริง เขาบอกว่าพลเอกประยุทธ์ช่วงนี้ ต้องพูดถือว่า “โดนใจ”

ถ้าอีกส่วนหนึ่งไม่ค่อยชอบใจเท่าใด คือประโยคว่า “ไม่ต้องมาพูดเรื่องศาสนา ผมไม่รู้ แต่ผมจะเล่นพวกนอกศาสนาแน่ๆ” ที่ได้กับคุณ

วีระกานต์ มุสิกพงศ์

ถ้าท่านประยุทธ์ ฉลาดพูดอีกนิดเดียวตรงนี้ จะยิ่งกว่า “ผูกครองเท้าแล้วเดินหน้าทันที” คือท่านบอกว่า ท่านจะเอาศาสนาในมุมที่ แก้ไขปัญหาประเทศชาติได้ก่อน ส่วนเมตตาอาวิชากับคนเลว ท่านคงจะใช้ไม่ได้

คนเลว คนชั่ว คนทำบ้านเมืองวุ่นวาย ต้องใช้เผด็จการ หรือใช้ที่ เขาเรียกกันว่า “**พระเดช**”

ธรรมะก็ต้องมีทั้ง 2 ส่วน ทั้งพระเดชและพระคุณ ยกคนดีดีคนชั่วนี้ก็คือทั้งพระเดชและพระคุณ

ถ้าท่านพูดว่า ท่านจะหยิบเอาศาสนาส่วนที่เป็นทั้งพระเดชทั้งพระคุณ แก้ไขปัญหาบ้านเมือง แต่ถ้าเป็นพระคุณ แล้วบ้านเมืองวุ่นวาย “**ตอนนี้ ผมยังไม่เอาตัวนี้**”

ถ้าคำพูดอย่างนี้มีกับท่านผบ.ทบ. พลเอกประยุทธ์นี้ ท่านจะเป็นยอดนักวางกรรมสยบการมศรีธนญชัยได้ อาตมาอยากจะขอสมัครเป็นแฟนพันธุ์แท้ ผุ่ด ๆ ปองตง.

8.

หลวงพ่อ...รู้สึกยังไ้กับการจัดตั้งคณะปรองดอง
ที่จะสร้างความปรองดองกันใหม่ และแนวทาง
ดังกล่าวจะสำเร็จไหม ? ครับ

ถามว่า...รู้สึกยังไ้กับการจัดตั้ง
คณะปรองดอง ที่จะสร้างความปรองดอง
กันใหม่ สำหรับอาตมาคิดว่า ทำตอน
ช่วงอื่นมันไม่ดี เหตุการณ์มันไม่สุกงอม
มันไม่เอียน ไม่เอือมระอา ต่อการ
ด่าทอ ทะเลาะวิวาท

ตอนนั้น...มันมีแต่ปองดำ กับปอง
ร้าย ใครเอาปรองดองไปให้ เขาไม่เอา
เขากำลังมันส์ปองดำกับปองร้าย

แต่พอตอนนี้ ถ้าทำปรองดองอาจ
ขึ้นปัดปาด ! ดิดไม้ดิดมือ ดิดหมัดกัน
เพราะว่า เอียนปองดำกับปองร้าย

มีคนหลายคนพูดว่า ปิดสถานี
ดาวเทียม ที่เขาด่ากันจัด ๆ นะ

เดี๋ยวนี้มาฟังเพลงคุณตรี ดูหนัง ดู
ละครผ่อนคลายได้เยอะเลย สบายหูสบาย
ตากว่ากันเยอะเลย แล้วในพวกโดนปิดนี้
เขาคงเหงาปาก

มีนักการเมืองคนหนึ่งพูดว่า “อย่า
ยึดรัฐบาลนานนะ คนเขาอึดอัด”

ขอบอกว่า...คนที่อึดอัดก่อนเพื่อน
คือ พวกนักการเมือง ที่เป็นตัวต้นเหตุ ที่
ทำให้ทหารเข้ามายึด

นั่นแหละ อึดอัดที่สุด เพราะไม่รู้ว่าจะ
อยู่นานไม่นาน ตัวเองก็คอย เมื่อไรจะได้
ขึ้น นี่กว่า ส้มจะหล่นใส่มือ ต้นฟ้าเขาสอย
แล้วเขาเก็บเองซะนี่

มีแนวทางหลักการวิธีการ
อะไร ที่สนับสนุนเขาให้เขาปรอง
ดองกันได้สำเร็จ ?

อันดับแรกก็ ต้องให้กำลังใจให้
ทำไปให้เต็มที่

ส่วนที่สองที่ถามว่า มีแนวความคิด
เห็นอะไร ? ก็อยากจะให้ใช้หนาม
ยอก เอาหนามบ่ง เอาในพวกที่ทำให้
แตกแยกกัน กลับมาจับมือกันให้มัน
อย่างที่เขาเอา**กปส.**กับ**นปช.** อย่าง
ที่บางจังหวัดเขาทำกัน

ถ้าจังหวัดไหนทำได้สำเร็จก่อน
จังหวัดนั้น ควรจะได้รับการเชิดชู ยกย่อง
มีงบประมาณอะไรต่ออะไรไปให้

ให้เขาได้เดินอย่างมีความภูมิใจว่า
เขาได้เดินก่อน เขาจับก่อน เขาฉกฉวย
ประโยชน์ตรงนี้ได้ก่อน แล้วมันจะกลายเป็น
ประโยชน์ต่อประเทศชาติมหาศาล

สมมติให้รางวัลจังหวัดแรกนี้ สัก 3 ล้านบาท ดีกว่าเขาทะเลาะกัน ทำลายเป็น 2 แสนล้าน แสนล้านบาท 5 แสนล้านบาท

เพราะฉะนั้น ลองดูสิ แล้วที่เขา ออกทะเลาะกันมา เราหมดไปเกือบ 5 แสน ล้านบาท

ที่นี่ ถ้าจังหวัดใดเขาปรองดองกันได้ เราจ่ายให้สัก 5 ล้าน มันจะเป็นต้นแบบที่ดีไหม ! มันพอจะเป็นไอดอล (Idol) ได้ไหม ! ที่จะให้เขา ทำจังหวัดอื่นจะทำตามเรา

ถ้าถามว่า มีแนวคิดที่จะให้ปรองดองได้ดีที่สุด ต้องอยู่ตรงไหน ก็คือ เอาพวกตัวต้นเหตุที่ทำให้แตกแยกนั้นแหละ พวกแกนนำ ด็อกเตอร์ที่เขาฉลาดพูดที่ทำให้แตกแยก โดยเฉพาะพูดเรื่องความเพียร แล้วให้ความเพียรมันต้องทะเลาะ “อย่าท้อ อย่าหยุดความเพียร”

ดร.คน ๆ นั้นนะ ที่พูดเรื่องพรรณนี้ ยกชาดกมหาชนกไปตามดูเถอะ คนที่พูดไม่เก่งพรรณนี้ เอามาบอกความเพียรที่พลิกคูชิ พยายามจะดีกันบ้าง ทำไม ! จะไปพยายามจะเอาชนะ

แล้วก็ฝ่ายชนะอย่าเยาะเย้ย เช่น จักรินเลียง อย่างเอิกเกริก มันเป็นการทำปับคันจิตใจเกินไป มันหยามใจผู้แพ้ เอาความชนะของเขามากอดไว้เฉย ๆ ก็ยังพอ

ได้ แต่ดันแหกปากร้องฉลองชัยชนะกันใหญ่ มันทำให้ฝ่ายที่พ่ายแพ้ ไปนอนกอดความพ่ายแพ้ ด้วยความระทมขมขื่น นี่ก็เป็นตัวหนึ่งที่ทำให้แตกแยก

อาตมาคิดว่า ทหารฉลาดมากที่ไป คั่นเจอสพทิมัฆวานฯ เจออาวุธที่มัฆวานฯ ตรงนั้นเป็นมือใคร ? คุณชนะบนความหายนะ คุณควรฉลองหรือเปล่า

ทีหลังฝ่ายไหนก็ตาม ถ้าชนะอย่าพูดเยาะเย้ยกันได้ดีไหม อาตมาขอเอ่ยชื่อเลยก็ได้พรรคเพื่อไทย เวลาชนะที่ไรก็ชอบถากถางฝ่ายแพ้ทุกที

แล้วนี่ก็เหมือนกัน พวกที่มารวมตัวตั้งทหารมาช่วยปฏิบัติได้ ก็ฉลองชัยชนะกันอีก เยาะเย้ยกันอีก ไม่มีฝ่ายไหนเลยที่ชนะแล้วไม่เยาะเย้ย นี่คือ ตัวตอกลิ้มที่ร้ายกาจ เขาบอกว่า...ผู้แพ้บนทอถอนฤทัย ผู้ชนะยามใจ เหยียบย่ำเขาไว้ สักวันเขาเอาคืน

เพราะฉะนั้น ต้องปรามในคนที่ชอบฉลองในชัยชนะ ชอบเยาะเย้ยชอบถากถาง ขอให้ คสช. ช่วยป้องปราม ในพวกที่ชอบฉลองชัยชนะ ชอบเยาะเย้ยฝ่ายแพ้ มันจะทำให้แตกแยกร้ายลึกหนักขึ้นไปอีก.

ตั้งตนไว้ชอบ

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)*

★ เรื่องราวนำทาง

ปรารถนารมยามเช้าวันนี้ ก็คงจะให้ข้อคิดเติมเต็มเพิ่ม เสริมในหลักของศาสนาที่มีบางแง่บางมุม ที่เราอาจจะไม่ค่อยได้ยินกระทบพบผ่าน

บางคนเกิดมาก็แค่ ทำเพียงพิธีรีตองตามศาสนา ตามเทศกาล ที่ จะเข้าใจมุม...ต่าง ๆ ที่มีความซ่อนเร้นลับซับซ้อนลึกซึ้ง ที่จะทำให้เราสามารถมองออกมา **ชีวิตเรานี้จะทำยังไง ปฏิบัติอย่างไร ให้ถูกกฎอันลึกซึ้งของธรรมชาติ**

ของชีวิต เราก็จะได้ทำให้ชีวิตนี้ อยู่ดีมีสุขไปตามสมควรแก่ **การปฏิบัติ**

มี...คำ ๆ หนึ่งที่เรียกกันว่า “**ตั้งตนไว้ชอบ**” ภาษาธรรมะใช้คำว่า “**อัตตสัมมาปณิธิ**”

เวลาเราตั้งแก้วตั้งขวดอะไรไม่ดี ก็มีสิทธิ์ที่จะโดนสะดุด ตกแตกเสียหาย จึงมีมุมที่ตั้งที่เก็บให้ดี เดียวนี้ทั้งโลกนี้ เขาก็ออกแบรนด์ (Brand) ออกโปรเจกต์ (Project) อะไร...ใหม่ ๆ มีลังเก็บเครื่องมือแบบสมัยใหม่ เก็บมีด

*“ตั้งตนไว้ชอบ” แสดงโดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ) เนื่องในวาระการ “ปรารถนารมยามเช้า” แก่พระนวกะและอุบาสก อุบาสิกา ที่มาถือศีลอุโบสถ ณ ศาลาเนกประสงค์ 50 ปี วัดสวนแก้ว วันที่ 29 สิงหาคม พ.ศ.2555

สมัยใหม่ เก็บที่ดั่งที่วางอะไร เป็นระบบ
ระเบียบแบบแผน

แม้กระทั่งการตั้งขายของตาม
ร้าน...ต่าง ๆ ก็มีการจัดตั้งจัดวาง ดูแล
เหมาะสมสวยงามน่าซื้อน่าหาอะไร...
ต่าง ๆ นี่ก็เป็นเรื่องของการคิดที่จะจัดตั้ง

✳️ จัดตั้ง

อย่างอื่นก็มีเยอะแยะเกี่ยวกับ
เรื่องคำว่า “จัดตั้ง” หรือตั้งให้มัน
เหมาะสม หรือถ้าตรงกับคำก็คือ “ตั้ง
ไวชอบ ตั้งไว้ถูก ตั้งไว้ดี” ตั้งเห็น
แล้วคนก็ชอบ

ถ้าเราตั้งตัวดี วางตัวดี มันก็ต้อง
มีคนชอบบ้าง แต่ถ้าวางตัวผิดเกะกะ
ระราน อันธพาล ตั้งตัวเป็นอันธพาล
คอยพาลเขาเรื่อยไป มันก็แน่นอน คนก็
เกลียด เหมือนถ้าเรา...เป็นทางเดินของ

เรา ใครเอาของมาตั้งขวางทาง เราก็นึก
เจ้ามันวางไม่รู้เรื่องรู้ราว

การตั้งตัววางตัวไว้ดี ไวงาม
ไวชอบ ไวถูก อย่างน้อยก็ได้ความ
สุขไปครึ่งทาง ถ้าวางตัวผิดตั้งใจ
ผิด ก็ไม่ผิดอะไร กับคำว่า “เห็นผิด
เป็นชอบ เห็นชั่วเป็นดี” หนัก ๆ ก็
เห็นกงจักรเป็นดอกบัวไป...เรื่อย ๆ

การตั้งอยู่ในศีลในธรรม
ก็เป็นการตั้งตนไวชอบ การ
ตั้งใจมั่น คำว่า “ตั้งใจมั่น” คือ
ตั้งใจชอบที่ดีที่สุด ตั้งใจมั่น
ว่าจะทำอะไร เว้นอะไร ละ...
อะไร ๆ ควรเว้น ? “เราก็จะ
เว้นให้เต็มที่” อะไรควรทำ ?
“เราก็จะทำให้เต็มที่”

“

...การตั้งตัววางตัวไว้ดี ว่างาม ไว้ชอบ
ไว้ถูก อย่างน้อยก็ได้ความสุขไปครึ่งทาง
ถ้าวางตัวผิดตั้งใจผิด ก็ไม่ผิดอะไร กับ
คำว่า “เห็นผิดเป็นชอบ เห็นชั่วเป็นดี”

”

“ตั้งใจทำเต็มที่” ก็ไปตรงกับ
คำว่า “สมาธิ” แปลว่า การตั้งใจ
มั่น ตั้งใจแน่วแน่ ตั้งใจเด็ดเดี่ยว ว่า
จะทำให้สำเร็จ จะทำให้ตลอดรอด
ฝั่ง ไม่ทำอะไรแบบจับปล่อย จับ
วาง จับทิ้ง จับขว้าง จับจด จับจ่อ ถ้า
ตั้งมั่น...จริง ๆ จัง ๆ ก็ทำได้สำเร็จ
ทำได้ดี

ถ้าทำอะไรแล้วขาดคำว่า “ตั้งใจ
มั่น” มุ่งมั่นตั้งใจมั่นที่จะไม่ให้สั่นคลอน
ถ้าตั้งไม่ถูกไม่ดี เวลารถมันวิ่ง แก้ว
ขวดตั้งไม่ดีเดี๋ยวหล่นเพี้ยง ! เดี่ยวตก
เดี๋ยวแตก ถ้าหาที่ล็อก (Lock)...เดี๋ยว
นี้เขาก็มีที่ตั้งแล้วล็อกมันซะ ช่องมีรู
ล็อกเพื่อไม่ให้มันวิ่ง มันสั่น มันคลอน
มันกลิ้ง

✱ คนกะล่อน !...

คนเราก็เหมือนกัน นี่เป็นคน
กลิ้งกะล่อน ปลิ้นปล้อน หลอกหล่อ
แหม ! เจ้าคนปลิ้นปล้อน หลอกหล่อ
เจอเข้าแล้วมันก็ปวดหัว

เมื่อ 2 วันนี่ คนจะมาตัดต้นไม้
ต้นมะพร้าวมันสูง

พูดชวนมาตัด บอกให้มาตัดเอา
ค่าจ้างเท่าไร ? ยังไม่ทันตัดเลย เขาก็
กะล่อนหลอกเราไป

“ขอเบิกเงินก่อนนี่ มันเดือด
ร้อนเหลือเกิน เดี่ยวจะไปแต่งเลื่อย
แต่งอะไรให้ดี” เขาจะเอาเยอะเหมือนกัน

แต่เราบอก “ไม่ได้เอาแค่นี้ก่อน
สัก 300 บาท” นึกว่าเออ ! คงไม่มาก
เท่าไร คงไปแต่งเลื่อยแต่งอะไรให้คม
ได้มาทำงาน หายจ้อยไปเลย

แล้วเขาทำมาเดินดู 2 วัน 3 วัน
สงสัยมามองดูว่า จะเบิกอีกเท่าไร !
ได้ แล้วเขาก็หาย

เมื่อวานก็โทรศัพท์ไปเรียกไป
ว่าเขา “แหม ! ไม่เจอหลวงพ่อ”

ก็เลยย้อนไปบอก “เฮ้ย เธอ
เป็นพวกรับเหมาตัดต้นไม้แบบไหน
ถ้าคนจ้างไม่ช่วยดึงเชือกไม่ช่วยเลื่อย
มันเลื่อยไม่ได้หรอก ใช้ไหม ! จะต้อง
ให้เราอยู่ดึงเชือกให้ใช้ไหม ?”

เขาก็บอก “ไม่ใช่ ๆ ๆ”

เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน “ถ้าคิดจะ
ตัด แล้วต้องให้เราไปยืนดู ช่วยดึง
เชือกละก็...ไม่ต้องมา” เพราะเรา
ไม่มีเวลาอยู่

เมื่อวานก็ไปกินบิณฑิรฯ ทั้งวัน
กลับมาก็ตึก ก็บอกว่า แหม ! เมื่อ
วานก็ไปกินบิณฑิรฯ ก็เหลือเกิน ไปเจอ
คนประหลาด ! ให้ไปตายห่า...ก็เดิน
ท่านพิชัยแกอยู่ แกก็ไม่เดินดู ใครทำไม
ทำ เดินไปเจอ ผู้หญิงนอน...แผนก
ตายห่า ปูเสื่อนอนสบายหลับโคนต้นไม้
มะม่วงคนหนึ่ง เออ ! เขาเอาเปรียบ
โครงการเหลือเกิน

แหม ! ไปเจอชมพู่มะเหมี่ยว
อู้อู้อู ! มันใหญ่...จริง ๆ เลย ลูกขนาด
นี้นะ ข้างกุฏิท่านพิชัย เออ เราเดินไป
ที่แรก ก็ว่าจะเก็บ แต่ก็ว่าเดียว ๆ จะ

ต้องเดินไปอีกที่หนึ่ง เดี่ยวกลับมาค่อย
เก็บดีกว่า พอกลับมา...หาย ๆ 3 ลูก...
ใหญ่ ๆ เลย

บอก “หาให้เจอนะ ถ้าไม่เจอ
ปรับ 1,000 บาท คราวหน้า” เลย
ปรับท่านพิชัยด้วย บอกว่า อยู่หน้ากุฏิ
ท่าน มันร่วงมาลูกหนึ่งแล้ว มันอม หล่น
มาลูกหนึ่ง อีก 2 ลูกยังติดอยู่กับกิ่ง

ถามว่า “ทำไมท่านไม่เก็บไว้ใน
กุฏิเสียก่อน” แล้วเดี๋ยวเย็นก็เอากลับ
ก็เคยบอกแล้วมีอะไรสุก อะไรแก่ให้
เก็บไว้ เดี่ยวรถกลับ...แต่มะเหมี่ยวหาย

โอ้ ! มะเหมี่ยวที่โน่นแปลก ๆ
มาก ๆ เลย มันงามกว่าที่กาญจนบุรี
กว่าที่นี้อีก แล้วลูกโอ้โฮ ! ใหญ่มาก
เลย และที่ปลูก...ใหม่ ๆ ก็กำลังขึ้น
สวยเขียว มะม่วงที่ปลูกไปมันขึ้นงาม

กล้วยนี้โอ้โฮ ! ที่มันไม่โดน
หนอนกอกิน ที่โน่นมันเสียอยู่ อย่าง
กล้วยน้ำว้านี้งามที่สุด พอขึ้นใกล้จะ
ตกเครือ ทางแดงใบร่วงห้อย อะไรไม่รู้
มันกินต้นเข้าไปในไส้ ไม่เห็นมีตัว ให้
เขาผ่าดูก็ไม่มีตัว แต่มันก็ไล่เน่า กำลัง
ตั้งต้นจะออกปลี แล้วไล่เน่า เจ้ากล้วย
นี่ก็ตั้งตัวไม่ชอบเหมือนกันนะ จะให้
ผลแล้ว ๆ ยังเอียงโค่นอีก เน่า !

เจ้าคนเน่า คนเสียนี่ เป็น
คนที่ตั้งตัวไม่ดี ตั้งตัวไม่ถูกให้ไป

ดาหย้า เสือก...เอนนอนอีก

เหมือนอย่างพวกเรานี้ มาถือศีล
ก็เอน...ตะพึด นั่งฟังเทศน์ก็...เอน “**ตั้ง
ไม่ชอบ**”

✱ หงุบ ๆ ไม่ได้

เมื่อวานไปงานศพอาจารย์สนอง
แหม ! มีพระหนุ่ม ๆ นั่งข้างหน้าเรา
องค์ ข้างหลังเราองค์ “**หงุบ ๆ**” หัว
จะโขกเราอยู่แล้ว ทำไม ! แต่ตีนะนั่ง
ข้างหลังโลง ถ้านั่งข้างหน้าอายโยม
เขาตาย

เราไปนั่งฟังเทศน์จะพยายาม
ที่สุด ไม่ให้...หงุบ อายเขา

น้องเณร นั่งสวดมนต์ นั่งสมาธิ
“**ต้องหงุบ**” หัวแทบจะทิ่มเลย มีนะ
เคยมีนะ หงุบ ! แล้วหัวไถ ไม่ไหว
(อี ๆ ๆ) หงุบ ! เกินไป สติขาด เวลา
ตั้งใจมัน ตั้งใจจริง เราจะฟังเทศน์ฟัง
ธรรมก็ตัวตรงตั้งได้

แม้แต่สามเณร พระ-เณรพนม
มือไหว้พระก็ยัง...ห้อย ๆ อย่างนี้ก็ไม่ไหว
ตั้งการพนมมือไหว้ไว้ไม่ถูก บางองค์ก็
เอานิ้วแหย่ ช่วย ๆ ค้ำคอ ไม่ไหว !

อ้าว ! โบราณเขาถือนะ
สามเณร เขาจะแนะลูกสาว
หลานสาว “คอยดูสามเณร
องค์นั้น พระองค์นั้น ถ้าพนม
มือห้อยอย่างนี้ ลีลามขอ มึง
อย่าแต่งเชียวนะ เจ้าพันธุ์...
ห้อย ๆ อย่างนี้” (อี ๆ ๆ)

เขابอก “มันจะจับจอบจับเสียม
อะไรไหว ขนาดมือมันยังประคอง
ไม่อยู่”

✱ การกราบ...ที่ตั้งใจ

เขาก็ดูตั้งแต่กิริยามารยาท ท่า
ไหว้ท่ากราบยังงี้ ให้มันแล...กราบก็
ต้องมีตั้งใจว่า...

จะกราบพระพุทธคุณ
กราบพระปัญญาคุณ ที่ท่านฉลาดแตกฉานใน
เรื่องดับทุกข์
กราบ เพราะท่านบริสุทธิ์ผุดผ่อง ไม่มีอะไรแปด
เปื้อนเลอะเทอะ เสียหาย
กราบ เพราะท่านกรุณานำสิ่ง...ดี ๆ ที่ท่านรู้มา
เผยแผ่ บอกเล่าแก่สืบกับพวกเรา

ตั้งใจกราบ...ดี ๆ ไม่ใช่
ตั้งใจกราบ...แปลก ๆ ก็ไม่ได้
เกิดซาบซึ้งในการกราบกันเลย
ไม่ซึ้งในพระพุทธรูปของท่าน
คนเรานี้ทำอะไรไม่ซึ้งในคุณ...
นั้น ๆ แล้วทำไปสะเปะสะปะ
ทำพอได้ทำไปเป็นพิธี

โบราณเขาถึงบอก “ทำ...ทำไม
ถ้าไม่ดีกว่าธรรม” มีอยู่คำนี้สำคัญ
“ทำ...ทำไม ถ้าไม่ดีกว่าธรรม”
ทำแล้วมันต้องดีกว่าไม่ทำ มาทำวัตร
ทำไม ทำให้มันดี มาถือศีลฟังธรรมมา
บวชกันทำไม ถ้าบวชแล้วมันไม่ดีกว่า
ไม่ได้บวช เหมือนไม่ได้บวช อะไรอย่าง
นี้ แย่เลยต้องทำ...ให้ดี ๆ

พวกเราที่อยู่ที่นี่ตั้งใจกัน...
ดี ๆ ตั้งใจจะทำให้มันสมบูรณ์
ที่สุด ในการได้มาบวชมาถือศีล
ฟังธรรม ให้ชีวิตมันงดงาม อย่า
ทำเป็น...เล่น ๆ หรือทำเป็นแบบ...
เฉื่อย ๆ ซา ๆ ไม่มุ่งมั่นอะไร
สักอย่างหนึ่ง แถมยังเอียงง่าย
โคลงง่าย ออกโยกง่าย โคลงง่าย
ทำแบบไม่ได้ค่อยจะมี เจ้าความ
สำเร็จในความมุ่งมั่น ต้องพยายาม
ให้ชีวิตนี้ได้มั่นคง ตั้งมั่น

✱ มั่นคง...ตั้งมั่น

คำว่า “มั่นคง ตั้งมั่น” เดี่ยว
นี้มันซักจะแย่ง...เรื่อย ๆ ชีวิตคน เรา
ดูการหย่าร้างมันเกิดจากอะไร มันไม่
มุ่งมั่นสร้างสรรค์ครอบครัว

น่าตกใจ ! ตัวเลข ในกทม. นี้
เขาหย่าร้างกัน น่าคิดมาก ! ว่า 19
นาที่ 20 นาที่นี้ ตั้งแต่ 4 โมงเช้า – 3
โมงครึ่ง เห็นเขาตัดเวลาพิสดาร

ไอ้โฮ ! เขาคู่หนึ่ง 19 นาที่ 20
นาที่ คู่หนึ่งนะ...หย่า ! เดี่ยวพักเดียว
19 นาที่ ถัวเฉลี่ย 30 กว่าเขต วันหนึ่ง
เท่าไร ? เยอะแยะ ! (แล้วก็มาง้อคืนดี)
เออ ! เลิกไปแล้ว โลเลมาขอคืนดี เขา
ไม่คืนดีก็เผาเขาบ้าง ฆ่าเขาบ้าง

เออ ! แล้วมาโลเล อยากเลิก
กับเขาทำไม ? ตั้งตัวไม่ถูก เขาก็เลิก
เขาก็ไม่อยู่ด้วยก็ไปตามง้อเขา มันโลเล

ถ้าจะอยู่กันให้ดี ถ้าทุกฝ่ายตั้งใจ
กัน...ดี ๆ มันก็จะไปรอดตลอดรอดฝั่งได้
โยมแม่ ! โยมพ่อเมามา...ตบตี แยก
พูดคำเดียวว่า “ทนเพื่อเห็นแก่ลูก ๆ”
จะดียังไง ก็ไม่เถียงไม่ว่า ต่อกัน จะดี
ช้ายังงี้ก็ตาม ข้าก็ไม่เลิกกับแกหรอก !
เพื่อเห็นแก่ลูก

บางคนมันไม่ได้คิดอะไร แต่ง
กันไม่ทันไรเด็กสมัยใหม่นี้ สงสารเด็ก
ของเราคนหนึ่ง...เป็นเด็กดี ผู้หญิงมัน

ประหลาด ! มันไปทิ้ง (เจ้าผู้ชายนั้นก็เหลือเกิน เขาก็ยังอยู่กันดำตาดูอยู่นี้ก็มาแย่งเขาไปได้) แล้วพ่อของผู้ชายเขาบอก **“กูไม่น่าพามึงมาวัดนี้เลย กูเข้าหน้าใครไม่ติดเลย”** ก็...บ่น !
สงสารพ่อของฝ่ายผู้ชาย

นี่คนอะไรมันโลเล แต่งงานเสียเงินไปตั้งเยอะ ฝ่ายชายเขาก็หาเงินหาทองไปสู่ไปขอกัน...หมดไปหลายหมื่นครอบครัวโลเลเยอะแยะ สังคมโลเลเยอะแยะ เขาทำอะไร...โลเล ๆ ไปหมด มันแย่...มาก ๆ เลย

✱ พระ...โลเล

แหม ! นึกถึงพระโลเล เห็นบวช...สัก ๆ 7 ครั้งก็...มี ๆ หลวงตาอะไรอยู่องค์หนึ่งชื่อ **“หลวงตาพุท”** น่าจะถึง 9 ครั้ง 10 ครั้ง เดี่ยวก็เจอ ตัดผมนั่งกางเกง เดี่ยวก็เจอบวช เดี่ยวก็เจอไปบิณฑบาตอยู่ตลาดบางใหญ่ ซิตีหลายปีก่อน

ถูกหอยทากหนึ่งก็สักที่หนึ่ง (ฮึ ๆ ๆ) ไปบิณฑบาตได้สวดคำ...ชื่อหอย ๆ พอถูกหอยบ๊บ !...สัก ถลุงหมดเที่ยวของเที่ยวอะไรหมดสวดคำ เอา ! บวชใหม่นี้บวชโลเลแบบนี้มันแย่มาก บวชนี้ตั้งใจผิดถนัดเลยนะ ที่มาบวชหาลาภหาผล แล้วก็ไปเล่นหอย ถูกหอยก็ไป

ถลุง เที่ยว กินเมา

มีสมภารอยู่องค์วัด...แถว ๆ นี้ แก่แล้วนะบวชตอนแก่ สึกไป...เมา หัวทิ่มน้ำตายเลย แก่แล้ววัดข้างในนี้ อยู่ในเขตบางใหญ่เรา หลายปีแล้ว ตอนสึกอายุ...77 ปี ๆ ไปเมาหัวทิ่มน้ำตาย ผมยังไม่ทันยาวเลย ศพมาตั้งวัดแล้วความตั้งใจผิดนี่นะ มันไม่ใช่เกิดแต่พวกระดับเรา ก็ดูพระเทวทัตซิ ตั้งใจจะแก่งพระพุทธรเจ้า (ทำไม ! ตั้ง...บ้า ๆ บอ ๆ อะไรขนาดนั้น) ตั้งใจจะแก่งพระพุทธรเจ้า ตั้งใจจะแย่งความเป็นใหญ่จากพระพุทธรเจ้า จะดึงสาวกมาปกครองเอง **“โอ้โฮ ! ตั้งเลวทรมาน บัดจบ”** เลยตกนรกบรรลั้วยาววอด

✱ ตั้งใจ...ทำให้มันดี

เพราะฉะนั้น การรู้จักคำนี้ให้มันดี แล้วมาถามตัวเราเองซิ ว่า เราตั้งใจยังงี้ ? จะทำอะไร ? แต่ผลของมันมหาศาลนะเรื่องนี้ ถ้าตั้งใจจะทำอะไรให้มันจริงจังนี้

เมื่อตอนเราบวช ตั้งใจเรียน แล้วเรียนนักธรรมนี้ ตั้งใจจะสวดมนต์ให้ได้ 7 ตำนาน 12 ตำนานนี้ ถึงกับนอนหนุน

กะลาที่เอา ท่องวงลับหัวหล่น...
ก็ง ! ท่องต่ออีก

2-3 พรรษานี้ได้อาทิตตปริยาย
สูตร อนัตตลักขณสูตร ธรรมจักกัปป-
วัตตนสูตร ธรรมนิยามสูตร บท...ยาว ๆ 5
หน้า 6 หน้าสวดได้ สวดไม่ได้อยู่อย่าง
เดียว สวดแล้วมีน ! ปาฏิโมกข์ (บุญ
ไม่ถึงหรือยังงไม่รู้อยู่)

เขาบอก “พระสวดปาฏิโมกข์
ไม่ได้นี่...บุญไม่ถึง” เราได้ไปก่อน...
ครึ่งก่อนได้หน้าสี่หลัง แล้วเพี้ยนมัน
ไปเทศน์เยอะนะ ตอนนั้นไอ้โฮ ! กำลังดัง

จะท่องก็...เอา มานิมนต์ไปเทศน์
แล้ว มันก็เลยไม่ต่อเนื่อง ปาฏิโมกข์มัน

ต้องต่อเนื่อง แล้วงานก็เยอะ ก็เลย...
ไม่ได้ แล้วได้ไปเกือบก่อนแล้วนะ ใกล้
แล้ว (แหม ! ดังใหญ่ตอนนั้นดังใหญ่
เทศน์ทุกวัน) กลับมาท่องแล้วท่องดัง
เสียงดัง เสียงมันก็ไม่ไหวซิ ท่องไม่
ดังก็จำไม่ได้อีก พอท่องดัง อ้าว...ไป
เทศน์เสียงหมดอีก ก็เลยไม่ได้...ไม่จบ !
เลยไม่ได้สวดปาฏิโมกข์เองสักกัณฑ์

เดี๋ยวนี้ก็น้อยลงนะ พระปาฏิโมกข์
ก็หายาก แต่ว่าไม่ใช่สวดปาฏิโมกข์แล้ว
จะดี สวดปาฏิโมกข์ได้ลึกไปถึงเยอะ ไม่มี
อะไรที่แน่นอน มันอยู่ที่ตั้งใจยังง เราไม่
ได้ปาฏิโมกข์ แต่เราตั้งใจทำอย่างอื่น
ชดเชยให้มันดีที่สุด มันก็สำเร็จได้

“...ขออวยพรให้ทุกคนตั้งตนให้ถูก ตั้งตนให้
ดี ตั้งใจให้มั่น ให้มุ่งมั่นไปจนสำเร็จประโยชน์
เท่าที่เราจะกระทำได้ อย่าโลเล ! อย่าเหลวไหล !
อย่าเหลวหะแหละ ! อย่ากลิ้ง ! อย่าลื่น ! อย่าร่วง !
อย่าตกหล่นลงไป ! ขอให้ตั้งมั่นให้ดี...”

นี่คุณะไอ้โฮ ! เรานึกแล้วมัน
เหลือเชื่อที่ทำอะไรไป เมื่อวานนี้ไป...
เดิน ๆ คูที่เรา...ทำ ๆ ไว้ แหม ! มัน
ทำไมมันยิ่งใหญ่ เจริญเติบโตแบบนี้
(มันเหลือเชื่อ ! เดิน ๆ คูไปเหลียวไปนั่น
เสร็จโน่นเสร็จนั่นงาม นั่นขึ้น ไอ้โฮ !
โน่นตก โน่นงาม)

ที่สาขากบินทร์ฯ นี่ไม่น่าเชื่อว่า
ทุเรียนก็กำลังงามนำดูเลย แตกใบ
อ่อนฟู ! ยอดคะคดเลย ที่ปลูกไว้...
ใหม่ ๆ กำลังขึ้นอยู่นั้น ยังไม่ได้ปีดนะ
มันงามนำดูเลย

เสียดายไฉนตายไปต้นหนึ่ง
ซื้อไปหมื่นกว่า หมื่นสอง 10 กิ่ง/
12,000 บาทพันธุ์ตัวใหม่ที่ผสมระหว่าง
หมอนทองกับก้านยาว เขาเรียก **“ทอง
กมล”** ตัวพุ่มันติดกันระหว่างพุ่มี มัน
บางเฉียบ ! เหมือนกับส้มโอที่เป็นติด
กันเป็น...พู ๆ มันประหลาดมาก ตัวนี้

เขาบอก **“ไม่เคยเจอ”**

1 กิ่ง / พันกว่าบาท ตายไปชะ
ต้น แต่มันก็นั้นขึ้นงาม ไปเดินดูหมด...
น้ำเต้า ไอ้โฮ ! ผักอะไร...ต่าง ๆ เต็ม
รถเข็น ! ไปเลย นี่ก็ไปกระตุ้นเขา...
เรื่อย ๆ ถ้าเขาไม่ไล่เลกันนะ เขาตั้งใจ
ทำกันทั้งหมดทั้งสิ้นที่อยู่กัน 70 คน
ที่ไหนก็ตาม ถ้าตั้งใจทำหมด ฮู้ ! เรา
ว่ามันประหลาด มหัศจรรย์ว่า **“มันทำไม
สำเร็จประโยชน์ งามงามไพบุลย์
สมบูรณ์”** เหลือเชื่อ...จริง ๆ

★ มาดูทาง

และตัวนี้เราก็ได้ผลมาก ซื้อ
เครื่องปั่นกิ่งมานี้ พอปั่นยุ่ยเป็นปุ๋ย
แล้วไปใส่โคน มันงามใหญ่เลย อย่าง
อะไรนะ **“เนื้อจิ้มเนื้อ เกลือจิ้มเกลือ”**
อะไรที่เขาบอกว่า...ต้นไม้ไปใส่โคน
ต้นไม้ เอาไม้ปนไปใส่โคนต้นไม้ มัน

เหมือนกับมีแร่ธาตุอาหารจากต้น...
ใบใส่

ถ้ามันอยู่...เฉย ๆ ไม่มีอะไร พืช
ต้นของมัน เปลือกของมัน กิ่งของมัน
ใบของมันใบโปะโคนนี้ มันก็มีแต่ดิน
ไม่มีอะไรชุ่มชื้น พอโปะไว้สักประมาณ
เดือนสองเดือนก็ยุ่ยเป็นดินดำเป็นขุย
ไอ้โฮ ! งาม ใผ่นี้เหลือเชื่อเลย หน่อ
ขนาดนี้ ปีหน้าสงสัยว่า มันจะเกิด
ประหลาดมหัศจรรย์

วันนี้หนังสือพิมพ์ลงอีกไทยรัฐ
เมื่อวานนี้ ใผ่นะทนแล้ง กิมซุง ลง
หนังสือพิมพ์บ่อย...จัง หมู่นี้ หวานกรอบ
ดื่มน้ำก็ได้ไม่ดื่มก็ได้ ไม่ขึ้นไม่ขม แล้ว
วันนี้เพิ่งรู้ อ่านเมื่อคืนนี้เอง มอดไม่กิน
ไม่ไผ่ตัวนี้ ตัวอื่นกินหมด

เขาบอกเขาไปทำร้าน นั่งร้าน
ก่อสร้าง ทำอะไรไปใช้ปัก ฐานอะไรนี้
มอด...ไม่กินไผ่ตัวนี้ น้ำท่วมนานยังงี้

ก็ไม่ตาย ยิ่งท่วมยิ่งชอบ พอท่วมแล้ว
น้ำลดปั๊บ โผล่หน่อใหญ่เลย

เออเนี่ย แหมเราเนี่ย...มาถูกทาง ๆ
เลยปลูกไว้บาน...เลย ตอนนี้ถั่วเฉลี่ย
ปลูกไว้หมื่นกว่าต้น แล้วต้นละหน่อ
เท่านั้นนะต่อวัน หน่อละ 10 บาท ก็ได้
วันละแสน

“สามเณร ! อยู่ต่อเป็นเจ้า
อาวาสนะ รับและเลย” (ฮี้ ๆ ๆ) หลวงพ่อ
วางรากฐานไว้...รับและ อ้าวแค่นี้ก่อน

ก็ขออวยพรให้ทุกคนตั้งตน
ให้ถูก ตั้งตนให้ดี ตั้งใจให้มั่น ให้มุ่ง
มันไปจนสำเร็จประโยชน์เท่าที่เรา
จะกระทำได้ อย่าโลเล ! อย่าเหลว
ไหล ! อย่าเหลาะแหละ ! อย่ากลิ้ง !
อย่าลื่น ! อย่าร่วง ! อย่าตกหล่น
ลงไป ! ขอให้ตั้งมั่นให้ดีต่อไปด้วย
กันทุกท่าน ทุกคน เทอญ.

ทำไมถึงบวชไม่สึก ?

ก็เพราะรู้สึกว่า “รสชาติของการบวช” มันให้รสของ
ความสงบเย็น ไม่เผ็ดร้อน เหมือนรสชาติทางโลก เช่น
รสชาติทางโลกนี้ เราเห็นเขาเผ็ดร้อน กับเรื่อง
“ตำแหน่ง ผลประโยชน์ อำนาจ”
เราไม่ค่อยมีเวลาไปคิดไฝ่ฝันเรื่อง “ผลประโยชน์
ตำแหน่ง อำนาจ”
จึงไม่ได้แย่งชิงกันอย่างเผ็ดร้อนอย่างที่ชาวโลก
เขาเป็น

สกดกัน

โดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)*

✱ เรื่องราวนำทาง

คำว่า “สกดกัน” ไม่ให้สิ่งที่ทำให้ตัวเองลุ่มหลง มันเข้ามาในชีวิตเรามากไป เต็มวันเรามีแต่สกด ยาสเสพติดบ้าง สินค้าหนีภาษีบ้าง

การตั้งด่านสกด...เยอะ ๆ มันก็อาจจะได้ผลบ้าง น่ารำคาญบ้างก็มี ฉะนั้น บางทีบางวัด บางสำนักเขาก็ตั้งด่านสกด สำหรับจะทำอะไร นำอะไรเข้ามาในวัดเสียหาย ก็เลยมีระเบียบกติกาสั่งสอนไขว่ขวายไว้สกดกัน ไม่ให้ใครต่อใครนำอะไร นำสิ่งที่ไม่ถูกไม่ควรเข้ามา

แม้แต่กระทั่ง เต็มวันคอนโด (Condominium)...ใหญ่ ๆ มาตรฐานดี กระทั่งจะทำอาหารกินทานในคอนโด เขายังไม่ยอมเลย แล้วกลัวอาจจะไฟไหม้ หรืออาจจะเกิดอะไรขึ้นมาเสียหายได้

ไปเทศน์หมู่บ้านหนึ่ง พวกเด็กเขาเอาของไปขายพวกผักอะไร...ต่าง ๆ เขาบอก “ซื้อไม่ได้หรอก ที่นี่ไม่ซื้อหรอก” เพราะ...เอาไปทำอะไรไม่ได้ ไม่มีโรงครัวเหมือนบ้านนอก ถ้าบ้านนอกเขามีโรงครัวมีโรงทานเขาก็...ได้

*“สกดกัน” แสดงโดย...พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ) เนื่องในวาระการ “ปรารภธรรมยามเช้า” แก่พระนวกะและอุบาสก อุบาสิกา ที่มาถือศีลอุโบสถ ณ ศาลาอเนกประสงค์ 50 ปี วัดสวนแก้ว วันที่ 30 สิงหาคม พ.ศ.2555

นี่เขาก็เลยสกัดกันไว้ทุกอย่าง

✱อย่า...ไปท้อ

แหม ! ด้านสกัดกันมันเยอะเยอะหมดเลย เราก็เหมือนกันนะเจอคำว่าสกัดกันอะไรเข้าแล้วก็...อย่าไปท้อเลย แม้แต่ตัวเราเองก็ต้องวางระเบียบของเราเอง สกัดกันตัวเราเอง แม้แต่การเข้าพรรษามาถือศีลเหมือนกับมาสกัดกันตัวเอง ป้องกันตัวเองไว้

ที่เขาทำร้ายกันทุกวันนี้ แหม ! สูงใหญ่ กำแพงสูงแถมมีเหล็กอะไรขึ้นไปสูงอีก ก็สกัดขโมยใจจะมาปล้นเอาทรัพย์ เอาชีวิตจึงต้องทำ มันมีความจำเป็น

คนเราถ้าไม่คิดสกัดกันอะไร ที่มันจะเลยเถิดเข้ามาหาชีวิตเรา แน่นนอน ! อันตรายต้องเกิด...แน่ ๆ แต่ถ้าเราตั้งหลักสกัดนั้น จะไม่ให้นั้น จะไม่ทำนั้น จะไม่สะสมไม่เก็บไม่นำมา มันก็...ดี

เดี๋ยวนี้บางที ออกกฎหมายสกัดกัน ไม่ให้พกพาปืนอาวุธไปในที่...ต่าง ๆ จนกว่าจะได้รับอนุญาต การรับอนุญาตเขาก็จะต้องดูประวัติ คน ๆ นี้เขาเคยเป็นอันธพาลใจร้อนไหม ถ้าให้ปืนไปเขาใจร้อน เดี่ยวพกไปก็จะไปยิงเขา...ง่าย ๆ เขาก็มีกฎหมายสกัดกัน

ไว้ ไม่ให้ใครได้รับอนุญาตพกพาปืนไปที่ไหนต่อไหนได้อย่างสะดวกสบาย

เพราะฉะนั้น ก็เลยต้องมี...

แม้กระทั่งระเบียบวินัยของพระพุทธเจ้า สกัดคนยังงีบวชได้ บวชไม่ได้ คนเป็นหนี้เป็นสินเข้ามา คนเป็นโรค คนนำกลั้วสักเต็มตัวอะไรนี่ คือ เห็นแล้วชาวบ้านหมดศรัทธา หวาดผวามากกว่าเป็นโจร ก็มีระเบียบเหมือนที่เราสกัดกันไม่ให้คนเหล่านี้เข้ามา อาศัยร่มเงาพระศาสนา

เดี๋ยวนี้การสกัดกันมันแย่ จึงเรียกว่า “การคัดสรรคนมาบวช” มันตกต่ำไปมาก เพราะพระอุปัชฌาย์แต่ละแห่งแต่ละที่ ก็อะไรล่ะ...อยากมีงานเข้า...เยอะ ๆ อยากได้ค่าบวช...เยอะ ๆ ก็เลยทำให้การคัดสรรสกัดกันคนไม่ดีไม่ให้เข้ามาบวชมันยากขึ้นแล้วยิ่งไปเจอระบบที่แย่ที่สุด บวชเอาปริมาณแสนองค์อย่างนี้ และจะไปคัดสรรยังงี้ได้ ต้องปล่อยไหลเข้ามาตามต้องการ แต่...มันไม่ถูกต้อง ตามต้องการ...เยอะ ๆ มันมีแต่ปริมาณที่สร้างปัญหามันไม่ใช่มีปริมาณและมีคุณภาพ

เขาจึงบอก ถ้าน้อยมันมีคุณภาพ

มันดีกว่าปริมาณที่มัวไปหมด ยุ่งไปหมด
 ฉะนั้น วัดเราไม่ต้องทำกิจใหญ่
 อะไร เป็นแสนเป็นล้านคน ทำ
 อย่างไม่อยู่นี้ ขอให้มันมีลักษณะ
 เข้ามาแบบคัดสรร แบบถูกสกัดกัน
 จนเหลือ...แต่ความดี

✱ สกัด

สกัด ! คำว่า “สกัด” ยังมีต่อไป
 ถึงขั้นว่า เห็นเขาสกัดทะเลเดดซี (Dead
 Sea) ของอิสราเอล มันเค็มที่สุดเลย
 ทะเลนี้ ความเค็มกรด ของความเค็ม
 มันทำให้ตัวคนลงไปแล้วลอยขึ้นเลย แต่
 แล้วเขาก็สกัดเอามาเป็นปุ๋ยได้ เอา

ส่วนที่เป็นอันตรายของต้นไม้ออกไป
 แต่ในอันตรายนั้นนะ มันก็มีสิ่งที่เป็น
 ค่าธาตุอาหารของต้นไม้ เขาก็เลยสกัด
 กัน สกัดเอาสิ่งที่มันเป็นประโยชน์ออก
 มา ที่เขาสกัดสารต้นไม้บางชนิดมาเป็น
 ยาและรักษา

ถามว่า...พระพุทธเจ้าสกัด
 กันบ้างไหม ถึงแม้จะมีพระเมตตา
 แต่พระองค์ก็มีปัญญารู้ว่าอะไร
 เข้ามาแล้วมันเลื่อม อะไรเข้ามา
 แล้วมันเจริญ ก็เลยต้องมีคำว่า
 “สกัดกันบุคคลใด” เช่น...

“...วัดเราไม่ต้องทำ
 กิจใหญ่อะไร เป็น
 แสนเป็นล้านคน
 ทำอย่างไรที่อยู่นี้
 ขอให้มันมีลักษณะ
 เข้ามาแบบคัดสรร
 แบบถูกสกัดกันจน
 เหลือแต่ความดี...”

“...โยนิโสมนสิการ คือ ตัวคัดสรร ตัวกลั่นกรอง ตัวสกัดกันอย่างดีที่สุด **“ชีวิตใดไม่มีโยนิโสมนสิการ ชีวิตนั้นก็จะไม่มีตัว...คัดสรรสกัดกั้น”** สิ่งที่อยู่บาปชั่วร้าย บาปช่วยเข้ามาหาชีวิตเราเลย...”

✱ทำไม...บวชไม่ได้

ผู้ชายเป็นกะเทยอย่างนี้ ท่านเรียกว่า **“บัณฑิตะวี”** บัณฑิตะวีนี้บวชได้ไหม ? บวชมาแล้วเป็นพระสามเณรแต่แว่แตก **“แหม ! รองพื้น”** หน้าต้องรองพื้น มันเป็นเรื่องที่ไม่ไหว

เดี๋ยวนี้ที่มันน่าอนาถใจก็คือมหาวิทยาลัยอะไร...ต่าง ๆ ก็ไม่สามารถจะสกัดกั้นสิ่งเปี้ยวเบนทางเพศ อะไรมีการแต่งตัวข้ามเพศไปรับปริญญาก็มี และแล้วมหาวิทยาลัยก็ต้องยอมด้วย มันก็เลยสับสนไปหมด

ผู้หญิงแต่งตัวเป็นผู้ชายไปรับปริญญา ผู้ชายแต่งตัวเป็นผู้หญิงไปรับปริญญา แล้วพวกนี้กำลังทวงสิทธิ์นะเจ้าพวกแ้วแตกนี้ กำลังทวงสิทธิ์ว่า **“ทำไมถึงบวชไม่ได้ ! ฉันก็เป็นมนุษย์”** เออ ! เพราะมีคำถามพระอุปัชฌาย์ **“มนุสโสสิ”**

เขาก็บอก เขาก็เป็นมนุษย์ ทำไมบวชไม่ได้ แหม ! ทำเป็นรู้ชะด้วยนะ รู้ว่าพระอุปัชฌาย์ถามว่ายังไง (คนนี้อวดรู้) แต่แล้วมันก็ยุ่ง ! รวมแล้วมันยุ่ง ! เป็นเรื่องของเจ้าพวกแ้วแตกแหละที่ยุ่ง เข้ามาแทรกเข้ามา ถ้าไม่มีการสกัดกั้น พวกตัวแทรกมันจะยุ่งเลยยุ่งเข้ามา เพราะขาดการสกัดกั้น ขาดการคัดสรร ที่จะทำได้แต่สิ่งที่...ดี ๆ

✱ต้องรู้จัก...คัดสรร

เหมือนบริษัทนี้ ไอ้โฮ ! ที่สุดเลยอย่างปูนซีเมนต์ เขาให้เงินเดือนสูงก็จริง แต่ว่าเขาคัดสรร...สุด ๆ คัดสรรอย่าง...สุด ๆ เลย ไม่ใช่รับเละเทะ สะปะสะปะ...สวะ ๆ ลอยเข้ามารับหมดแล้วก็เสียหาย

บริษัทที่จะทำให้มีประสิทธิภาพสูง เขาก็ต้องคัดสรรเอาความสูงส่งของ

ประสิทธิผล ศักยภาพสมรรถนะของคนที่สามารถจะผลิตผลอะไรของเขาให้บริษัทเขาได้กำไร

อเมริกาที่เขาเป็นประเทศเจริญนี้รู้เปล่า ! ตอนแรกเขาเอาคนหลายเผ่าหลายเหล่า เดี่ยวนี้เขาก็ยังเอานะ เขายังรับมั่ง แม้วอยู่นี้ รับอยู่ แต่ว่า...ต้องคัดสรร สกัดกันแม้วสวะ กะเหรี่ยง สวะ ไทยสวะ ถ้าเข้าประเทศก็ต้องคัดเอาหัวกะทิไป

เมื่อก่อนนี้ ที่เขาเรียก รอไปประเทศที่ 3 เขามาอยู่ที่วัดเราเยอะนะหลายคนเขมร ลาว พม่า แล้วก็เขามา...ทางโน้นเขาจะส่งคนของเขามาคัดสรรไป ถ้าเป็นกะเหรี่ยง สวะ ขยะสังคม เขาก็เขี่ย...ไม่เอา แต่เขาจะเอาไปแต่เฉพาะที่เขามั่นใจว่าไปอยู่ประเทศเขาแล้วต้องไปมีคุณค่าต่อเขานะ ไปช่วยเขาทำให้บ้านเมืองเจริญ เขาจะ...ไม่ปล่อยสะเปะสะปะเข้าประเทศ

ของเราที่บางที่ปล่อยฝรั่งเข้ามา ฝรั่งขึ้นกักเยอะ ฝรั่ง...ไม่ค่อยจะ ะ มีประสิทธิภาพเข้ามาก็เยอะ มาเที่ยวแล้วก็มาได้โสเภณีเมืองไทย หญิงบริการเมืองไทย แล้วก็ทำตัวเป็นมาเฟีย (Mafia) ไปกักเยอะ เราถ้าไม่มีการคัดสรรคนเข้ามา...ยาก !

เดี๋ยวนี้บางประเทศเขาจะล๊อค

สเปคคัดสรรไว้เลย ต้อง...อย่างนี้ ะ ถึงจะเข้าประเทศเขาได้ ส่วนของเราที่นี้มันแย ใครมารับไว้ก่อนให้โอกาสก่อน ถ้ามองอีกมุมละก็ให้โอกาสคนแล้วค่อยคัดสรรเอาละเขาทำถูก ทำผิด ทำดี บางที่เราก็มองยาก

✳ มาดี ไปมิด : มามิด ไปดี

พวกทำทางคนมาที่แรกไม่ดี จู้ ๆ มันดันมาดีทีหลังก็มี และเจ้าพวก...ดี ๆ ดันมาเลวทีหลังก็เยอะเหมือนกัน ไล่ออกไปซะก็หลายคนแล้วเจ้าคนที่ดี มันดีตอนแรก

เช่น ให้อยู่จุดคัดแยกขยะนี้ ตอนแรกเขาก็ดี โอ้โฮ ! เอางานเอาการ ตอนหลังคนที่เขามาพอกำมาหมา มาประมูล เขาก็...ค่อย ๆ พาไปเลี้ยง เหล้า พาไปเข้าช่อง พาไปปรนเปรอ บำเรอ

เจ้าคนนี่ถูกซื้อตัว ถูกซื้อความดีด้วย ไม่ใช่ซื้อตัว เขาถูกซื้อความดีไปหมดเลย ก็โกงเรา ก็คัดเอาของอะไรไปซ่อนไว้ให้...คนที่พาไปเลี้ยง เพื่อจะได้เลี้ยงต่ออีกรอบหนึ่ง

หนัก ๆ เข้าเขาก็เป็นคนทรยศต่อโครงการฯ ก็ต้องไล่ไป นี่มันก็ดูยาก แต่ยังไงก็ต้องมีเรื่องคัดสรรอยู่บ้าง ถึงแม้ไม่คัดสรรตอนแรก ยังไงก็ต้องคัดสรรตอนหลัง ต้องคัดของไม่ดีออกไป คนไม่ดีออกไป นี่คือเรื่องนั้น...

แต่ถ้าเรื่องลึกซึ้งล่ะ เราก็ต้องคัดสรร...อารมณ์ใหม่ อารมณ์บูด อารมณ์เน่า อารมณ์เสีย ต้องเชี่ยออกไหม ? หรือกอดไว้ในอกในใจ ในสันดานต่อไป เราก็ต้องมีความรู้สึก ว่า เจ้าอารมณ์อย่างนี้ ไม่ได้ ! ต้องคัดออก

เวลาเขาอะไร...ผิดข้าวด้วย กระดังละนะ ถ้าเจอเมล็ดข้าวเปลือก เขาก็ต้องคัดออก เอาออกไป ไม่อย่างนั้นหุงแล้วไปเจอเมล็ดข้าวเปลือกมัน

ไม่แตก อาจจะสุกข้างใน แต่เปลือกข้างนอกมันผาดดำคอก เขาฝัดไปเขาก็ค่อยจับคัดออกไป...เรื่อย ๆ จนเหลือแต่ข้าวที่...ดี ๆ น่ากินน่าทาน

✱ คัดสรร...อารมณ์เอาไว้บ้าง

เราเองก็เหมือนกันต้องนั่งคัดสรรอารมณ์ของเราบ้างว่า “เอ๊ะ ! อารมณ์ไหนน่าเอาไว้” อารมณ์ปีติสุข นี่น่าเอาไว้ อารมณ์ขุ่นมัว ละเหี่ยเพสีย... ทำอย่างนี้ ต้องคัดออกมา อารมณ์ซึมเซา ง่วงเหงาหาวนอนนี่ ต้องคัดเชี่ยออกไปบ้าง อารมณ์แฉะใส สดชื่นสงบเย็น ก็เอาเก็บตุนไว้บ้าง ไว้เป็นทุนชีวิตที่ดี ไม่อย่างนั้นเราก็จะไม่ได้เรื่องเลย มันจะแย่...มาก ๆ ตรงที่ว่า **สิ่งที่คัดออกไม่...คัด สกัดออกไม่...สกัด**

เดี๋ยวนี้เขาเทปูนไปตรงนี้มันมีจุดอ่อนและมีก้อนอะไรติดมา ก็สกัดออก พอสกัดออกแล้ว ต้องเอาปูนใหม่พอกทาเข้าไป มันถึงจะไม่เกิดหลุดแตก

เราทำอะไรนี่ เรามานั่งคิดดู...หลาย ๆ อย่าง คำว่า “**คัดสรร สกัดกันนี้**” มีอิทธิพลต่อชีวิตและประเทศชาติแล้วโลกนี้มากที่สุดเลย

ระดับโลกก็คือว่า เวลานี้โรงงานอะไรที่มันมีสารปล่อยขึ้นไปข้างบน

เยอะ เขาจะต้องมีเครื่องสกด เอาเครื่อง
ดักสกด

แม้กระทั่งศพ การเผาศพนี้เดี๋ยวนี้
เขาไม่ให้มีเตาเผาศพแบบมลภาวะ
เขาจะมีแบบให้น้ำมาปั่น ให้ฟองน้ำ
ฟองไปที่...คว้น ๆ ที่มันจะเอากลิ่นเอา
ขึ้นถ้าอะไรนี้ขึ้นไป เขาสกดให้มันลงชะ
มากับน้ำ มันก็เป็นเตาเผาศพที่ไม่มี
มลภาวะ

นี่ถ้าคนเรามีสันดาน มี
อารมณ์อยากสกด สิ่งอะไรที่
เป็นมลภาวะบ้าง ใครที่มาอยู่ใน
วัดนี้นะ อย่าเป็นพวกโพลลูชันฯ
(Pollution) พวกมลภาวะเสียมาอยู่
แล้วพูด...ง่าย ๆ ตัวเสียบรรยากาศ
ใครบวชแล้ว เป็น ตัวเสีย
บรรยากาศ ใครเป็นแม่ชาก็ยัง
เป็นตัวเสียบรรยากาศ ไม่นะ !

เขาบอก **ตัดหางปล่อยวัด** แล้ว
วัดก็บอกไม่ไหว (ฮึ ๆ ๆ) แล้วที่เขา
บอกลูกเราไม่ดี ตัดหางปล่อยวัด วัด
ก็คัดออกอีก มันไม่ไหว ! เขาคิดว่า
อะไรไม่ดี...มาปล่อยวัด หมาขี้เรื้อนก็
ปล่อยวัด ส่วนวัดก็ลำบากใจ คัดก็ไม่ได้

ระดับโลกเขาก็ต้องมีสกดกัน
คัดสรร สกดกันไม่ให้สิ่งนี้มันออกไป
กระจายกระจาย

✱ **ใคร่ครวญ...ควบคุมให้อยู่**

**เวลาไฟไหม้เขาก็ต้อง
รีบดับเพลิง เขาเรียก สกด
เหมือนกันใช่ไหม ? เดี่ยวนี้สกด
อยู่แล้วเท่านั้นเท่านั้น ไหม้มาก็
ชั่วโม่ง รถดับเพลิงสามารถ
สกดอยู่ในปริมาณที่...ควบคุม
ได้**

เราก็ต้องสกัดเจ้าสิ่งที่ไม่ดีออก
ให้เหลือแต่พอดควบคุมตัวเองได้ สติ
กับปัญญามันจะลุกขึ้นมาสกัดกันอะไร
ที่ควรไม่ควร

เครื่องสกัดกันที่สำคัญที่สุด
อ้าว ! บวชมาหลายวันลองนึกทีอะไร ?
เครื่องสกัดกันก็คือ “โยนิโสมนสิการ”
ใคร่ครวญดูว่านี่มันใช่ไหม ? ควร
เอาไว้ไหม ? ถูกทางหรือเปล่า ?

ถ้าคนไม่มีวิจารณญาณ มันก็
ไม่รู้เอาอะไรสกัดกันชีวิตเลย ดันเง่า !
เอาเหล้าเอายาเข้ามา ไม่มีตัวสกัดกัน
ก็มันไม่มีตัวโยนิโสมนสิการว่า อันนี้
มันใช่ไหม ? ควรไหม ? เพราะโยนิโสมนสิการ
มันจะใคร่ครวญดูคุณ ดู
โทษ ดูประโยชน์และไม่ใช้ประโยชน์

✱ชีวิตต้องมีตัวคัดสรร

โยนิโสมนสิการ คือ ตัว
คัดสรร ตัวกลั่นกรอง ตัวสกัด
กันอย่างดีที่สุด “ชีวิตใดไม่มี
โยนิโสมนสิการ ชีวิตนั้นก็
ไม่มีตัวคัดสรรสกัดกัน” สิ่ง
อุปาทวีชั่วร้าย บาปชวชเข้ามา
หาชีวิตเราเลย

การตื่นขึ้นมาฟังธรรม...เช้า ๆ
มันก็ทำให้เรามีสิทธิ์ที่เราจะมีเครื่องสกัด
กันคัดสรรได้เพิ่มใหม่

เมื่อตะกี้มีโทรทัศน์...เขาพูดดีมี
อยู่ประโยคหนึ่ง ชื่อ หม่อมป्लीม (ร้อยตรี
หม่อมหลวงณัฐากรณ์ เทวกุล) คำพูด
เขา...ดี ๆ หนัก ๆ เขาจะมีคนที่มิว่าทะเล...
ดี ๆ

เช่น มีเพลงร้อง “ตื่นเถิดชาว
ไทย อย่ามัวหลับใหลลุ่มหลง”
เราก็ได้แค่นี้

แต่ว่า...เขามีต่อดีมาก “ตื่น
เถิดชาวไทย...ตื่นมารับ
อาหารสมอง” (อ้อ ! เข้าทำดี) นี่ !
พวกเรา ไม่ใช่ตื่นมาก็กินข้าวเลย ตื่น
มาก็กินขนมเลย (ฮิ ๆ ๆ) อืมแต่ท้อง
แต่ตื่นมารับอาหารสมอง นี่มันเป็น
เรื่อง ...? (ดี)

ถาม...จริง ๆ คนไทยนี้ 60 ล้าน
คน จะได้มารับอาหารสมองอย่างพวก
เรา...เช้า ๆ นี่ ลักก็คน ? เออ ! รู้ลึก
เป็นโชคดีไหม ?

✱ตื่นมา...รับอาหารสมอง

“น้องเณร ! หรือโชคร้าย
ถ้าไม่มีหลวงพ่อกุหลาบสบาย
แล้ว” (ฮิ ๆ ๆ) “กูได้อาหารหมู
แล้ว นอนอืด”

“...ชอบใคร่ครวญ ชอบสังเกต ชอบเทียบเคียง
อย่างลึก ตริกตรองมองอะไรด้วยเหตุด้วยผล
ให้มากขึ้น จนได้เครื่องคัดสรรสกัดกัน
อย่างแข็งแกร่ง มั่นคง ปลอดภัย
ด้วยกันทุกท่านทุกคนเทอญ...”

“ตื่นเถิดชาวไทย อย่า
หลับไหลลุ่มหลง ตื่นมารับ
อาหารสมอง” นี่บ้าง ! มารับ
ข้อมูลข่าวสาร...เยอะ ๆ แล้วเราก็จะ
ตัดสินใจอะไรได้ชัวร์ (Sure) เพราะเรา
มีข้อมูลข่าวสารไปเป็นตัวช่วย

แต่ถ้าเราตื่น ไม่ได้ตื่นด้วย นอน
หลับไป อาหารสมองก็ไม่ได้ซึมเข้าสมอง
เลย มีแต่สมองกับหมอนติดกัน พวก
หมอนนี้มันให้อาหารสมองไหม ? ถ้า
ออกไปจากมันซะบ้าง มารับอาหาร
สมอง อันนี้แหละจะเป็นประโยชน์ต่อ
ชีวิตเรา แล้วเราจะมีตัวคัดสรรสกัด

กัน ป้องกันไม่ให้หายนะมาสู่ชีวิตเรา

เอาละได้เวลา ก็ขออวยพรให้
ทุกคนมีเครื่องมือสำคัญของชีวิต คือ
ตัวสกัดกันคัดสรร ได้แก่ “โยนิโส-
มนสิการ” ชอบใคร่ครวญ ชอบ
สังเกต ชอบเทียบเคียงอย่างลึก
ตริกตรองมองอะไรด้วยเหตุ
ด้วยผลให้มากขึ้น จนได้เครื่อง
คัดสรรสกัดกันอย่างแข็งแกร่ง
มั่นคง ปลอดภัยด้วยกันทุกท่าน
ทุกคนเทอญ.

ส ักดิ์พิเศษ

ข้อคิด สักดิ์ธรรม
จากหลวงปู่พยอม

ช่วยชาติ

คำว่า “ช่วยชาติ” ที่แล้วมานั้น เขาทำชาติฉิบหายวายวอด จะ
พังเยอะเยยะ ถ้าเราอุปมาเหมือนว่า

“ช่วยชาติ”

เหมือนแมลงผึ้ง ไปเอาน้ำหวาน แต่ไม่เคยทำดอกไม้ซ้ำ

“ช่วยชาติ”

แบบตัวเองได้ชื่อเสียง ได้คุณงามความดี แต่ชาติไม่ย่อยยับเสียหาย
เป็นแสน ๆ ล้าน ก็คือ ช่วยกันทำให้ชาติบ้านเมืองสงบในยามนี้เถอะ จะ
เป็นช่วยชาติที่แท้จริง

แต่ช่วยชาติแบบเสียเลือดเสียเนื้อ เสียการทองเที่ยว เสียเศรษฐกิจ
“พอได้แล้ว พอกันที !”

“จงช่วยชาติเหมือนผึ้ง ที่ไปเอาน้ำหวานมา แต่ไม่เคยทำให้ดอกไม้
ซ้ำ ลองมาช่วยชาติแบบไม่ซ้ำคู่บ้าง คือ ช่วยที่บ้านเมืองสงบ เพราะ
ชาติต้องการความสงบ ถ้าบ้านเมืองวุ่นวาย มันก็เหมือน ช่วย
ทำลายชาติ เสียมากกว่า !”

สละเกิดธรรม

จากสอนโมกข์

ถึงสอนแก่

โดย...พุทธทาส

เรา จะดูชนชั้นปกครองกันบ้าง จะเรียกว่ารัฐบาลหรือเรียกอะไรก็ได้ ไม่ต้องเกรงใจ เรียกได้เลย แต่เรียกรวม ๆ ก็ต้องเรียกว่า **ชนชั้นปกครอง** จัดเป็นรูปรัฐบาล หรือหลังจากรัฐบาล หรือหน้าจากรัฐบาล อะไรก็สุดแท้ **ชนชั้นปกครอง**นี้ กำลังให้ความหมายแก่ศีลธรรมอย่างไร ? **ชนชั้นปกครอง**ในโลก กำลังให้คุณค่าทางศีลธรรมอย่างไร ?

ถ้าชนชั้นปกครองเหล่านี้ เขารู้จักศีลธรรมดี ให้ความหมายแก่ศีลธรรมดี ก็ต้องจัดศีลธรรมในรูปที่มีประโยชน์แก่มนุษย์ คือมีสันติภาพให้แก่มนุษย์เป็นแน่

ชนชั้น
ปกครอง

เดี๋ยวนี้เราจะดูว่า **ชนชั้น-**
ปกครองทั้งหลาย ที่คุมอำนาจ
การปกครองไว้เนี่ย เขามีจิตใจเป็น
อย่างไร ? คนเหล่านี้รู้จักบาปบุญ
คุณโทษเท่าไร ? รู้จักบิดามารดา
ครูบาอาจารย์อย่างไร ? รู้จักศีล
ธรรม วัฒนธรรม ศาสนาพระเจ้า
พระสงฆ์อย่างไร ? รู้จักการเสียชาติ
หรือสูญชาติกันในลักษณะไหน ?

เขารู้จักหรือไม่ว่า **ประชาธิปไตย**
นั้นมันเหมาะแก่ผู้มีศีลธรรมเท่านั้น
ถ้าไม่มีศีลธรรมแล้ว **ประชาธิปไตย**
อยู่ไม่ได้ **ประชาธิปไตย**อยู่ได้ ก็เพราะ
ว่ามันมีศีลธรรมเป็นรากฐาน นี่เขา
ไปหลงกันแต่ในส่วนประชาธิปไตย
แล้วก็ไม่มองในส่วนศีลธรรม มันก็มี
ประชาธิปไตยที่เป็นที่พึ่งไม่ได้ มีแต่
ประชาธิปไตยที่เป็นพิษ ฉะนั้น **การ**
ปกครองระบอบประชาธิปไตย ส่วน
ใหญ่ มันจึงเป็นพิษ คือ มันผิดต่อความ

จริง ต่อข้อเท็จจริง ของธรรมชาติ
ของอะไรต่าง ๆ

มีภาชิตอยู่ข้อหนึ่งดีมาก ซึ่งควร
จะจำไว้ว่า “**เนสา สภา ยตถ น สนฺติ**
สนฺโต : เนสา สภา ว่านั่นมิใช่สภา,
ยตถ น สนฺติ สนฺโต คือ ในที่ใดไม่มี
สัตบุรุษ ที่นั่นมิใช่สภา, ในสภาผู้แทน
ราษฎรของชาติทั้งหลายต่าง ๆ ในโลก
นี้ มีสัตบุรุษหรือไม่ ถ้าไม่มีสัตบุรุษนั้น
ไม่ควรเรียกว่า สภา มันเป็นเพียงกลุ่ม
ของคนบ้า ประชุมกันถกเถียงอะไร
ต่าง ๆ นานา ไปตามแบบของคนบ้า ถ้า
จะเป็นสภาตามความหมายของพระ
บาลีนี้ ของภาษานี้มันต้องประกอบไป
ด้วย **สันโต สันตบุคคล คือ สัตบุรุษ**
นั่นมิใช่สภา ถ้าที่ใดไม่มีสัตบุรุษ ในที่
ใดไม่มีสัตบุรุษ ในที่นั่นมิใช่สภา

นี่เดี๋ยวนี้ **เขามีสภาเป็นสภา**
สำหรับปกครองประเทศชาติ แล้วมา
ดูกันหรือเปล่าว่า ในสภานั้นมีสัตบุรุษ
หรือไม่ ? ถ้าไม่มีสัตบุรุษมันก็เป็น

รวมกลุ่มของคนบ้าคนเมา ครึ่งบ้าครึ่งเมา หลงใหลอะไรต่าง ๆ นานา ไม่รู้จักสิ่งที่เรียกว่า ศีลธรรมกันเสียเลย จะพาบ้านเมืองไปไม่ได้ หรือพาโลกนี้ไปไม่ได้ นี่ความรู้จักบาปบุญคุณโทษ มีในสภาเหล่านั้นหรือเปล่า ? ยิ่งกว่านั้น มีสัตว์บุรุษหรือเปล่า ?

แล้วคำว่า “สูญเสียชาติ, เสียชาติ” นี่ มันเป็นคำที่สำคัญที่สุด เขาจะรู้กันหรือเปล่า ว่า...เสียชาติสูญเสียชาติทางวัฒนธรรม นั่นมันร้ายกาจ ยิ่งกว่าเสียชาติ สูญชาติ ทางการเมือง ?

ถ้าสมมติว่า...เราต้องพ่ายแพ้ ตกไปเป็นข้าเขา เป็นเมืองขึ้นเขา แต่ยังคงมีศีลธรรม วัฒนธรรมของคนไทย พุทธบริษัทอยู่ได้ ก็ไม่เรียกว่าเสียชาติไทย ไม่เรียกว่าสูญเสียชาติไทย แม้ว่าโดยภูมิศาสตร์หรือโดยการเมือง มันไปรวมอยู่กับ

ประเทศอื่น ชาติไทยยังอยู่ที่ตัวบุคคลนั้น วัฒนธรรมไทย ศีลธรรมไทยยังอยู่

แต่เดี๋ยวนี้ ถ้าเราละทิ้งศีลธรรม วัฒนธรรมไทยอย่างพุทธบริษัทเสีย แต่เดี๋ยวนี้ที่นี้แล้ว มันสูญเสียชาติเสียแล้ว มันสูญเสียชาติอยู่ในสภา ที่เขาประชุมกันเพื่อบริหารประเทศนั่นเอง ไม่มีความเป็นคนไทยแล้ว สูญชาติไทยแล้วทั้งที่แผ่นดินนี้ยังไม่เป็นเมืองขึ้นของใคร เดี่ยวนี้แผ่นดินไทยยังไม่เป็นเมืองขึ้นของใคร แต่ว่าชาติไทยสูญเสียแล้วก็ได้ คือ ไม่มีวัฒนธรรมไทย ไม่มีศีลธรรมไทย ไม่มีความเป็นพุทธบริษัทอย่างไทย ๆ อย่างที่สัตว์บุรุษบรรพบุรุษ พุทธบริษัท ปู่ ย่า ตา ยายของเรา เคยมีมาแต่กาลก่อน เดี่ยวนี้เรียกว่า ชาติไทย ในทางวัฒนธรรมมันสูญเสียไปแล้ว ถ้าเป็นอย่างนี้ สูญชาติแล้ว แม้ว่าแผ่นดินยังไม่เป็นของคนอื่น

“...ปากก็พูดไปอีกอย่างหนึ่ง แต่น้ำใจนั้นไปหมดแล้ว นี่เรียกว่า ความสูญเสียชาติไทย ที่น่ากลัวที่สุด...”

เดี๋ยวนี้ เขามาหลับตามองเห็น แต่แผ่นดินนี้ ๆ อย่างเป็นความบ้าหลัง มุทะลุ มุมานะ อย่างเดียว ด้านเดียว ข้างเดียว ไม่มองความเสียหายชาติ สูญชาติ ทางนามธรรม ทางจิตใจ ทางมโนธรรมกันเสียเลย

เพราะฉะนั้น **จึงสูญเสียชาติในส่วนจิตใจ หรือส่วนวัฒนธรรม แล้วไม่เท่าไร ความสูญเสียชาติ อันนี้จะนำไปสู่ความสูญเสียชาติ ทางเนื้อหนัง ทางแผ่นดิน ทางวัตถุอะไรหมด**

เดี๋ยวนี้เมื่อเราไปตามกันเขา ทุกอย่างทุกประการ ในการกินการอยู่ การทุก ๆ อย่างทุกประการ ไปตามกันเขาหมด จนไม่มีความเป็นไทยเหลือ ไม่เท่าไรก็สมัครที่จะเป็นทาสเป็นข้าเขา เท่านั้นแหละ **ปากก็พูดไปอีกอย่างหนึ่ง แต่น้ำใจนั้นไปหมดแล้ว นี่เรียกว่า ความสูญเสียชาติไทย ที่น่ากลัวที่สุด**

ที่นี่ประเทศอื่นก็เหมือนกันอีก ไม่เฉพาะประเทศนี้ นี่มันขึ้นอยู่ที่ว่า... **ชนชั้นปกครอง จะเป็นรัฐบาล หรือเป็นรัฐสภา เป็นอะไรที่ไหนกันอีกก็สุดแท้ ที่ว่ารวมกันเป็นผู้ทำหน้าที่คุ้มครองประเทศชาตินั้น มีศีลธรรมกันเพียงไหน ? ถ้ามีศีลธรรมมากพอ ความเป็นชาติเป็นไทยเป็นอะไรก็อยู่ได้ ความเป็นมนุษย์ก็อยู่ได้ สันติสุข สันติภาพก็มีอยู่ได้ ถ้าไม่มีศีลธรรมแล้ว ก็หมดไป ๆ ในทางจิตใจก่อน แล้วในที่สุดก็จะหมดไปทั้งทางร่างกาย ทางวัตถุ.**

๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐

อ้างอิง : ธรรมโฆษณของพุทธทาส เรื่องอริยศีลธรรม, ลำดับที่ 18.ค บนแถบพื้นสีแดง, เรื่องที่ 6 ความรู้สึกของมนุษย์ต่อปัญหาทางศีลธรรม (ต่อ). บรรยายวันที่ 10 สิงหาคม 2517, หน้า 188-191.

ใคร่ครวญในธรรม

พิจารณา มรณานุสติ 2

โดย...พระอาจารย์เพิ่ม ภาสุโร

ตอน “รูปดอกเดียว”

คว้นของรูปที่จุดม้วนตัวเป็นเกลียวล่องลอยไปในอากาศ ส่งกลิ่นหอมไปทั่วบริเวณงานที่สวดศพ เป้าหมายเพื่อเตือนสติผู้มาร่วมงานนี้ว่า ชีวิตเรานี้คงมีเพียงคุณงามความดีเท่านั้นที่สิงสถิตอยู่ในโลกนี้ก่อนตาย เป็นธรรมดาชีวิตมนุษย์ก็สิ้นแห่งความดีย่อมมีศักดิ์ศรีอยู่นานหอมทวนลมได้ แต่ถ้าหากชีวิตใครที่ไร้คุณธรรมความดีก็ไม่ต่างอะไรกับคนบ้า ซึ่งไร้สติปัญญาดำเนินชีวิต มีความเป็นอยู่เพียงเพื่อรอความตายไปเปล่า ๆ พุติกรรมไปชวนชวายสร้างแต่บาปอกุศลตลอดเวลาไม่เคยสนใจ ไม่มีจิตสำนึกเลยว่า คุณธรรมความดีเขาทำกันอย่างไรไม่รู้เรื่อง

“เราท่านทั้งหลายเอ๋ย ! ชีวิตนี้มันน้อยนัยกมันสั้นนัก”

“ชีวิตไม่ เที่ยงแท้ แน่นอน อะไร เลย”

นี่คือคำพูดของสมเด็จพระสังฆราช ท่านกล่าวเตือนบ่อย
ที่สุด มีคำปรัชญาเตือนว่า...

“ไฟเริ่มเผาทั้งรูปเมื่อไร ชีวิตที่เกิดมาก็มี
ความตายเริ่มติดตามมาเมื่อนั้นเป็นธรรมดา” มี
ใครบ้างไหมที่เข้าใจสัจธรรมของรูปดอกเดียวที่จุดอยู่นี้

ตอน “ปริศนาวันรูป”

ท่านผู้รู้ได้เขียนไว้ว่า...

ควนของรูป	ดอกเดียว	เป็นเกลียวม้วน
หอมอบอวล	ทั่วอาณา	จะหาไหน
เป็นอนาสา-	สติ	เพื่อเตือนใจ
คนเราไซ้	เพียงความดี	ที่คงทน

พระมหาวัระ

มีแต่ความดีเท่านั้นแหละ เป็นอนุสาวรีย์ให้คนเห็นได้ชื่นชม
ญาติโยม

ตอน “เทียนเตือนสติ”

“เปลวเทียนละลายแท่งเพื่อเปล่งแสงอัน
อำไพ ชีวิตตายไปเหลืออะไรเอาไว้แทนชีวิต” แปล
ว่า การผสมผสานด้วยเซลล์และธาตุต่าง ๆ ในการดำรงอยู่

ส่วนความตาย แปลว่า การหยุดซึ่งผสมผสานและการ
ดำรงอยู่

ชีวิตแต่ละคนมีเรื่องมากมายหลายอย่างที่เกิดขึ้น แต่กฎ
แห่งความจริงก็คงยืนกรานอยู่ว่า “ชีวิตไม่เที่ยงแท้แน่นอน
อะไรเลย” อันที่จริงนั้นไร้ซึ่งความเป็นตัวตนบุคคลเราเขาอยู่
ตลอดเวลา เป็นเพียงแค่ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา

แต่เราท่านไม่ค่อยรู้ ดูไม่ค่อยเห็น ชีวิตเรายามประสบ
ปัญหาไม่ต่างอะไรกับเทียนที่กำลังส่องแสงอยู่ ต้องดับลงหรือ

ไม่กี่ดับไป เราทุกคนบางที่ยามประสบปัญหาชีวิต ควรทำจิตใจเร่ง
สร้างความดีให้มีสติ เจริญคุณธรรมก่อนที่จะตายจากโลกนี้ไป “อย่า
ลืมต้องเรียนรู้พระธรรมปฏิบัติธรรม” ไว้บ้าง จะได้เข้าใจ
หนทางชีวิตสู่ความสงบตามสมควรตามฐานะของตน

สพพ์ เกทปริยนต์ เอว มจฺจน ชีวิต

แปลว่า ชีวิตของสัตว์เหมือนภาชนะดิน ซึ่งล้วนมีความ
สลายเป็นที่สุด

ภาชนะดินสั่นทั้งนั้น
ไม่นานวันต้องแยกแตกสลาย
ชีวิตมนุษย์ทั้งนั้นก็พลันตาย
แตกทำลายเหมือนกันเช่นนั้นแล

ท่านบ่งบอกไว้ว่าระบบสรีระนี้มีอันจะต้องแตกง่ายเหมือน
หม้อดินฉนั้นนั้น อย่าได้ประมาท

อนิจจัง สังขาร คือบ้านโรค
มีทุกข์โศก เสื่อมทราม ตามกระแส
พระไตรลักษณ์ ผลักดัน ให้ผันแปร
ไม่เที่ยงแท้ แตกดับ ไปลบล้าง

“ใช้...ญาติโยม” ร่างกายนี้ คือ ที่อยู่ของโรคทั่วไปไม่มีส่วนไหน
ที่ไม่มีโรค เพียงแต่ภูมิป้องกันเรายังเข้มแข็งอยู่ ถ้าเมื่อใด ร่างกาย
เราอ่อนแอ โรคทั้งปวงก็กำเริบ

จะอย่างไร ? แต่ในที่สุดก็ไม่พ้นความตาย

จะ
อย่างไร ?

แต่
ในที่สุด

ไม่พ้น
ความตาย

บ่วง 3
รัดตรึง

บุตร
ที่...คอ

ทรัพย์สิน
ที่...เท้า

สามี
ภรรยา
ที่...มือ

ตอน “มัดตราสัง”

มีประเพณีให้ศพนอนพนมมือถือดอกไม้ และรูปเทียน
ทั้งห่อศพไว้ด้วยผ้าขาว และมีมัดด้วยด้ายสามเส้น มีมัดที่คอ มี
มัดที่มือ และที่เท้าทั้งสองข้างไว้

ทำเพื่ออะไร ? เคยคิดบ้างไหม ๆ

คำตอบคือ เป็นประเพณีที่แทรกไว้สอนใจ ให้คนมีชีวิต
อยู่ได้คิดว่า

“เราท่านทุกคนล้วนถูกบ่วงทั้งสามรัด
ตรึงอย่างหนาแน่นที่สุดยากที่จะหลุดได้”

➤ บ่วงแห่งบุตรที่คอ

➤ บ่วงแห่งทรัพย์สินศฤงคาร บ้านช่องเรือ
สวนไร่นาต่าง ๆ นี่คือบ่วงผูกเท้า

➤ บ่วงอีกประการสุดท้าย บ่วงผูกมือ คือ
บ่วงแห่งความเป็นสามี ภรรยาหรือเรียกว่า “คู่ชีวิต”

ใครที่มีคู่ชีวิต เท่ากับมีบ่วง มีห่วง รัดตรึงตลอดเวลา
จะไปไหนมาไหนก็เป็นห่วงซึ่งกันและกัน กลัวไม่ปลอดภัย เป็น
ภาระด้านจิตใจค่อนข้างมาก เพราะไฟเสนหา ถึงแม้อายุมาก
แล้วยังเป็นห่วงซึ่งกันและกัน ไม่มีที่สิ้นสุด จนกว่าจะตายไป
ข้างหนึ่ง นี่แหละเรียกว่า “บ่วงทั้งสาม”

แต่อดีตเจ้าชายสิทธัตถะท่านรู้ท่านเข้าใจ ท่านเห็นว่า
“เป็นบ่วง” จึงต้องตัดสินใจหลีกเลี่ยงห่างให้พ้น เพื่อประพฤติ
พรหมจรรย์ ดังทราบแล้ว ในที่สุดท่านได้ผ่านการอบรมอย่างหนัก
จนต่อมาได้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะท่านสลัดบ่วงออก
ได้นั่นเอง

ต้องแทรกประเพณีตรงนี้หน่อย คือ มีคำถามว่า
“ตราสัง” คืออะไร ?

ตอบ : **ตราสัง** คือ เส้นด้ายมีลักษณะเดียวกันกับด้ายสายสิญจน์ หรือสายโยงใช้มัดศพก่อนนำศพใส่โลงทุกครั้ง

มีคำถามว่า การมัดตราสัง นิยมมัดอย่างไร ? และมีความหมายอย่างไรบ้าง ?

ท่านผู้รู้ตอบว่า เขานิยมมัดตราสังที่ศพสามจุด คือ

- 1) มัดที่คอ หมายถึงความเป็นห่วงลูก
- 2) มัดที่มือ หมายถึงเป็นห่วงสามี ภรรยา
- 3) มัดที่เท้า หมายถึงห่วงทรัพย์สมบัติ

นี่ ! คืออย่างนี้ ๆ ถ้ามีคำถาม ๆ ว่า **ทำไม ! ต้องมัดตราสังด้วย ?**

ท่านผู้รู้ตอบว่า **“เพื่อเตือนสติผู้ที่ยังอยู่”** นี่เป็นปริศนาธรรมของพระพุทธเจ้าทรงตรัสไว้ว่า...

ธมฺ ปาเท ปุตฺโต คีเว ภริยา หตฺเถ.

ทรัพย์เป็นบ่วงที่เท้า ลูกหลานเป็นบ่วงที่คอ ทั้งสามีและภรรยาเป็นบ่วงที่มือ

มีคำกล่าวว่า **“ปลดเชือกติดคอ ปลดปอตัดมือ ปลดข้อติดเท้า”** หากปลดได้บ่วงทั้งสามพ้นทุกชั่วนิรันดร์ ถ้าใครตัดบ่วงทั้งสามประการได้ จักพ้นโลกียะ หรือพ้นจากวัฏฏะสงสารหลุดพ้นจากทุกข์ทั้งปวงตลอดกาล เข้าถึงพระนิพพานนั่นเอง สาธุ

‘อุปฺภณฺจํ ชีวตฺมาห ธีรา’

ปราชญ์ทั้งหลายกล่าวว่า

ปราชญ์แจ้งจิตภาซติขั

ไม่กวันพลันตายวายช้า

หยุดหายใจลงดลักรหนึ่ง

ไม่มีใครหลักพันจนคนเดียว

ชีวิตนั้นน้อยนุก

ชีวิตนั้นน้อยนุกเป็นหนกหนา

อนิจจาชีวิตมีนิดเดียว

ชีวิตถึงมรณาอย่าเลี้ยว

เป็นแน่แท้ยวรกนคือวันตาย

ชีวิตเราหยุดหายใจไม่ได้ใช้ไหมญาติโยม ?
แต่นั้นแหละสักวันหนึ่งต้องหยุดจนได้ คือ วันตาย
ยังไฉละ !

**ชีวิต
เรา**

**หยุด
หายใจ**

**ไม่ได้
ใช้ไหม**

**ญาติ
โยม ?**

ตอนนี้ชื่อว่า “วัด”

นี่วัดเป็นคำที่เราทั้งหลายได้ยินจนคุ้นหู ใครจะรักหรือเกลียดวัดสักแค่ไหนเพียงใดก็ตาม บางคนชีวิตทั้งชีวิตไม่เคยย่างกรายเข้าไปในวัดเลยก็มี และดูเหมือนจะมีมากด้วยคนประเภทนี้

จะต้องมีวันหนึ่งที่คน ๆ นั้นปฏิเสธไม่ได้ใช้ไหมโยม ?

“วันนั้น คือ วันที่โยม หรือทุกคนสิ้นลมหายใจ”

ถ้าจะถามว่า เข้าวัดในเวลาตายจะได้อะไร ? เคยคิดบ้างไหม ? หรือหวังเพียงลูกหลานและญาติทำบุญอุทิศไปให้อย่างนั้นหรือ

พระพุทธเจ้าไม่ได้ตรัสบอกอย่างนั้น พระองค์ตรัสว่า

บุญญาภิ ปรโลกสมบัติ ปฏิญฐา โหนติ ปาณินิ.

แปลว่า บุญเป็นที่พึ่งของสัตว์ในโลกทั้งชาตินี้และชาติหน้า

นี่เห็นไหม...ตอนมีชีวิตอยู่รู้จักเข้าวัดทำบุญสุนทรทานบ้างญาติโยม ? หาเวลาสวดมนต์ ฟังธรรม นั่งสมาธิบ้าง แผ่เมตตา มีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ต่อผู้อื่นบ้าง และต่อสรรพสัตว์ทั้งหลายด้วย เมื่อม้วยมรณาจะได้มีเสบียง การเข้าวัดควรเข้าไปเพื่อสร้างคุณงามความดีในลักษณะนี้

ท่านผู้รู้ได้เขียนไว้ว่า

การเข้าวัด	ควรจำ	เป็นคำสอน
ทุกบทตอน	ต้องระวัง	ทั้งตาหู
อันความดี	ต้องจดจำ	มาทำดู
ท่านผู้รู้	สรรเสริญ	เจริญพร
จงฟังเทศน์	ทั้งธรรม	นำปฏิบัติ
จงขจัด	ความมืดดำ	ด้วยคำสอน
จงสวดมนต์	ภาวนา	เวลานอน
ดีกว่าตอน	พระบวช	สวดให้ฟัง
เวลาตาย	ทำอะไร	เราไม่รู้
เวลาอยู่	สิ่งถูก	จงปลุกฝัง
จงเข้าวัด	เวลาดี	ชีวิต
ดีกว่าร้าง	ของเรา	เขาหาไป

ทรัพย์สินเงินทองของมีค่าเพียงเพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ชีวิตเรา ลูกหลานนั้นเล่าเขาคอยช่วยเหลือ เมื่อตอนใกล้สิ้นใจเท่านั้น

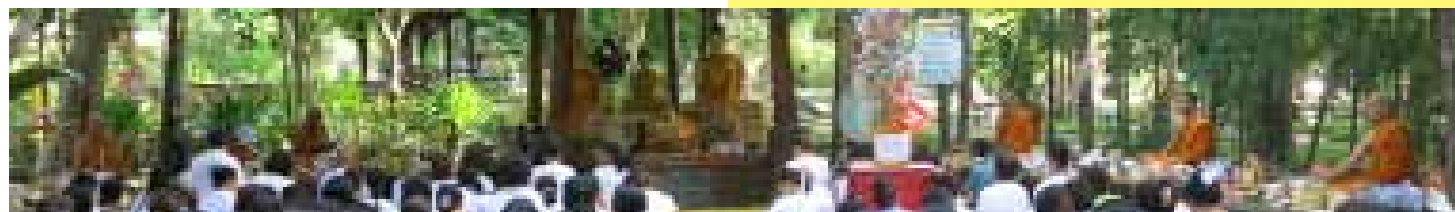
ถ้าญาติโยมมีลูกดีเป็นศรีสง่าเอาใจใส่เลี้ยงดูบิดามารดาเป็นอย่างดี ถ้าเช่นนั้นโมทนาด้วย แต่มีพ่อแม่บางคนรักลูกมาก ทุกสิ่งทุกอย่างทำเพื่อลูกหมดบางคนถึงกับยอมติดคุกแทนลูกก็เคยมีเรียกว่า “น้ำใจ”

พ่อแม่เพียงพยายามสร้างความดีให้เป็นตัวอย่างแก่ลูกตลอดเวลา คงคิดว่าเราก่อนตายรีบจัดแจงหาเอาไว้ จะได้ไม่กังวลเป็นห่วงลูกไม่มีกิน

นี่ญาติโยม ! มีพระผู้ใหญ่เตือนไว้ว่า “เกิดมาอย่าฝากชีวิตไว้กับใคร จะทุกข์ใจเสียเปล่า” เพราะอะไรหรือโยม ? เพราะเมื่อเขามีครอบครัวไปแล้ว ส่วนใหญ่นิสัยจิตใจมันเปลี่ยน ไม่เหมือนเดิมหรอก เคยเห็นมามากแล้ว ทำคุณบูชาโทษก็มีถมไป อย่าหวังน้ำบ่อหน้าให้มากนักเลย เอาแน่อะไรไม่ได้หรอก หวังตนเองปลอดภัยกว่า

ปมาโท ครหิตो สทา.

แปลว่า ความประมาทนัก
ปราชญ์ติเตียนทุกเมื่อ

ตอนที่มิชื่อว่ “โลง”

ญาติโยมเคยได้เตือนตนเองบ้างหรือไม่ว่ “โลงคือบ้านหลังสุดท้ายของเราทุกคน” เมื่อถึงวาระนั้นในบั้นปลายชีวิต ใครจะเป็นเศรษฐีหรือยาจก วณิพกคนพเนจร... ไหนใคร ๆ ในที่สุดชีวิตนี้ก็หนีไม่พ้นโลง

ผู้มีทรัพย์มาก ทั้งยศถาบรรดาศักดิ์เคยอยู่ใหญ่โตรโหฐาน เมื่อถึงกาลสุดท้ายก็ต้องไปนอนอยู่ในที่แคบ ๆ ดังที่เห็นนี้ เรียกว่ จะใหญ่แค่ไหน ต่อไปก็ต้องเล็กกว่โลงแน่นอน เป็นอย่งนั้นรับประกันได้ญาติโยม !

ท่านผู้รู้เขียนไว้ว่

เคยอยู่บ้าน	ตระการตา	สมฐานะ
ถึงเวลา	ช้าวาย	หรือตายโหง
เขากว้าง	ร่างเรา	ให้เผ่าโขง
อยู่ในโลง	แคบคับ	พอกับตน
โลงนั้นหรือ	คือตัวแทน	แก่นธรรมะ
ยากใครจะ	น้อมนำ	เป็นคำสอน
คนหลงโลก	ลืมโลง	จงสังวร
เห็นโลงก่อน	ตัวตาย	วายขวั้น

พระมหาวัระ

คุณจะเป็นนักธุรกิจที่ยิ่งใหญ่ ที่ใครต่อใครนับหน้าถือตาในแวดวงสังคมชั้นสูง จะโดดเด่นสักแค่ไหนเพียงใด คุณเห็นใหม่ว่ “ธรรมชาติต้องเป็นอย่งนี้” มีใครเห็นสังขธรรมในลักษณะนี้...ส่วนมากไม่ค่อยเห็น จึงหลงเพลิดเพลินเรื่อง กิน กาม เกียรติ จนมีอาการเบียดเบียนซึ่งกันและกัน ทุกวี่ทุกวัน จึงรุ่มววยก่อเหตุอันตรายต่อสังคมถึงเพียงนี้ เรียกว่ “โง่เขลาเบาปัญญา”

บุคคลผู้หลงโลกยอมลืมโลง โลงเป็นตัวแทนแห่งความจริง เพราะบางอย่ง

ที่มนุษย์พยายามหนี คือ หนีจากความเจ็บไข้ได้ป่วย ก็คือ หนีจากความตายนั่นเอง

แต่ก็นั่นแหละไม่พ้นสักราย เกิดมาที่ราย ๆ ก็ต้องตายทั้งนั้น บางคนตายกลางคืน บางคนตายกลางวัน ตายเพราะชรา ตายเพราะอุบัติเหตุ ตายเพราะโรคภัยไข้เจ็บ บางคนมีความทุกข์มากจนเครียดฆ่าตัวตาย จะตายลักษณะไหนจำไว้ ในที่สุดต้องมาอยู่ในโลงทั้งนั้น รับประกันได้ญาติโยม !

ตอน “โลงและดอกไม้”

อันเงินตรา	มีค่าเพียง	เลี้ยงสังขาร
อีกไม่นาน	ก็จะเป็น	ดังเช่นผี
ทั้งสินทรัพย์	นับคนา	ประดามี
ทุกสิ่งนี้	ไม่ติดตาม	เมื่อยามตาย
โลงเปรียบบ้าน	ของมนุษย์	หลังสุดท้าย
ของทุกราย	ยากดี	มีจนหนอ
เมื่อได้บัง	ถึงสถานี	ไม่มีรอ
กระไรหนอ	ทุกคน	ไม่พ้นโลง

พระมหาวัระ

ชีวิต

เหมือน

นี่ญาติโยม หน้าโลงศพมักจะประดับประดาไฟและดอกไม้ นานาชนิด จัดตกแต่งสวยงามตามฐานะของเจ้าภาพและผู้ตาย

เป้าหมาย คือ เป็นปริศนาธรรมแทรกสั่งสอนคนที่ยังมีชีวิตอยู่ว่า “พอริเริ่มมีชีวิตก็เหมือนกับดอกไม้ที่บ้าน สะพรั่งงดงามอร่ามตา พอผ่านมาไม่เท่าไรก็เหี่ยวโรยร่วงหล่นที่พื้นเกลื่อนทั่วไป” ดอกไม้สอนใจให้เราหยุดคิดพิจารณา “ชีวิตเหมือนดอกไม้”

บางคนเกิดมาภายนอกดูว่า งาม น่ายกย่อง แต่ถ้ามองเข้าไปให้ลึก ๆ ข้างในพออะไร ? ทำไมเหมือนโลง คือ นิสัยจิตใจที่หมดคุณธรรมความดี นี่แหละ ! คือ เขาตาย แล้วเข้าสู่โลง แล้วคนประเภทนี้นั้นญาติโยม...ลองใคร่ครวญดูให้ดีเถิด

โอ้ดอกไม้	มากมาย	หลากหลายสี
ประดับประดา	หน้าโลงนี้	เป็นสีสัน
บ้างสีขาว	บ้างเหลืองแดง	ตกต่างกัน
ตามฐานะ	ชั้น	ต่างกันไป

พระมหาวัระ

ดอก

ไม้

ถามว่า เมื่อตายแล้วต้อง สวด ๆ เพื่ออะไร ?

ตอบว่า สวดเพื่อให้คนฟังเกิดสมาธิ มีจิตสงบ ถ้าฟังไม่รู้ความหมายภาษาบาลี แต่ถ้ารู้ความหมาย จะได้เกิดปัญญาทางธรรมนำสู่ความพ้นทุกข์ และตอนชักผ้าบังสุกุล มีความหมายว่า ถ้าร่างดับดับสังขาร (จิตไม่ปรุงแต่งกิเลสต่าง ๆ) ทั้งหลายได้จะสงบอย่างยิ่ง คือ **สงบราบเรียบ ความพอใจและความไม่พอใจให้ได้ เรียกว่าต้องร่างดับดับโสมนัส และ โทมนัสให้ได้จะสงบเยือกเย็นอย่างยิ่ง ถึงนิพพุต นี่เป็นธรรมะชั้นสูง ที่สำคัญมากในการชักผ้าบังสุกุล แต่เราชาวพุทธไม่ค่อยรู้เรื่อง จึงไม่ได้ประโยชน์เท่าที่ควรในประเพณีนี้**

ตถุภกขโย สพุพทุภข ชินาติ.

แปลว่า ความสิ้นตัณหา ย่อม
ชนะทุกข์ทั้งปวง

ตอน “ใส่ชุดสีดำ”

ในยามสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รัก หรือญาติมิตรทั้งหลาย มักจะใส่ชุดดำไปในงานศพ คนเก่า ๆ เล่าว่า “สีดำ” เป็นสีแห่งความมืดหรือสีแห่งความทุกข์ ใครมีจิตใจมืดบอด คนนั้นจะใช้ชีวิตแบบโง่ ๆ ที่ก่อปัญหา นำมาซึ่งทุกข์นานาประการ แก่ตนเองและครอบครัวอย่างต่อเนื่อง

เป็นอย่างนั้น “ชุดสีดำ” บ่งบอก
ว่า กำลังไว้ทุกข์ให้แก่ผู้ตายประมาณนั้น

แต่ถ้าเป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า
ท่านให้กำจัดทุกข์ออกไปให้พ้น จะอยู่อย่าง
สงบปกติอย่างนั้น

การใส่ชุดดำนี้ จะเล่าเกร็ดความรู้
ให้ได้ฟัง เท่าที่เคยฟังมา รับรู้มา มีกล่าว
ว่า เมื่อสมัยก่อนโน้นนานมาแล้ว คนที่ไป
ช่วยงานศพต้องลงแรงผ่าฟืนบ้าง เรียกว่า
ตักน้ำ ต่ำข้าว ต้มแกงเลี้ยงคนในงานศพ
ร่วมด้วยช่วยกันทำงานทุกคน

เพราะฉะนั้น เมื่อใส่ผ้าสีอื่น มักจะ
เลอะเทอะเปรอะเปื้อนไม่น่าดู แต่นั่นมาจึง
แก้ปัญหาด้วยการใส่ผ้าสีดำ เมื่อมาช่วยงาน
ศพต้องใส่ชุดดำ ได้ช่วยทำงานถนอคนนี้ ทุก
คนต่างเห็นดีด้วยใส่ชุดดำไว้อาลัยแก่ผู้ตาย

แต่นั้นมาจึงมีการใส่ชุดดำทุกงาน
ศพตลอดมา จนถึงปัจจุบันนี้ญาติโยม นี่ !
คือ ความเป็นมาของเรื่อง

สุขา สงฺขมฺสฺส สามคฺคี.

แปลว่า ความพร้อมเพรียงของ
หมู่คณะ (ที่แบ่งเบาภาระ) ย่อมนำ
ความสุขมาให้

.....โปรดติดตามอ่านฉบับต่อไป

กัมมัสสะโกมฺหิ

เรามีกรรมเป็นของของตน

กัมมะทายาทो

เรามีกรรมเป็นผู้ให้ผล

กัมมะโยนิ

เรามีกรรมเป็นแดนเกิด

กัมมะพันธุ

เรามีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์

กัมมะปะฏิสะระโณ

เรามีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย

ยัง กัมมัง กะริสสามิ กัลลยანัง วา

ปาปะกัง วา ตัสสะ ทายาทो ภะวิสสามิ

เราทำกรรมใดไว้ ดีก็ตาม ชั่ว

ก็ตาม จะต้องได้รับผลของกรรมนั้น ๆ

สืบไป

๑๑๑๑

ปฐมธรรม

โดย...พระเรีงชัย เดชพล

นิยามแห่งกรรม

“กัมมุนา วัตตะติ โลโก”

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม

ทฤษฎีหรือ
ทักษะ
จึงเป็น
ตัวกำหนด
พฤติกรรม
ทั้งหมด
ของมนุษย์

นี่คือหลักคตินิยมที่พุทธ-
ศาสนิกชน นำมาเป็นบทสวดมนต์ เพื่อ
เตือนสติตนเองให้ระลึกถึงความ
สำคัญของกรรม และเป็นการเน้นย้ำ
ว่า กรรมนั้นมีผล

ว่าด้วยกฎแห่งกรรม หรือกรรม
นิยาม สรรพสิ่งในสังสารวัฏนี้ ย่อม
ดำเนินไปตามธรรมดาแห่งเหตุและ
ปัจจัย ซึ่งเป็นเรื่องของปัจจัยสัมพันธ์และ
ธรรมดาที่ว่า นี่ ถ้ามองกันด้วยแววตา
ของสามัญชนหรือสายตาของมนุษย์
ทั่วไปแล้วจะเห็นได้ว่า “กฎแห่งกรรม
กรรมนิยาม กฎธรรมชาติ” เป็นเรื่อง
เดียวกัน

เพราะกฎธรรมชาติในภาษา
บาลีเรียกว่า “นิยาม” แปลว่า กำหนด
อันแน่นอนหรือแนวทางที่แน่นอนหรือ
ความเป็นไปอันมีระเบียบที่แน่นอน

เพราะปรากฏให้เห็นว่า เมื่อมีเหตุปัจจัย
เช่นใดก็ย่อมมีผลที่สืบเนื่องออกมา
เช่นนั้น

กรรมนิยาม คือ กฎธรรมชาติ
ที่เกี่ยวกับพฤติกรรมของมนุษย์ซึ่ง
เป็นกระบวนการก่อการกระทำและ
การให้ผลของการกระทำนั้นหรือ
อธิบายอย่างย่อให้เหลือเพียงกรอบ
ความคิดไว้ว่ากรรมนิยามเป็นกระบวนการ
แห่งเจตจำนงค์ หรือความคิดปรุงแต่ง
ที่สร้างสรรค์และทำลายพร้อมทั้งผล
ที่สืบเนื่องออกไปอันสอดคล้องกันเช่น
ทำกรรมดี...มีผลดี ทำกรรมชั่ว...มีผล
ชั่ว เป็นต้น

กรรมแปลตามรูปศัพท์ว่า การงาน
หรือการกระทำแต่ในทางธรรมต้องชี้
เฉพาะลงไปว่าหมายถึง การกระทำที่
ประกอบไปด้วยเจตนาหรือการกระทำ

ที่เป็นไปโดยความจงใจ ถ้ากระทำลงไปโดยเหตุบังเอิญที่ไม่มีเจตนาก็ไม่เรียกว่า **กรรม** ในความหมายทางธรรม และกรรมเป็นกลาง ทำดี...ดี ทำชั่ว...ชั่ว กรรมนั้นจำแนกตามธรรมที่เป็นมูลเหตุได้เป็น 2 อย่าง คือ

1) **อกุศลกรรม** คือ กรรมที่เป็นอกุศลซึ่งเป็นการกระทำที่ไม่ดีเป็นกรรมชั่วหมายถึงการกระทำที่เกิดจากอกุศลมูลคือโลภะ โทสะ และโมหะ

2) **กุศลกรรม** คือกรรมที่เป็นกุศล ซึ่งเป็นการกระทำที่ดี เป็นกรรมดีหมายถึงการกระทำที่เกิดจากกุศลมูล คือ อโลภะ อโทสะ และอโมหะ

เมื่อจำแนกตามทวาร หรือ ช่องทางแห่งการกระทำกรรมก็จะได้ 3 ทางดังนี้

(1) **กายกรรม** กรรมที่ทำด้วยกายหรือการกระทำทางกาย

(2) **วจีกรรม** กรรมที่ทำด้วยวาจาหรือการกระทำที่เปล่งเสียงออกมาเป็นถ้อยคำ

(3) **มโนกรรม** กรรมที่ทำด้วยใจ หรือการขบคิดเชิงจินตภาพ

ในบรรดากรรม 3 อย่างนี้ มโนกรรมสำคัญที่สุดและมีผลรุนแรงที่สุด สมดังพุทธพจน์ที่พระพุทธองค์ทรงแสดงไว้ว่า

“ดูกรตปัสสี บรรดากรรมทั้ง 3 ประการที่จำแนกออกแล้วเป็นส่วนละอย่างต่างกันเหล่านี้ เราบัญญัติมโนกรรมว่ามีโทษมากกว่า ในการทำบาปกรรมในการเป็นไปแห่งบาปกรรมเราจะบัญญัติกายกรรม วจีกรรมว่ามีโทษมากเหมือน มโนกรรมหาмиได้”

(บาลี) ม.ม. ๑๓/๕๕/๖๔.

ที่เป็นเช่นนี้เพราะมโนกรรมหรือการกระทำทางใจเป็นจุดเริ่มต้นของพฤติกรรมมนุษย์ที่แสดงออกมามนุษย์มีความรู้สึกนึกคิดขึ้นในใจก่อนแล้วเปล่งเสียงเพื่อแปลความนึกคิดนั้นออกมาเป็นคำพูด เพื่อติดต่อสื่อสารกับผู้คนในสังคม ที่ตนเป็นสมาชิกอยู่หรือมนุษย์คิดก่อนแล้ว จึงกระทำในสิ่งต่าง ๆ ตามที่ตนคิด

ฉะนั้น มโนกรรมจึงครอบคลุมถึง แนวความคิด ทฤษฎี ความเชื่อ ความเห็น และค่านิยมต่าง ๆ ที่รวมเรียกว่า “**ทิฏฐิ**” ทิฏฐิหรือทัศนะ จึงเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมทั้งหมดของมนุษย์

ถ้าบุคคลมีใจเป็นมิจฉาทิฏฐิ ทั้งการคิด การพูด และการกระทำ

ก็จะเป็นไปในทางที่ผิด ซึ่งเป็นมิจฉาไปด้วย ตรงกันข้าม ถ้าเขาเป็นบุคคลที่มีจิตใจ ประกอบด้วยสัมมาทิฐิ การคิด การพูด และการกระทำในสิ่งต่าง ๆ ของเขาก็จะเป็นไปในทางที่ถูกต้อง เป็นสัมมาไปด้วย เหมือนที่ปรากฏเป็น พุทธดำรัสว่า

“ภิกษุทั้งหลาย เมื่อบุคคลเป็นผู้มี มิจฉาทิฐิ กายกรรมที่ยึดถือปฏิบัติจริงจังพร้อมตาม ทิฐิก็ดี วจีกรรมที่ยึดปฏิบัติจริงจังพร้อม ตามทิฐิก็ดี มโนกรรมตาม ทิฐิก็ดี เจตนาที่ดี ความปรารถนาที่ดี ปณิธานที่ดี การปรุงแต่งทั้งหลายก็ดี”

ธรรมเหล่านั้นทั้งหมดย่อมเป็นไปเพื่อผลที่ไม่น่าปรารถนา ไม่น่าใคร่ ไม่น่าชอบใจ เพื่อมิใช่ประโยชน์เกื้อกูล เพื่อทุกข์ ช้อนั้นเพราะเหตุไร ?

ก็เพราะทิวฐิฐัฏวร้าย เปรียบเหมือน
เมล็ดสะเดาก็ดี เมล็ดบวบขมก็ดี เมล็ด
น้ำเต้าขมก็ดี ที่เขาเอาลงปลูกไว้ในดิน
ที่ชุ่มชื้น รสดินและรสน้ำที่มันดูดซึม
ไว้ทั้งหมด ย่อมเป็นไปเพื่อความเป็น
ของขม เป็นของเผ็ด เป็นของไม่อร่อย
ข้อนั้นเพราะเหตุไร ? ก็เพราะพืชไม่ดี...

“ภิกษุทั้งหลาย เมื่อบุคคล
เป็นผู้มีสัมมาทิฐิ กายกรรมที่
ยึดถือปฏิบัติพร้อมตาม ทิวฐิ
ก็ดี วจีกรรมที่ถือปฏิบัติพร้อม
ตามทิวฐิก็ดี มโนกรรม
ตามทิวฐิก็ดี เจตนาที่ดี ความ
ปรารถนาที่ดี ปณิธานที่ดี การ
ปรุ้งแต่งทั้งหลายก็ดี”

ธรรมทั้งหมดย่อมเป็นไปเพื่อ
ผลที่น่าปรารถนา น่าใคร่ น่าพอใจ
เพื่อประโยชน์เกื้อกูล เพื่อความสุข ข้อ
นั้นเพราะเหตุไร ?

ก็เพราะทิวฐิดีงาม เปรียบ
เหมือนพันธุ์อ้อยก็ดี พันธุ์ข้าว
สาเล่ก็ดี พันธุ์ผลน้ำจันทน์ก็ดี ที่
เขาปลูกไว้ในดินที่ชุ่มชื้น รสดิน
และรสน้ำที่มันดูดซึมไว้ทั้งหมด
ย่อมเป็นไปเพื่อความมีรสหวาน
เพื่อความเป็นของอร่อย เพื่อ
ความน่าชื่นใจ ข้อนั้นเพราะเหตุไร ?
ก็เพราะพืชดีงาม...

(อญ.เอก20/189-190/42-43;

ดู อญ.ทสก.24/104/226 ด้วย)

สรุปสัตว์ทั้งหลายมีกรรม
เป็นของตน มีตนเป็นทายาทแห่ง
กรรมมีกรรมเป็นกำเนิดมีกรรม
เป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรม เป็นที่พึ่ง
อาศัย เสมือนการหว่านพืช ชนิดใด
ก็ย่อมได้ผลผลิตจากพืชชนิดนั้น
เช่นปลูกข้าวย่อมได้ข้าวปลูกผัก
ย่อมได้ผัก ปลูกแพงย่อมได้แพง.

“...ทิวฐิดีงาม
เปรียบเหมือนพันธุ์อ้อยก็ดี
พันธุ์ข้าวสาเล่ก็ดี
พันธุ์ผลน้ำจันทน์ก็ดี
...”

ถามมา...หลวงพ่อตอม...

ถามว่า...หลวงพ่อมืออะไรเป็นมุข แก้ก ขำ ที่เกิดจาก
ชีวิตการทำงานบ้าง ครับ

มีเรื่องขำ

อยู่เรื่องหนึ่ง มีหมู่บ้านในซอยนี้ แถว ๆ มินบุรี หนองจอก
อะไรนี่ จำไม่ค่อยได้ แต่เด็ก ๆ เขาบอกเขตไปทางปลายโซนโน้นนะ เมื่อก่อนนี่ไปรับ
ของบริจาค ตอนเลื้อยเลื่องกำลังฮึดมาแรง เลื้อยแดงก็กำลังเฟื่องจะเริ่ม

ปรากฏว่า พอเลื้อยแดงเข้าวัดนี่ อาตมาก็ถูกเกลียดอย่างรุนแรง จากฝ่าย
เลื้อยเลื่อง รถที่เขียนป้ายว่า “วัดสวนแก้ว ไปรับของบริจาค” ก็
โดนปาขวดน้ำในซอยนั้นหลายครั้ง และต่อมาไม่นานจากเรื่องเลื้อยเลื่องเริ่มจาง
คลาย เลื้อยเลื่องเริ่มขาลง ปรากฏว่า ไม่น่าเชื่อ ! มีชาวบ้านเรียกรับของ รวม
กล่องเข้าแล้ว 4-5 กล่อง เป็นเลื้อยเลื่องทั้งนั้นเลย ที่เขาใส่ รวมแล้วบริจาคมาหลาย
ตัว เสียตายว่า ช่วงนั้นพอขาลงนี่ แจกใครก็ไม่เอา ชายก็ไม่ได้ ไม่มีใครกล้าใส่

นี่มันเรื่องของอนิจจัง มันเรื่องความไม่เที่ยง มันเรื่องของความไม่แน่นอน
ยุคหนึ่งอาจจะถูกหยิบมาเป็นอัตลักษณ์ สัญลักษณ์ แต่อีกยุคหนึ่งไม่ใช่

อาตมาว่า นกหวีดอีกไม่นานก็ไม่มีใครกล้าเป่า หากเป่าก็อาจถูกตบปาก
ก็ได้ เช่นตอนนี่ไม่มีใครกล้าเป่า ไปเป่าบางที่ก็ไม่ได้ ยิ่งเป่าใส่ทหารคงไม่มีใคร
กล้าเป่า ขนาดยกสามนี้ยังจะโดน

เพราะฉะนั้นมันก็เลยว่า ต่อไปเลื้อยแดงก็ไม่มีใครกล้าใส่ ตอนนี่ก็มีหลาย
หมู่บ้านปลดเลื้อยแดงออกแล้ว ปลดป้ายออกกันแล้ว

นี่เดี๋ยวนี้เลื้อยแดงกับธงชาติน้ำเงินอะไรต่าง ๆ บางจังหวัด กลุ่ม กปปส.
กบกลุ่ม นปช. ปรากฏว่า จับมือกันแล้ว ดีกันแล้ว มันคงน่าเบื่อนะ ที่อยู่แบบ
ทะเลาะต่อไปตลอด

เพราะฉะนั้น เลื้อยเลื่องนี่ เอามาคิดดูแล้วมันก็ขำ ช่วงหลงใหลชื่นชอบ ก็
ແหม ! เขาเรียก มันเฮิร์ท มันพีเวอร์ อะไรก็แล้วแต่

แต่พอมันลงก็ลงทุกอย่าง ขึ้นสูงสุดแล้วก็ลง “มันเกิดขึ้นตั้งอยู่ดับไป” นี่
เป็นหลักสัจธรรมทั้งน่าขำ และน่าคิด ขอให้เรา “รู้จักขำ รู้จักคิด ให้จุกคิด
ให้ดีเถอะ” สิ่งเหล่านี้ มันจะทำให้เราฉลาดทุกฝั่ง ทุกครั้ง ทุกสถานการณ์.

โดย...แม่ชีอุไร บุญธรรม (ศน.บ., บ.ศ.9)

ลักษณะของบุคคลในปัจจุบัน
เปรียบได้กับดอกบัว 4 เหล่า ดังนี้

1) ดอกบัวประเภทที่ 1 เป็น
ดอกบัวที่อยู่เหนือน้ำ พอถูกแสง
อาทิตย์ก็จะแบ่งบานในทันที/เปรียบ
เทียบกับบุคคลจำพวกที่ 1 ที่เรียก
ว่า **อุคฆฏัตถุญญ** ผู้ที่จะตรัสรู้ได้โดย
จับพลันพอพระพุทธรูปเจ้ายกหัวข้อ
ธรรมขึ้นสอนเท่านั้นก็สามารถเข้าใจ
หัวข้อธรรมนั้นได้อย่างทะลุปรุโปร่ง

2) ดอกบัวประเภทที่ 2 เป็น
ดอกบัวที่เสมอน้ำและจะบานในวันรุ่ง
ขึ้น เมื่อได้รับแสงอาทิตย์ในยามเช้า/
เปรียบเทียบกับบุคคลจำพวกที่
2 ที่เรียกว่า **วิปจิตถุญญ** คือผู้ที่รู้
ธรรมได้เมื่อมีผู้อธิบายแจกแจงหัวข้อ
ธรรมนั้น

3) ดอกบัวประเภทที่ 3 เป็น
ดอกบัวที่อยู่ใต้น้ำและจะบานใน

วันต่อ ๆ ไป เมื่อได้รับแสงอาทิตย์ที่อุทัยขึ้นมา/เปรียบเทียบได้กับบุคคลจำพวกที่ 3 ที่เรียกว่า **เนยยะ** คือผู้พอแนะนำได้ ทั้งยกหัวข้อธรรมที่เป็นพุทธภาษิตทั้งอธิบายหัวข้อที่ยกขึ้นมา มีการจำแนกแจกแจงหัวข้อแต่ละข้อให้เข้าใจ บุคคลประเภทที่ 3 นี้ก็พอจะเข้าใจได้

4) ดอกบัวประเภทที่ 4 เป็นดอกบัวที่อยู่ใต้โคลนตมย่อมเป็นรักษาของปลาและเต่า (ถูกสัตว์กัดกินและตายไปในที่สุด) ย่อมจะไม่ได้รับแสงสว่างหรือความร้อนจากดวงอาทิตย์ที่อุทัยขึ้นมา/เปรียบเทียบได้กับบุคคลจำพวกที่ 4 ที่เรียกว่า **ปทปรมะ** ผู้มีบทบาทมากแนะนำพร้าสอนยาก ผู้ไม่สามารถจะรู้ธรรมได้เป็น (อภัพบุคคล) คือ **ผู้ไม่ควรที่จะรู้ธรรมได้** เพราะบุคคลประเภทที่ 4 นี้ ค่อนข้างจะมีกิเลสอยู่ครบบริบูรณ์จึงไม่มีความสนใจใฝ่ธรรมอะไร ไม่มีความพยายามที่จะเรียนรู้ ไม่มีความขวนขวายที่จะ

ลำดับรับฟัง

การเปรียบเทียบดอกบัว 4 เหล่ากับบุคคล 4 จำพวก เพื่อชี้ให้เห็นว่า... มนุษย์ทุกคนที่เกิดมาในโลกนี้ บางคนมีกิเลสหนา บางคนมีกิเลสเบาบาง ทั้งหมดอยู่ที่หลักการปฏิบัติ อยู่ที่ว่าสั่งสมอบรมवासนาบารมีมากหรือน้อย ใครเคยให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนามากกว่ากัน แต่वासนา บุญบารมีทั้งหลายใครจะทำแทนกันไม่ได้ ต้องทำเองจึงจะได้ผลเต็ม 100 %

บางท่านบอกว่า **“แข่งเรือแข่งพายแข่งได้ แข่งवासนาบารมีแข่งไม่ได้”**

คำว่า **“वासนา”** คำนี้เราเรียกว่า **พื้นเพแห่งอุปนิสัยของจิต**

ถ้าบุคคลนั้นเคยเกิดเป็นอะไรในชาติที่เป็นอดีตสิ่งที่ทำจนเกิดความเคยชินติดเป็นนิสัยพอมารเกิดชาติใหม่ภพใหม่ ก็จะทำในสิ่งที่ที่ตนเคยทำขึ้นมาอีกอย่างนี้เรียกว่า **“वासนา”** ส่วน

บุญคือการที่เราได้ให้ข้าว ให้น้ำ เป็นอาหาร ขนมนม เนย ของกินของใช้ เสื้อผ้า อาภรณ์ ยารักษาโรค ที่อยู่อาศัย ทั้งหลายเหล่านี้จัดเป็นบุญ... แต่บุญอันนี้เมื่อทำบ่อย ๆ หลาย ๆ ครั้ง หลาย ๆ ภพ หลาย ๆชาติ บุญอันนี้จะมีพลังกำลังขึ้นเข้มแข็งขึ้นพอกพูน บุญกุศลมากขึ้นในที่สุด จะกลายเป็นบารมีที่เขาเรียกกันว่า วาสนาบารมี เมื่อมีครบทั้ง 2 อย่าง จะทำอะไรก็จะประสบความสำเร็จในทุก ๆ ด้าน

ในการปฏิบัติสมณะหรือ วิปัสสนากรรมฐานก็ตาม คนเราต้องอาศัยทั้งวาสนา บุญ และบารมี ที่เคยทำไว้แต่ภพชาติก่อน เป็นเครื่องช่วยสนับสนุนบุญกุศลใหม่ที่ทำในปัจจุบัน จึงจะสามารถมีบารมีในการปฏิบัติธรรมเป็นไปอย่างราบรื่น มีความพากเพียรและมีความบากบั่น ขยัน อดทน เพราะการปฏิบัติธรรมต้องอาศัยสติ ปัญญา เป็นเครื่องช่วยพิจารณาต้องมีธรรม 3 ประการนี้ช่วยกำกับดูแลคือ

1) **อาตปปี** มีความระลึก ระมัดระวังในการกำหนดไม่เพลินมากเพื่อทำลายกิเลส คือ ความโลภ ความโกรธ ความหลง อิจฉาริษยา พยาบาท อาฆาต จองเวร

2) **สัมปชาโน** มีสัมปชัญญะ ระวังจิตตามดูตามรู้เมื่อความโลภ คือ ชอบใจอยากได้อะไร ๆ ความโกรธคือ ไม่ชอบใจเป็นโทษ ความหลง คือ ไม่ได้กำหนดรู้เป็นโมหะ เช่น

ไม่ชอบก็กำหนดรู้ว่า “ไม่ชอบ”

โกรธก็กำหนดว่า “โกรธ”

อยากได้ก็กำหนดว่า “อยากได้”

เฉย ๆ ก็กำหนดว่า “เฉย ๆ”

คอยตามระวังเพื่อให้จิตไม่เพลินมีความรู้สึกตัวทั่วพร้อมอยู่ตลอดเวลาในขณะที่ปฏิบัติ

3) **สติมา** มีสติระลึกได้ทุกขณะที่กำหนดให้รู้อยู่กับอารมณ์ปัจจุบัน คือรู้เฉพาะหน้า เต็มเวลานั้นเท่านั้น พระพุทธองค์ตรัสว่า

“อดีต นานาวาคเมยฺย นปปฏิ-
กฺขเ อนาคตํ” อย่าคิดถึงสิ่งที่ล่วงไป
แล้ว สิ่งเป็นอนาคตก็ยังไม่มาให้ระวังใจ
อยู่กับอารมณ์ปัจจุบันเท่านั้น

จึงจะเกิดสมาธิและปัญญาให้
รู้แจ้งแทงตลอดถึงอริยสัจ 4 อันเป็น
โลกุตระธรรม คือ ถึงมรรคผล นิพพาน
โพธิปักขิยธรรม 37 ประการ จะเกิดได้
ด้วยการปฏิบัติอย่างนี้ วิปัสสนาญาณ
หรือ ภาวนามยปัญญาจะเกิดได้โดยวิธี
นี้ เปรียบเหมือนยานานวิเศษ สามารถ
ทำลายความเห็นผิดรู้ผิดจำผิด ซึ่งเป็น

รากเหง้าของอริชาให้เบาบางลง และหมดไปได้ตาม
ภูมิขั้นของผู้ปฏิบัติให้ถึงมรรคผลขั้นไหน พระพุทธองค์
ทรงวางไว้ถึง 9 ขั้นด้วยกันที่เรียกว่า มรรค 4 ผล 4 และ
พระนิพพาน 1

การปฏิบัติต้องมี...

“อาตาปี” คือ ความเพียรเพ่งเพือกิเลส

“สัมปชาโน” คือ การรู้ตัวสำรวมระวัง

“สติมา” คือ ระลึกได้ทุกขณะและทุกเมื่อ

ดังคำกลอนสอนใจต่อไปนี้

อย่า...ได้ยอม	ให้กิเลส	มาขวางกั้น
ไว้...คอยกัน	ดวงจิตนี้	ให้เศร้าหมอง
ใจ...แตกกาย	ร่วมกันเดิน	ตามครรลอง
ทาง...ที่ปอง	คือทางธรรม	ช่วยนำชัย
อย่า...ให้โลภ	โกรธรัก	ชักนำจิต
วาง...ดวงจิต	ด้วยผ่นปรน	ให้จงได้
ใจ...เป็นนาย	กายเป็นบ่าว	จงเข้าใจ
คน...จักได้	เป็นมนุษย์	สุดที่ธรรมฯ

ฉะนั้น ชีวิตของมนุษย์นี้ไม่ได้ยั่งยืน
อะไร ถ้าจะมีชีวิตอยู่ได้ไม่เกิน 100 ปี ไม่
ได้มีชีวิตอยู่ตั้ง 1,000 ปี หรือ 10,000 ปี
เพราะอายุขัยของมนุษย์ในปัจจุบันนี้
น้อยนัก ชีวิตของคนไม่มีแก่นสาร ใน
พระไตรปิฎก เล่ม 23 อังคุตตรนิกาย
สัตตกนิบาต พระพุทธเจ้าได้ตรัสเปรียบ
เทียบชีวิตมนุษย์ เสมือนกับสิ่งต่าง ๆ
จำนวน 7 สิ่ง ดังนี้

1) ชีวิตมนุษย์เปรียบเหมือน
หยาดน้ำค้าง หมายความว่า “ธรรมดา
ว่าหยาดน้ำค้างที่ใบหญ้า เมื่อพระ-
อาทิตย์อุทัยขึ้นถูกต้องแสงแดด
บ้าง ไอร้อนบ้าง ก็พลันเหือดหาย
ไป ตั้งอยู่ได้ไม่นานฉับใด ชีวิตมนุษย์
ก็ฉับนั้น เมื่อมีเกิดแล้วก็มีชราพยาธิ
มรณะ คอยรุมเผา ให้เป็นอยู่ได้ไม่
นาน ไม่ทันใดก็พลอยดับสูญไป”

2) ชีวิตมนุษย์เปรียบเหมือนต๋อม
น้ำ หมายความว่า “ธรรมดาต๋อมน้ำ
เมื่อตั้งขึ้นเพราะฝนเม็ดโต ตกกระทบ
พื้นอย่างแรง ย่อมพลันจะแตกไม่
อาจตั้งอยู่ได้นานฉันใด ชีวิตมนุษย์
ก็ฉันนั้น เกิดขึ้นเพราะการประชุม
แห่งเหตุปัจจัย เมื่อเหตุปัจจัย สลาย
จากกันก็พลันที่จะดับ”

3) ชีวิตมนุษย์เปรียบเหมือนรอย
ไม้ที่ขีดลงไปบนน้ำ หมายความว่า
“ธรรมดาว่า น้ำเป็นของไม่แยกออกจากกัน พอไม่มีไม้ค้ำก็กลับเลื่อน
ไหลเข้าหากันอีก รอยจะปรากฏใน
ชั่วเวลาไม้กำลังขีดลง ฉันใด ชีวิต
มนุษย์ก็ฉันนั้น ก็ยังไม่เป็นไปเพราะ
ปัจจัยเกื้อหนุน”

4) ชีวิตมนุษย์เปรียบเหมือนลำ
ธารน้ำที่ไหลจากภูเขา หมายความว่า
“ธรรมดาว่ากระแสน้ำในลำธาร

ย่อมไหลไปไกลมีกำลังเชี่ยว พัดพา
เอาสิ่งทีอาจนำไปได้โดยไม่มีหยุดมี
แต่จะไหลไปท่าเดียว ฉันใด วันคืน
ล่วงไป ๆ ก็นำเอาชีวิตตามไปด้วย
ไม่มีหยุดพัก มีแต่จะรูกล้ำไปส่วน
เดียว ฉันนั้น”

5) ชีวิตมนุษย์เปรียบเหมือนก้อน
เซพะ หมายความว่า “บุคคลย่อมถ่ม
เซพะ (น้ำลาย) ที่ปลายลิ้นได้โดย
ง่าย ฉันใด ชีวิตมนุษย์นี้ก็ย่อมจะเป็น
ของดับได้โดยง่าย ฉันนั้น”

6) ชีวิตมนุษย์เหมือนขึ้นเนื้อนาบ
ไฟ หมายความว่า “ขึ้นเนื้อที่บุคคล
เอาใส่ลงในกระทะเหล็กอันร้อน
ตลอดวันยังค่ำ ย่อมจะพลันไหม้ ไม่
ตั้งอยู่นานฉันใด ชีวิตมนุษย์นี้ก็ต้อง
ถูกเพลิงกิเลส และเพลิงทุกข์เผา
ผลาญให้เหี่ยวเหี่ยวเกรียมไม่สามารถที่
จะอยู่ได้นาน ฉันนั้น”

“ท่านทั้งหลาย จงยังความไม่ประมาท ให้ถึงพร้อมเถิด”

7) ชีวิตมนุษย์เปรียบเหมือนโคที่
เขาจะฆ่า หมายความว่า “โคที่จะถูก
ฆ่าจะต้องถูกนำไปสู่ที่จะฆ่า ก้าวเท้า
เดินไปเท่าไร ความตายก็ใกล้เข้า
มาทุกที ชื่อนี้ฉันใด ชีวิตมนุษย์นี้
วันคืนล่วงไปเท่าไร ก็ใกล้ความตาย
เข้าไปทุกที ฉะนั้น”

การอุปมาเปรียบเทียบนี้เป็น
ข้อคิดเตือนจิตสะกิดใจให้มนุษย์ที่ยัง
มีชีวิตอยู่นี้ จงเร่งชวนขวายให้ทาน
รักษาศีล ธิเบตญาณาวนา เพราะชีวิต
ของมนุษย์นี้สั้นนัก หนทางก็มีทาง
เดียวเท่านั้น ที่จะนำเราไปสู่ความ
พ้นทุกข์ คือ ต้องเจริญ หรือปฏิบัติ
วิปัสสนากรรมฐาน จึงตรงกับคำสอน
ของพระพุทธองค์ ที่เรียกว่า...

หัวใจพระปาติโมกข์มี 3 ข้อคือ

1) สพปปาปสฺส อกรรม : การ
ไม่ทำบาปทั้งปวง

2) กุสลสฺสุปสมฺปทา : การทำ
กุศลให้ถึงพร้อม

3) สจิตฺตปริโยทปนํ : การชำระ
จิตของตนให้ผ่องแผ้ว

ธรรม 3 อย่างนี้ย่อลงในความ
ไม่ประมาท การปฏิบัติวิปัสสนากรรม
ฐานเพียบพร้อมอยู่ในความไม่ประมาท
สังวรณระวังอยู่ทุกขณะจิต พระพุทธ
องค์ตรัสว่า...

“โยธธมารี ปญฺญาวุเรน”

พึงรบมาร ด้วยอาวุธ คือ ปัญญา

ปัญญาที่จะชนะมารในที่นี้
ได้แก่ “ภาวนามยปัญญา” อันเกิด
จากการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน
เท่านั้น ดังบาลีว่า

“อชฺเชว กิจจมาตปปี

โก ชลฺญา มรณํ สุเว”

จงรีบทำความเพียรเสียในวันนี้ ใครจะ
รู้ว่าความตายจะมีมาในวันพรุ่งนี้

“อุปฺปมาเทน สมฺปาเทถ”

คำสั่งครั้งสุดท้ายก่อนจะปิดพระ-
โอษฐ์นิพพานว่า “ท่านทั้งหลาย
จงยังความไม่ประมาทให้ถึง
พร้อมเถิด” วิปัสสนาเท่านั้นที่จะ
เข้าถึงแก่นธรรม และพ้นทุกข์ได้
ฉะนั้น มนุษย์ทั้งหลาย จงอยู่ด้วย
ความไม่ประมาทเถิด ฯ

ชุมชน

คติธรรม

โดย...ละออธรรม

“ธรรมะ คือ ธรรมชาติ และหน้าที่การงาน”

ไม่ว่าจะเป็นงานอะไร ถ้าเราทำด้วยความมีสติ สัมปชัญญะ และมีปัญญา มีความมุ่งมั่นอดทน บริสุทธิ์ใจ และทำด้วยความสงบ รวมทั้งงานนั้น เป็นงานที่สุจริต เป็นงานที่ชอบแล้ว ความสุขก็จะเกิดขึ้น

ข้าพเจ้าเองได้สัมผัสด้วยตัวเองแล้ว งานชนิดนี้ช่างเป็นงานที่อัศจรรย์ และให้ธรรมะแก่ข้าพเจ้าอย่างมากมาย มหาศาลจริง ๆ เป็นเวลาหลายวันที่เดียว ที่ข้าพเจ้าได้ช่วยกวาดลานวัดสวนแก้ว ซึ่งเป็นลานวัดที่มีใบไม้ร่วงหล่นมาเป็นจำนวนมาก สามารถกวาดได้ทุกวัน ใบไม้ที่ร่วงหล่นลงมานั้น มีสีแตกต่างกัน เช่น สีเขียวอ่อน สีเขียวแก่ สีน้ำตาล ใบเล็ก ใบใหญ่ ข้าพเจ้าเห็นแล้วจิตก็สามารถโยนิโสมนสิการพิจารณา เรื่องความเป็นไตรลักษณ์

“อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ไม่เที่ยง ไม่แน่นอน แต่ว่าความตายนั้นแน่นอน”

มันช่างเหมือนกับชีวิตของคนเรา จะเป็นเด็ก หนุ่มสาว ชราก็สามารถ ตายหายไปได้ ทำให้ข้าพเจ้านึกถึงความตาย อยู่ด้วยความไม่ประมาท พยายามมีสติ ด้วยการเร่งรีบศึกษา ปฏิบัติธรรมพยายามเร่งทำสิ่งดี ๆ รู้จักปล่อยวาง ไม่แบกของหนัก พยายามเตือนสติ ไม่ยึดไม่ติดดี มันก็ไม่่ง่ายนัก แต่ก็ใช้ความพยายามให้เข้มงวดขึ้น โดยการระลึกรู้ มีสติสัมปชัญญะ และปัญญา อยู่เป็นประจำ

ข้าพเจ้าเริ่มลงมือกวาดใบไม้ จริง ๆ แล้วข้าพเจ้าเองไม่ค่อยได้กวาด แต่ข้าพเจ้าก็มีความเต็มใจสุดหัวใจที่จะกวาด มันเป็นหน้าที่การงาน ยิ่งกวาด ยิ่งสะอาด ทุกสถานที่สะอาดเรียบร้อย กวาดแล้ว เชี่ย ๆ ตามที่จับ ตามใต้ม้านั่ง ตามริมขอบคาน้ำ ดูแล้วช่างสะอาดตายิ่งนัก ทำให้ข้าพเจ้าได้เตือนจิตของตนเองว่า **“ฉันต้องพยายามรักษาจิตใจให้สะอาด บริสุทธิ์ สกัดกันกิเลสทั้งหลาย ที่มีอยู่แล้วก็พยายามต่อสู้ เชี่ยออกไป กิเลสใหม่ก็ไม่รับเข้ามา โดยพยายามฝึกตนเองให้มีสติ สัมปชัญญะ และมีปัญญาอยู่เสมอ อย่าประมาทนะ”**

มีบางครั้ง กวาดไป รู้สึกเหนื่อย เหนือไหล่ท่วมตัวเจ้าตัวกิเลสเข้ามา จิตก็คิดไปว่าผู้อื่น **“ทำไมไม่มาช่วยกันกวาดนะ”** สติระลึกรู้ ก็สามารถชนะจิตที่ไม่บริสุทธิ์

ได้ โดยบอกว่า...

“เราอย่าไปดูผู้อื่นนะ เรื่องของผู้อื่นเขา”

คิดได้แล้วจิตก็สงบ ปล่อยวางได้ รู้สึกสบาย ที่ลานวัดสวนแก้วมีดอกไม้ นานาชนิด แต่ที่ข้าพเจ้าชอบมากที่สุดก็คือ ดอกมะลิ ช่างหอม และชาวบริสุทธิจริง ๆ สติปัญญา ก็มาเตือนเราว่า...

“พยายามรักษาจิตของตนเองให้ขาวสะอาด บริสุทธิ์ อย่ายปล่อยให้กิเลส โลภะ โทสะ โมหะ เข้ามา”

ต่อสู้กับมันให้ถึงที่สุด ถ้าเราพยายามใช้สติสัมปชัญญะและมีปัญญาต่อสู้ สกัดกันกิเลสทั้งปวงได้ นั่นก็หมายถึง ความหอมหวานของจิตเรา ก็สามารถพุ่งไปได้ไกล และสามารถทวนลมได้ด้วย

กวาดไป เดินไป ตาของข้าพเจ้าได้สัมผัสกับแท่นหิน ม้านั่งหินอ่อน พื้นทิว ลานวัดก็เป็นหินปูนหมด ทำให้ข้าพเจ้าได้ระลึกถึงความแข็งแกร่งของหิน ก็สามารถเตือนสติตัวเองได้ว่า...

“ความศรัทธา เลื่อมใสใน พระพุทธศาสนาจะต้องมีความแข็งแกร่ง”

ไม่อ่อนแอ ไม่คลอนแคลนและช่างเป็นบุญวาสนาเหลือเกินแล้วที่ข้าพเจ้าได้เจอแก่นแท้ หลักธรรมคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า (น้ำตาแห่งปิติไหลอาบแก้ม)

ที่ลานวัดสวนแก้วมีต้นไม้ใหญ่ ๆ มีโบสถ์ธรรมชาติ มีศาลาตามคูนน้ำ มีลานหินโค้ง ศาลาเรือนไทย โรงทาน ศาลาการเปรียญ 50 ปี ข้าพเจ้ามองแล้วพิจารณาช่างเป็นสถานที่ให้ความร่มเย็น ให้ความรู้ ให้การศึกษา ให้อาหารแก่ข้าพเจ้า จิตของข้าพเจ้าได้ระลึกถึงบุญคุณของหลวงพ่อพยอมของบุคคลเก่า ๆ ตลอดถึงพระสงฆ์ทุก ๆ รูปที่มีส่วนช่วยกันสร้างช่วยกันบุกเบิกด้วยความอดทน เหน็ดเหนื่อยทั้งกายและใจ ข้าพเจ้าเองจะต้องมีความกตัญญูรู้คุณต่อผู้มีพระคุณทุก ๆ ท่าน ข้าพเจ้าต้องตอบแทนบุญคุณด้วยความมีสติ มีปัญญา ทำตัวให้อยู่เรียบง่าย อ่อนน้อม ถ่อมตน มีสัมมาคารวะ ทำตามระเบียบวินัย มีความสามัคคี มีเมตตา และให้อภัยต่อทุก ๆ คน ต่อญาติธรรมในวัดสวนแก้ว จิตของข้าพเจ้าจะเตือนให้ตรวจสอบตัวเอง มีอะไรบกพร่อง ต้องพยายามแก้ไข อย่าหลอกตัวเอง และให้อภัยตัวเองอยู่เรื่อยไป

ที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือ ที่ลานวัดสวนแก้วจะมีคติธรรมมากมายที่ติดไว้ตามโคนต้นไม้ ข้าพเจ้ามีบุญวาสนาเหลือเกินที่ได้มีโอกาสมาอยู่ที่วัดสวนแก้ว และได้กวาดลานวัดทั้งเช้าและเย็น เกือบทุกวันคติธรรมต่าง ๆ ได้บันทึกเข้าไปในจิตใจของข้าพเจ้ามากมาย ได้เป็นครูสอนให้ข้าพเจ้ามีสติปัญญา และมีชีวิตอยู่ด้วยความไม่ประมาทคติธรรม มีอยู่มากมาย เช่น

“ประดับกายด้วยความดี มีราศีดีกว่าประดับเพชร”

“การโกรธคนอื่นเขา เท่ากับจุดไฟเผาตัวเอง”

“การรู้จักปล่อยวาง เป็นวิธีทางแห่งความสงบเย็น”

และยังมีคติธรรมอีกมากมายที่สามารถเป็นคำสอนใจให้เราได้พยายามขัดเกลาจิตใจ และตอนนี้ในช่วงที่ข้าพเจ้าเองพยายามมองกิเลสของตัวเอง และพยายามเขี่ยออกเหมือนกับตอนที่เรากวาดใบไม้ กวาดขยะนั้นแหละ เพราะฉะนั้น คติธรรมตอนนี้ที่ข้าพเจ้าชอบมากที่สุด และพยายามปฏิบัติอยู่ ก็คือ

**“เห็นอะไรก็ไม่วิเศษ
เท่ากับเห็นกิเลสของตัวเอง”**

และเมื่อเห็นแล้วต้องพยายามชนะ
กิเลสด้วย คติธรรมที่ตามมาก็คือ

**“ชนะใครก็ไม่วิเศษ เท่ากับ
ชนะกิเลสของตัวเอง”**

ถ้าเราสามารถชนะกิเลสของตัวเอง
ได้ เราก็ย่อมพบแต่ความสงบร่มเย็นมี
แต่ความสุขได้ จะเป็นความสุขที่ไม่ใช่ตัว
ไม่ใช่ตน ไม่มีตัวกู โพล่ออกมาให้เจอเลย
ดังสุภาษิตที่กล่าวไว้ว่า...

**จิตตํ ทนตํ สุขํ วหิ.
“จิตที่ฝึกดีแล้วนำสุขมาให้”**

**นตฺถิ สนฺติ ปรมิ สุขิ.
“ความสุขอื่น ยิ่งกว่า
ความสงบนั้นไม่มี”**

ธรรมะทั้งหลายที่ข้าพเจ้าได้สาธยาย
มานั้น เป็นธรรมะที่สามารถชี้ให้เห็นด้วย
ตาในตอนกวาดใบไม้ หรือตอนเดินไปกวาด
ไป ข้าพเจ้าได้เห็นแล้ว และพยายามฝึก
ฝนปฏิบัติอยู่โดยการฝึกกรรมฐาน เจริญ
ภาวนา อานาปานสติ แนวสติปัฏฐาน 4
ตามที่หลวงพ่ोजรัญ ๗ ได้สอนสั่งข้าพเจ้า
เองยังต้องฝึกฝนอีกมากมาย เพื่อที่จะให้
เกิดปัญญา ให้มีสติสัมปชัญญะ เพื่อจะ
สามารถต่อสู้กับกิเลสได้ทันทั่วทั้ง

ข้าพเจ้าเองยังต้องพยายามฝึกฝน
อบรมตัวเองและพยายามปฏิบัติศึกษาเล่า
เรียนไปอีกนานแสนนาน ถ้าหากว่าผู้ใดสนใจ
และอยากมาทดสอบด้วยตัวเองว่า การฝึก
ปฏิบัติธรรมนั้นอยู่ที่ธรรมชาติ หรือหน้าที่
และการงานแล้ว ก็ขอเชิญมาปฏิบัติที่วัด
สวนแก้ว มาลองปฏิบัติโดยการกวาดลานวัด
ดูนะคะ แล้วทุก ๆ ท่านก็สามารถจะรู้และ
เห็นด้วยตัวเอง **“ปัจจุตตํ เวทิตพฺโพ”.**

โลก ณ วันนี้ เต็มไปด้วย
บรรยากาศที่ตกอยู่ท่ามกลางของการ
เปลี่ยนแปลง และ...ไม่มีใครสามารถ
วาดภาพอันแตกต่างหลากหลายของ
อนาคตได้ หากไม่นิยามความหมาย
ของปัจจุบันให้ชัดเจนก่อน ชีวิตทุกคน
จะมีแต่...หวัง และรอคอย !

หวังว่าจะได้ หวังอยากเป็น
หวังอยากรวย หลาย ๆ อย่าง
ที่คาดหวัง...ได้บ้างไม่ได้บ้าง
และก็ยังเฝ้ารอคอย ดิ้นรน
และไขว่คว้าเพื่อให้ได้มา
ครอบครอง และเป็นเจ้าของ

ในขณะที่...ตามไขว่คว้ามามาก
สุขบ้างทุกข์บ้างปะปนกันไป

มีบางอย่างอยากจะบอกเล่า
ประสบการณ์เพื่อนหญิงไทยทั้งหลาย

โดย...พจกมล

พวงชมพู ลุดวิกส์ฮาเฟิน

(Ludwigshafen)

ในฐานะเพื่อนร่วมชาติ ร่วมเพศเดียวกัน
เห็นเพื่อน ๆ หรือน้อง ๆ หลาน ๆ บาง
คนที่ต่างก็อยากมีแฟน หรือสามี เป็น
ชาวต่างชาติ เพื่อจะได้สุขสบาย อย่าง
ที่บางคนเขามี และได้แต่งงานกับชาว
ต่างชาติ หรือที่เราเรียกกันว่า **ฝรั่ง** !

บางคนดิ้นรน ไปหาเอาข้างหน้า
ไปกับญาติ ที่แนะนำ ก็...ดีไป แต่บาง
คนไปกับนายหน้าที่เรา ได้พบเจอใน
ต่างแดน หรือที่อื่น ๆ ทั้ง ๆ ที่ ไม่รู้ว่า
ข้างหน้าจะเกิดอะไร...ขึ้น !

เพียงคิดแค่ว่า ขอให้ได้ไปจาก
ครอบครัวที่ล้มเหลว จากหนี้สินที่
พันนาการตัวเองและครอบครัว นึก
เอาเองว่า จะต้องได้ และเป็นได้ สมัยนั้น
หรือว่าเดี๋ยวนี้ ทุกอย่างอาจเปลี่ยนแปลง
แล้วก็ได้

เพื่อนสาวไทยคนหนึ่ง รุ่นน้อง
อายุ ประมาณ 50 ปี กว่า ๆ ที่เรา
ไปเจอเมื่อครั้งที่เราไปเที่ยวบ้านสามี
และเราเป็นคนมีอุปนิสัยอยากรู้ อยาก
เห็น อยากศึกษา เพราะเรามีแฟนฝรั่ง
ชาวเยอรมนี

เราต้องดิ้นรนไปเรียนภาษา
ของเขา เพื่อว่า หากเขานิทาเราแล้ว
เราจะได้เข้าใจ ว่าเขาพูด คุยอะไรกัน ?
และเราก็จะได้ศึกษาความเป็นมา
ของเขา วัฒนธรรมของเขาด้วย

นี่คือนิสัย ! ของเรา

เมื่อสมัยที่เราไปอาศัยอยู่ที่
ลุดวิกส์ฮาเฟิน (Ludwigshafen) สามี
ออกไปทำงาน เราก็ไปเสาะหาร้าน
อาหารไทย เพราะสามีเราชอบทาน
อาหารไทยมาก เราต้องทำและเอาใจ
ใส่เขาเป็นพิเศษ และเราก็ได้พบร้าน
อาหารไทยจริง ๆ แต่เจ้าของเป็นคน
จากประเทศลาว และเขาก็มีลูกน้อง
ที่เป็นสาวไทยไปแต่งงาน และอยู่กิน

กับสามีของเขาที่นั่น

และถ้าหากว่า สถานะปานกลาง ก็จะไม่พอทน แต่คดีของคนเยอรมันเท่าที่ได้ไปสัมผัส ส่วนตัวสามีเป็นวิศวกร บริษัท BAFS. ยักษ์ใหญ่ ของประเทศ เยอรมัน สถานะก็พอมีกินมีใช้สบาย

เขาจะให้เงินเราใช้ดีมาก และเราเองก็มีเงินเดือนประจำส่วนตัวอยู่แล้ว ความสัมพันธ์ ความเป็นอยู่ก็เรียกได้ว่า...สุขสบาย เราจะชอบซื้อของ ชอบซื้อของแพงมาใช้ แล้วเราก็ซื้อให้สามีเราด้วย ตอนแรก ๆ เขาก็ง ๆ และเขาเคยบอกกับเราว่า... เขาไม่เคยได้อะไรจากใครเลยในชีวิต แม้แต่ภรรยาคนเก่า เขาก็ไม่เคยได้อะไรเลย มีแต่เราที่ให้ เพราะเราชอบซื้อของแต่งตัว

เราก็อยากให้ คนโกลั ๆ ตัวเรามีความสุขไปด้วย เรารู้เลยว่า คน

เยอรมัน จะ “เค็ม” มาก ยิ่งกว่ายิวซะอีก (ประเทศเขา กินเกลือกันคะอะไร ๆ ก็มีเกลือ)

และน้องคนนี่ที่เราไปรู้จักที่ร้านอาหารไทย คนไทยมักมีนิสัยชอบช่วยเหลือกัน พอรู้ว่าเป็นคนไทยจะน่ารักมากคะ อบอุ่นนะคะ

น้องคนนี่ เคยมีชีวิตที่พอมีกินในประเทศไทย เขาไปกับนายหน้าที่เป็นคนจากประเทศลาว ที่เป็นเจ้าของร้านอาหารไทย และพอไป...เท่าที่เขาเล่าให้ฟังนะคะ

จะเลือกมากก็ไม่ได้ แต่เรามาคิดเอาเองนะคะว่า ผู้ชายคงให้เงินค่าใช้จ่ายเป็นค่าเดินทาง ค่าวิชา ไปกับนายหน้าแล้ว

เขาก็ต้องไปอยู่กินกับสามี คนนี้พออยู่ไปใหม่ ๆ ก็ รักกันดี จดทะเบียนและบินมาเยี่ยมบ้านแต่พอลกลับไป ถ้าน้องเขาอยากได้เงินส่งกลับมาเมืองไทย ก็จะต้องไปทำงานหาเงินเอาเอง

น้องเขาก็ได้งานทำเป็นร้านขายผลไม้ เข้าต้องปลอกสับปะรด อย่างเดียว ตั้งแต่ 8 โมงเช้า และเลิก 11 โมงทุกวัน หยุดวันอาทิตย์วันเดียว พอได้เงินเดือนสามีเขาต้องการให้ นำเงินมาเข้าร่วมในบัญชีของเขาด้วย

ซึ่งน้องเขาก็ไม่ยอม พอไม่ยอม

ก็เกิดปัญหา ผู้ชายก็ออกฉายเลย ไม่ให้นอนร่วมห้องด้วย อาหารกินด้วยได้ เป็นบางอย่าง น้ำอุ่นก็ไม่ยอมให้ใช้ คิดเอาเองนะ...ว่าทรมานยังไง ที่มีอากาศเย็น ๆ เย็นมากจนหนาวเหน็บ แล้วอาบน้ำเย็นจะทรมานเพียงใด เขาเลยโดนฟ้องร้องหย่า หมายฟ้องก็อ่านไม่ออกแปลไม่ได้ ต้องไปเสียเงินค่าแปล ค่าทนายอีก

น้องเขาก็ตอนนะคะได้ทำงานโรงงานซักผ้า เพื่อน ๆ คนไทยด้วยกันคอยช่วยเหลือ และก็ยังทำงานอยู่ ถึงปัจจุบันนี้ ได้เดือนละ 1 พันยูโร ค่าเช่าห้อง 400 ยูโร ค่าโทรศัพท์ ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ แทบไม่พอใช้ ต้องออกหางานทำอีก คือการไปนวด และสถานที่แบบนี้ เขาก็ต้องเข้าใจแบบนั้น พอไปเห็น ไปรู้ และกลับมาบ้านเรา บางครั้งก็เห็นสาว ๆ บางคนดินรนที่จะไป ทั้ง ๆ ที่ไม่รู้ว่าข้างหน้าจะเป็นอย่างไร อาหารการกิน ความเป็นอยู่ ก็แตกต่างกันมาก

ได้รับบทเรียนครั้งแรก เมื่อไปเหยียบแผ่นดินเขา คือ ภาษา...เราถามเขาภาษาอังกฤษ เขาไม่ตอบสักคำแถม ! เดินหนีไม่มองหน้าเราด้วยซ้ำ แต่ภาษาอังกฤษอย่างเดียวไม่พอ เราถึงต้องพยายามไปเรียนอีก เพราะต้องเดินทางไปประจำ เพราะฉะนั้น ถึงอยากเตือนน้อง ๆ ที่อยากมีแฟนฝรั่ง ขอให้ศึกษากันก่อนนะคะ

คนเยอรมัน หนุ่ม ๆ การเสียภาษีรายได้ แพงมากเลย จึงรีบแต่งเพื่อหนีภาษี เท่าที่ได้สัมผัส ญาติ ๆ สามี ที่เขาได้แต่งงานกัน พอมีลูกรัฐบาลเขาก็ดีมาก ให้เงินค่าดูแลลูกด้วยนะคะ แต่พอเวลาหย่าผู้ชายต้องให้ผู้หญิงเกือบหมดตัวเลยก็ว่าได้

ขอให้ศึกษา ขนบธรรมเนียม ประเพณี ภาษา ที่สำคัญนะคะ ไม่มีใครแก่เกินเรียนหรอกค่ะ...✍

ย่านาง

พืชสมุนไพรไทย

ฉบับนี้จะพูดถึงประโยชน์จากสมุนไพรใบย่านาง สาเหตุที่เขียนถึงนี้ ก็เพราะว่าในปัจจุบันมีคนนิยมนำมาต้มกิน ใช้ทานกันเป็นจำนวนมาก

ชื่อ “ย่านาง” Bai-ya-nang
ชื่อวิทยาศาสตร์คือ “Tiliacora triandra (Colebr) Diels”
ชื่อพื้นเมือง ภาคกลางเราจะเรียกย่านางว่า “เถาย่านาง”
เชียงใหม่ “จ้อยนาง”
ภาคใต้ “ย่านาง” สุราษฎร์ธานี “ยาดนาง”
ภาคอีสาน “ย่านาง”

มีลักษณะทางพฤกษศาสตร์

ไม้เถาเลื้อย เถากลมขนาดเล็ก มีเนื้อไม้เลื้อยพันตามต้นไม้ หรือกิ่งไม้ยาว 10-15 เมตร

1) ต้นเป็นเถาไม้เลื้อยเกี่ยวพันกับไม้ เป็นเถากลม ๆ ขนาดเล็ก แต่เหนียว มีสีเขียว เมื่อเถาแก่จะมีสีเข้ม บริเวณเถามี

ข้อห่าง ๆ เถาอ่อนมีขนอ่อนปกคลุม เมื่อแก่แล้วผิวค่อนข้างเรียบ

2) รากมีหัวใต้ดิน รากมีขนาดใหญ่ กิ่งก้านมีรอยแผลเป็นรูปจานที่ก้านใบหลุดไป

3) ใบเป็นใบเดี่ยวคล้ายใบพริกไทย ออกติดกับลำต้นแบบสลับรูปร่างใบคล้ายรูปไข่ขอบขนาน ปลายใบเรียว ฐานใบมน ขนาดใบยาว 5-10 ซม. กว้าง 2-4 ซม. ขอบใบเรียบ ผิวใบเป็นคลื่นเล็กน้อย ก้านใบยาว 1-1.5 ซม. ในภาคใต้ใบค่อนข้างเรียวยาวแหลมกว่า สีเขียวเข้มหน้าและหลังใบเป็นมัน

สวนแก้ว
แฟรี่

4) ดอกออกตามซอกใบ ซอกโคน
ก้าน จากข้อเถาแก่เป็นช่อยาว 2-5 ซม.ช่อ
หนึ่ง ๆ มีดอกขนาดเล็กสีเหลือง 3-5 ดอก
ออกดอกแยกเพศอยู่คนละต้น ไม่มีกลีบ
ดอก ขนาดโตกว่าเมล็ดงาเล็กน้อย ต้นเพศ
ผู้จะมีดอกออกสีน้ำตาลอับเรณูสีเหลือง
อ่อน ดอกย่อยของต้นเพศผู้จะมีขนาดเล็ก
ก้านช่อดอกมีขนสั้น ๆ ละเอียด ปกคลุม
หนาแน่นออกดอกช่วงเดือนเมษายน

5) ผลรูปทรงกลมเล็ก ขนาดเท่าผล
มะแว้ง สีเขียวเมื่อแก่กลายเป็นสีเหลือง
อมแดง และกลายเป็นสีดำในที่สุด เมล็ด
แข็งรูปเกือกม้า แห้งที่พบ ย่านางเป็นพืช
ที่พบในแหล่งธรรมชาติ ป่าทั่วไปที่มีความ
ชุ่มชื้นบริเวณป่าผสมผลัดใบ ป่าดงดิบ และ
ป่าโปร่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ รวมทั้งภาคอื่น ๆ ก็มีกระจายทั่วไป

การปลูกและขยายพันธุ์

ย่านางเป็นพืชที่ขึ้นในดินทุกชนิด และ
ปลูกได้ทุกฤดู ขยายพันธุ์โดยการใช้หัว
ใต้ดิน เถาแก่ที่ติดหัว ปักชำยอด หรือการ
เพาะเมล็ด เป็นไม้ที่ปลูกง่ายโดยปลูกเป็น
หลุมหรือยกร่องก็ได้

การเพาะเมล็ดย่านาง

เมล็ดพันธุ์ที่เพาะยากทั้งหลาย มักจะ
ชื้อายค่ะ หลักการเพาะ ก็คือ ต้องทำให้
ขึ้นแต่ไม่แฉะ ถ้าไม่โดนแสงจะกระตุ้นการ
งอกให้เร็วขึ้นมาก...จะใช้วิธีเพาะในกะบะ
ทรายก่อน รดน้ำให้ชุ่ม คลุมผ้าเปียกสีดำ
หรือสีเข้มไว้ ไม่นานก็งอกคะ งอกแน่นอน
หลังจากนั้น ค่อยแยกไปอนุบาลต่อในถุง
ดำหรือกระถางเล็ก

ไปย่านาง สรรพคุณนั้นมีหลากหลาย
เพราะเป็นสมุนไพรเย็น มีคลอโรฟิลล์สด
จากธรรมชาติ และยังมีวิตามินที่จำเป็นต่อ
ร่างกายอีกมากมายเช่น วิตามินเอ วิตามิน
บี1 วิตามินบี2 วิตามินบี 3 วิตามินซี ธาตุ
แคลเซียม ธาตุฟอสฟอรัส ธาตุเหล็ก เบต้า
แคโรทีน ในปริมาณค่อนข้างสูง

โดยเป็นสมุนไพรที่ใครหลาย ๆ คน
ต่างก็คุ้นเคยกันดี เพราะนิยมนำมาเป็น
เครื่องปรุงรสช่วยเพิ่มความกลมกล่อม
ของอาหาร เช่น แกงหน่อไม้ ซุปหน่อไม้
แกงเลียง แกงหวาน เป็นต้น ทางภาคใต้
นิยมนำยอดอ่อนมาใส่แกงเลียงและแกง
หวาน ในแกงชีเหล็กใช้น้ำไปย่านางใส่ลง
ไปเพื่อลดความขมของใบชีเหล็ก

สรรพคุณทางยา

1) แก้ไข้ ใช้รากย่านางแห้ง 1 กำ
มือ ประมาณ 15 กรัม ต้มกับน้ำ 2 แก้ว
ครึ่ง เคี่ยวให้เหลือ 2 แก้ว ให้ดื่มครั้งละ 1
แก้ว ก่อนอาหาร 3 เวลา

2) แก้วปวง (ปวดท้องเพราะกินอาหารผิดสำแดง) ใช้รากย่านางแดงและรากมะปร่างหวาน ผนกับน้ำอุ่นแต่ไม่ถึงกับข้น ต้มครั้งละ 1 แก้วต่อครั้ง วันละ 3-4 ครั้ง หรือทุก ๆ 2 ชั่วโมง ถ้าไม่มีรากมะปร่างหวาน ก็ใช้รากย่านางแดงอย่างเดียวก็ได้ หรือถ้าให้ดียิ่งขึ้นใช้รากมะขามฝนรวมด้วย

3) ถอนพิษเบื่อเมาในอาหาร เช่น เห็ด กลอย ใช้รากย่านางต้นและใบ 1 กำมือตำผสมกับข้าวสารเจ้า 1 หยิบมือเติมน้ำคั้นให้ได้ 1 แก้วกรองด้วยผ้าขาวบาง ใส่เกลือและน้ำตาลเล็กน้อยพอดื่มง่ายให้หมดทั้งแก้ว ทำให้อาเจียนออกมาจะช่วยให้ดีขึ้น

4) ช่วยเพิ่มความสดชื่นให้กับร่างกาย

5) ช่วยฟื้นฟูเซลล์ต่าง ๆ ในร่างกาย

6) ช่วยรักษาอาการตกกระที่ผิวเป็นจ้ำ สีน้ำตาลตามร่างกาย ฯลฯ

ประโยชน์ทางอาหาร

ย่านางมีทุกฤดูกาลให้อุดมมากในฤดูฝนและให้ผลในฤดูแล้งส่วนที่กินและการปรุงอาหาร คนไทยนิยมใช้ใบย่านางคั้นเอาน้ำปรุงอาหารต่าง ๆ เช่น แกงหน่อไม้ ซุปหน่อไม้ (ย่านางสามารถต้านพิษกรด

ยูริกในหน่อไม้ได้) แกงอ่อม แกงเห็ด หรือ ซุปใบสด กับใบเครือหมาน้อย รับประทานถอนพิษร้อนต่าง ๆ

กระแสน้ำ “ใบย่านาง”

ปัจจุบันมีกระแสการบริโภคน้ำย่านางคั้นปีบเย็นซึ่งเชื่ວารักษาโรคได้มากมาย เช่น ลดน้ำตาลในเลือด ความดันโลหิตสูง อาการตกเลือดในมดลูก โรคเกาต์ โรคเชื้อรา ทำลายเล็บ อาการริดสีดวงทวาร เป็นต้น

ดังนั้น จึงขอปิดท้ายกับสูตร น้ำใบย่านางง่าย ๆ ลองทำดื่มกันได้ค่ะ

1) ใบย่านางประมาณ 20 ใบ

2) น้ำต้มสุก 3 แก้ว (600 มิลลิลิตร)

3) นำใบย่านางสดโขลกให้ละเอียด แล้วเติมน้ำหรือซึบใบย่านางกับน้ำ กรองเอาแต่น้ำสีเขียว ต้มครั้งละ 1/2 ถึง 1 แก้ว วันละ 2-3 เวลา ก่อนอาหารหรือตอนท้องว่าง เนื่องจากใบย่านางมีกลิ่นเหม็นเขียวจึงอาจใส่ใบเตยหอม 3 ใบ ใบบัวบก 1 กำ และดอกอัญชัน 10 ดอก ลงไปด้วย เพื่อแต่งรสและกลิ่น

ย่านางเป็นยาเย็น ในปริมาณที่มีผู้ดื่มรักษาโรคเป็นปริมาณสารสกัดน้ำที่ไม่เข้มข้นมากนัก คล้ายกับการดื่มน้ำใบเตยเพื่อความสดชื่นใจดับกระหาย แต่ไม่มีรายงานการวิจัยทั้งในและต่างประเทศว่าสนับสนุนการใช้งานดังกล่าวเพราะประเทศตะวันตกไม่มีต้นย่านางให้ศึกษา

✂️ ข้อควรระวัง (ขล่ำ) ต้องทำให้สุก

เป็นที่น่าสังเกตว่าคนอีสานไม่มีข้อห้ามในการกินหน่อไม้ในคนที่สูงอายุ ซึ่งแตกต่างจากภาคอื่น ๆ ที่มีข้อห้ามในการบริโภคหน่อไม้ เมื่อมีอายุมากขึ้น โดยเชื่อกันว่าหน่อไม้มีผลทำให้ปวดข้อ แต่คนอีสานมีวัฒนธรรมการกินหน่อไม้คู่กับย่านางเสมอ จึงไม่มีปัญหาเหมือนการกินหน่อไม้ของภาคอื่น ๆ

◎ ภาคอีสาน

เถาและใบของย่านางนิยมใช้เป็นเครื่องปรุงรส ใช้แต่งสีเขียวในอาหารคาวและช่วยทำให้หน้าแกงข้นมากขึ้นด้วย นอกจากนี้ ยังสามารถนำไปประกอบเป็นอาหารต่าง ๆ ดังนี้

1) เถา ใบอ่อน ใบแก่ ตำ คั้นเอาน้ำสีเขียวนำไปต้มกับหน่อไม้ ปรุงเป็นแกงหน่อไม้ ซุปหน่อไม้ แกงต้มเปราะ เชื่อว่าย่านางจะช่วยลดรสขมของหน่อไม้ได้ดี ทำให้หน่อไม้มีรสหวานอร่อย

- 2) นำไปแกงกับยอดหวาย
- 3) นำไปแกงกับซี่เหล็ก
- 4) นำไปแกงขนุน แกงผักอีลอก
- 5) นำไปอ่อมและหมก

◎ ภาคใต้

1) ใช้ยอด ใบเพสลาด (ไม่อ่อน ไม่แก่เกินไป) นำไปแกงเลียง ผัด แกงกะทิ

2) ผลสุกใช้ทานเล่น

◎ ภาคเหนือ

1) ยอดอ่อน นำมาลวกเป็นผักจิ้ม น้ำพริก

2) ยอดอ่อน ใบแก่ คั้นน้ำนำมาใส่แกงพื้นเมือง เช่น แกงหน่อไม้ แกงแค

✂️ ประโยชน์ใช้สอยอื่น ๆ

1) น้ำสีเขียวจากใบย่านางนำไปใช้ย้อมผ้าได้อีกด้วย

2) ใช้เป็นอาหารสัตว์ เช่น กระบือ

3) เถามีความเหนียว ใช้มัดสัมภาระได้

“ใบย่านาง”...กำลังอยู่ในความสนใจของคนใส่ใจสุขภาพ ด้วยสรรพคุณทางยาและโภชนาการ อย่างไรก็ตาม หากเป็นคนรุ่นเก่าผู้เฒ่าผู้แก่คงรู้จักพืชชนิดนี้ เป็นอย่างดี แต่สำหรับคนรุ่นใหม่ใช้กระดานชนวนไฟฟ้า อาจทำหน้าาง ๆ ได้

และเนื่องด้วยในช่วงเวลานี้ตรงกับช่วงฤดูฝนทางวัดสวนแก้วก็ได้ปลูกต้นไผ่ไว้เป็นจำนวนมาก ตอนนี้นักพรหมใจกันให้ผลิตผลจากต้นไผ่ นั่นก็คือ **หน่อไม้** ดังนั้น ในฉบับนี้จึงขอนำเสนอของฝากจากต้นไผ่ ซึ่งก็คือหน่อไม้สด ซึ่งทางวัดสวนแก้วก็มีผลิตผล โดยนำไปใช้กับสมุนไพรย่านางเป็นส่วนประกอบด้วยเช่นกัน

โดยทางวัดสวนแก้วจัดทำหน่อไม้สดแบบชนิดที่เป็นหน่อสดและที่ผ่านกรรมวิธีต้มผ่านความร้อน พร้อมนำไปผสมพืชสมุนไพร ย่านาง โดยจัดจำหน่ายในราคา ย่อมเยา โดยบรรจุถุงที่สะอาด สะดวก พร้อมให้ผู้บริโภคสามารถซื้อนำกลับไปเป็นของฝากหรือนำไปปรุงเป็นอาหารต่อไป

ท้ายนี้ก็หวังว่า ท่านผู้อ่านก็คงได้ความรู้และสาระจากสมุนไพรย่านาง ไปบ้างไม่มากนักน้อย และถ้ามาทำบุญวัดสวนแก้วคราใด อย่าลืมของฝากจากวัดสวนแก้วด้วยนะคะ ดังสโลแกนว่า **“บุญก็ได้ ใจก็เต็ม”** และก็ได้ 3 อิ่ม คือ **“อิ่มปาก อิ่มท้อง อิ่มสมอง”** สาธุค่ะ

ภาพ...พิธีกรรม

ประมวลภาพ : สงกรานต์วัดสวนแก้ว พุทธศาสนิกชนร่วม
ทำบุญ ฟังธรรม รักษาศีล และสรงน้ำพระ เพื่อเป็นสิริมงคล

ทำบุญ ฟังธรรมะ รับแจก
หนังสือ ซีดีธรรมะ
จากหลวงพ่อยอม

สรงน้ำพระ
และหลวงพ่อยอม

คณะศิษยานุศิษย์
ร่วมแสดงมุทิตาสักการะ
แด่...พระราชธรรมนิเทศ
(พระพยอม กัลยาโณ)
เนื่องในโอกาส
สิริอายุ 65 ปี
24 เมษายน 2557
ณ หอสมุดนิสิตสวนแก้วฯ

หลวงพ่อยอมนำพวงมาลัย
มาบูชาอนุสาวรีย์แม่ (โยมแม่)

คณะสงฆ์-สามเณร อุบาสก-อุบาสิกา
สมาชิกร่มโพธิ์แก้ว และศิษยานุศิษย์
เข้าร่วมมทิตาจิตอย่างพร้อมเพรียง

หลังจากอธิมบุญแล้ว...หลวงพ่อมิเมตตา
จัดให้มีโรงทานไว้ให้อิ่มท้อง ต้อนรับผู้มาร่วมงานด้วย

วันสำคัญของโลก “วันวิสาขบูชา”

พุทธศาสนิกชนร่วมทำบุญ ฟังธรรม รักษาศีล

ณ วัดสวนแก้ว 13 พฤษภาคม 2557

คณาจารย์-นักเรียนทหารอากาศ
เข้ากราบนมัสการและฟังการบรรยายธรรม
จาก...พระราชธรรมนิเทศ (พระหย่อม กฤษณะ)

เมื่อวันที่ 4 มิถุนายน 2557 ณ วัดสวนแก้ว

งานสงเคราะห์พัฒนาจะอยู่ใกล้แก่ไหนก็ตาม
หลวงพ่อยอม ท่านก็ยังทุ่มเทแรงกายและใจ
เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของผู้ด้อยโอกาสทางสังคม
ให้มีพื้นที่ชีวิตและมีความสุขในแผ่นดินนี้

งานพัฒนา : สาขาชอโอ (ตาก)

สมาชิกर्मโพธิ์แก้ว กำลังช่วยกัน
เพาะต้นกล้า ปรับปรุงดิน เตรียมปุ๋ย เพื่อที่จะปลูก
พืชกินได้ และพืชใช้สอย ก่อนฤดูฝนจะมาถึง

งานพัฒนาสาขาดงปู่ (ตาก)

เป็นสาขาเกิดขึ้นใหม่ อยู่ในช่วงกำลังพัฒนา

ต้นทุเรียนหลวงพ่อยอมท่านปลูกเอง

เมื่อเดือนพฤษภาคมที่ผ่านมา สหกรณ์ปทุมบุรี
หลวงพ่อบุญ มีโครงการสร้างเขื่อน
 เพื่อบริหารจัดการน้ำ ในช่วงฤดูฝนจะมาถึง

ศูนย์รวมการสงเคราะห์ เผยแผ่ และพัฒนา
มูลนิธิสวนแก้วฯ
สาขากบินทร์บุรี (ปราจีนบุรี)

ที่พักคนชรา

สิ่งแวดล้อมบริเวณที่พักคนชรา

ที่พักคนทั่วไป

ที่พักคนทั่วไป

หลวงพ่อดำ
พญาคิธรรม ที่กบฏฐาน
สาขากบินทร์บุรี

ช่วงที่ผ่านมา **หลวงพ่อดม** พาสมาชิกร่วมโพธิ์แก้วและเด็กนักเรียน
ที่มาหาทุนการศึกษาช่วงปิดเทอม พัฒนาถ่อร่องสวนไผ่กิมชุง ก่อนฤดูฝนจะมาถึง

อภัยมณาใจ ใจไม่ทุกข์

คน เราการได้รู้จัก เจอะเจอกัน ไม่ว่าจะเป็นพ่อ แม่ พี่น้อง ญาติ เพื่อน คนรัก ศัตรูคู่อาฆาต ฯลฯ ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ ไม่ใช่เรื่องของเลื่อนลอย เหมือนเรื่องที่ไม่มีความหมาย

เมื่อมีวสา ไม่ต้องเรียกร้อง พอถึงเวลาจะมาเจอกัน

ครั้นเมื่อสิ้นวสานก็ต้องจากกัน การจะร้างอย่างไร...ก็ร้างไม่อยู่ สิ่งที่สำคัญที่สุดในตอนที่ยังไม่จากกัน คุณได้ทำความดีต่อคนของคุณหรือยัง ?

เพราะเมื่อถึงเวลาที่ต้องจากกัน ไม่ว่าคุณจะมีเงิน หรืออำนาจล้นฟ้า ก็เรียก มันกลับมาไม่ได้

การได้ทำดีต่อกันไว้ จึงดีกว่า เพราะไม่ว่าเราจะ...จากกันเมื่อไร

ทุก ๆ วชิกรรม กายกรรม และมโนกรรม ที่เราพูด กระทำ นึกคิด ล้วนเป็นกรรมที่มั่นคง

ทั้งหมดจึงขึ้นอยู่กับเจตนาว่า เป็นบุญ หรือบาป แล้ว จะมาส่งผลแตกยอดต่อปัจจุบัน และอนาคตทั้งนั้น

ถ้าเราคิดดี ทำดี พูดดี เราจะรู้สึกเป็นสุข ไม่ว่าจะเป็นคนใกล้ชิด ไกลตัว หรือศัตรูคู่อาฆาต จงทำดีต่อกัน ต่อเมื่อได้พบ ได้เจอ ได้รู้จัก

ครั้นเวลาที่ต้องจากกัน จะได้ระลึกถึงแต่สิ่งดี ๆ ที่มีต่อกัน

โดย...โยมแอ้ว สังฆทาน

ความสุขแท้จริงอยู่ที่ใจ และการกระทำที่ดี

จงดูและเอาใจใส่ คนที่ท่านรัก ไม่ว่าจะเป็นพ่อ แม่ พี่น้อง ญาติ เพื่อน สามี ภรรยา บุตรธิดา

เมื่อเวลาที่ต้องจากกัน จะได้ไม่ต้องพบกับการเสียใจว่า เราได้ทำดีที่สุด กับคนที่เรารัก หรือยัง !

ณ ขณะนี้ ข้าพเจ้าคิดถึง พ่อแม่ และสามี อันเป็นที่รักที่ จากกันอย่างไม่มีวันกลับมา ให้เราได้แก้ตัวเลย

แต่สิ่งดี ๆ ที่ท่านเหล่านั้น ลืมเอาไว้ยังตรึงตราอยู่ในใจอย่างมั่นคง เสริมให้ใจเรายึดได้อย่างไม่ผันแปร.

ประกาศ มุณินิธิสวนแก้ว, องค์การสาธารณประโยชน์
เรื่อง การจัดตั้งกองทุนผู้สูงวัย
พ.ศ. 2557

ด้วยมุณินิธิสวนแก้ว, องค์การสาธารณประโยชน์ มีนโยบายเพื่อสนับสนุนและส่งเสริมกิจการ งานเผยแผ่พระพุทธศาสนา ที่จะพัฒนาส่งเสริมบุคคลผู้สูงวัย โดยเล็งเห็นว่า งบประมาณของรัฐบาลแต่ละประเทศไม่พอที่จะดูแลผู้สูงวัย โดยมติที่ประชุมคณะกรรมการมูลนิธิฯ สมัยประชุมวิสามัญ ครั้งที่ 1/2557 เมื่อวันที่ 22 มิถุนายน 2557 และมติที่ประชุมคณะกรรมการผู้ริเริ่มก่อตั้ง กองทุนผู้สูงวัย จึงประกาศจัดตั้ง “กองทุนผู้สูงวัย” ใช้ชื่อย่อว่า “กสว.” โดยมีระเบียบวิธีการบริหารกิจการของกองทุนฯ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 วัตถุประสงค์ของกองทุนผู้สูงวัย คือ

- (1) เพื่อสนับสนุนส่งเสริมผู้สูงวัย ด้านการศึกษา การปฏิบัติธรรม และการเผยแผ่พระพุทธศาสนา
- (2) เพื่อสนับสนุนส่งเสริมการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ผู้สูงวัย เช่น การดูแลผู้สูงวัยที่ไร้ญาติ และกิจกรรมอื่น ๆ เพื่ออนุรักษ์ไว้ซึ่งศิลปวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงามของไทย
- (3) เพื่อพัฒนาผู้สูงวัย ให้ทรงคุณค่า เพื่อเป็นปูชนียบุคคลในการเป็นแบบอย่างต่ออนุชนรุ่นใหม่
- (4) เพื่อนำเงินสาธารณกุศล สังคมสงเคราะห์ และร่วมมือกับองค์กรการกุศลอื่น ๆ เพื่อการสาธารณประโยชน์ ทั้งนี้ ไม่เกี่ยวข้องกับการเมืองแต่ประการใด

ข้อ 2 กองทุนผู้สูงวัยนี้ดำเนินการโดยคณะกรรมการกองทุนผู้สูงวัย มีอำนาจหน้าที่บริหารกิจการและดำเนินงานให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกองทุนผู้สูงวัย กำหนดนโยบายและดำเนินการตามนโยบายนั้น ควบคุมการเงินและทรัพย์สินต่าง ๆ ของกองทุนผู้สูงวัย เสนอรายงานกิจการ รายงาน การเงิน และบัญชีรายรับ-รายจ่ายต่าง ๆ ต่อมุณินิธิสวนแก้ว, องค์การสาธารณประโยชน์ อย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง

ข้อ 3 คณะกรรมการกองทุนผู้สูงวัย ประกอบด้วย

(1) พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)	ประธานกรรมการ
(2) นางสาวสมบัติ ขาตะรูปะชีวิน	รองประธานกรรมการ
(3) นายจิรัชฐภูมิ สิมปีหังอยู่	กรรมการผู้จัดการ
(4) นางสาวกชพรรณ รามัญคุณ	กรรมการเลขานุการ
(5) นางบุหงา คังประสิทธิ์	กรรมการ
(6) นางศิริพร ชื่นกรฐ	กรรมการ
(7) นางเบง ทักเปี่ยม	กรรมการ
(8) นางสาววิวิธนา อรุโณทัยชิต	กรรมการ
(9) นายอดงกต นุ่มผล	กรรมการ

ข้อ 4 ในการบริหารกิจการและดำเนินงานของกองทุนผู้สูงอายุ ให้เป็นอิสระจากมูลนิธิฯ ในรูปแบบของคณะกรรมการ ในการนี้ให้มีอำนาจออกกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ คำสั่ง หรือสั่งการ เพื่อดำเนินงานหรือปฏิบัติการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกองทุนฯ ในการดำเนินกิจการต่างๆ ให้เกี่ยวข้องกับมูลนิธิฯ โดยคณะกรรมการกองทุนฯ จะพิจารณาเงินอุดหนุนกิจกรรมให้เป็นรายปี

ข้อ 5 ในการทำธุรกรรมทางการเงินเกี่ยวกับธนาคาร ให้กรรมการกองทุนฯ จำนวน 2 คน คือ พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ) ประธานกรรมการ และนายจิวันรัฐภูมิ ลิ้มปีห้วงอยู่ กรรมการผู้จัดการ เป็นผู้ลงลายมือชื่อเป็นเจ้าของบัญชีเงินฝากในนาม “พระราชธรรมนิเทศและนายจิวันรัฐภูมิ ลิ้มปีห้วงอยู่” และการสั่งจ่ายเงินหรือเบิกถอนเงินจากธนาคาร ให้กรรมการกองทุนผู้สูงอายุ คนใดคนหนึ่งเป็นผู้ลงลายมือชื่อสั่งจ่ายเงินหรือเบิกถอนเงินออกจากธนาคาร

ข้อ 6 ประธานกรรมการมีอำนาจหน้าที่ดังนี้

- (1) เป็นประธานการประชุมคณะกรรมการกองทุนผู้สูงอายุ สั่งเรียกประชุมคณะกรรมการ
- (2) เป็นผู้แทนของกองทุนผู้สูงอายุ ในกิจการทั่วไป ดำเนินการให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกองทุนผู้สูงอายุ และนโยบายที่คณะกรรมการกองทุนผู้สูงอายุ กำหนด

ข้อ 7 กรรมการผู้จัดการมีอำนาจหน้าที่ดังนี้

- (1) เป็นผู้จัดการทำหน้าที่เป็นทรัพย์สินดูแลรักษาการเงิน ทรัพย์สินของกองทุนผู้สูงอายุ ตลอดจนบัญชีและเอกสารที่เกี่ยวข้องให้ถูกต้องตามระเบียบที่กำหนด
- (2) เป็นผู้จัดการบริหารงานต่างๆ ของกองทุนผู้สูงอายุ

ข้อ 8 กรรมการเลขานุการมีอำนาจหน้าที่ดังนี้

- (1) ควบคุมดูแลกิจการและดำเนินการประจำของกองทุนผู้สูงอายุ คิดต่อประสานงานทั่วไป
- (2) รักษาระเบียบข้อบังคับของกองทุนผู้สูงอายุ นัดประชุมกรรมการตามคำสั่งของประธานกรรมการ และทำรายการการประชุมตลอดจนรายงานกิจการของกองทุนผู้สูงอายุ

ข้อ 9 สำนักงานของกองทุนผู้สูงอายุ (กสว.) ตั้งอยู่เลขที่ 55/1 มูลนิธิสวนแก้ว, องค์การสาธารณประโยชน์ ค.บางสน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140 โทร.02-921-5023 # 110

ข้อ 10 ในวาระแรกทางพระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ) ประธานกรรมการ ได้รับบริจาคเงินเพื่อเป็นทุนในการจัดตั้งและบริหารจัดการดำเนินงาน ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกองทุนผู้สูงอายุ จำนวนเงิน 100,000 บาท (หนึ่งแสนบาทถ้วน) และจะให้การอุปถัมภ์กองทุนผู้สูงอายุนี้นต่อไปจนกว่าจะล้มเลิกกิจการหรือมีมติเป็นอื่น

ประกาศ ณ วันที่ 22 มิถุนายน พ.ศ. 2557

(พระราชธรรมนิเทศ)

ประธานมูลนิธิสวนแก้ว, องค์การสาธารณประโยชน์-ประธานกรรมการฯ

วิตามินใจ

โดย...นายมะนาว

ยุดิ – ธรรม

ตะวันลับฟ้า...

ยุดิธรรมมาอยู่ตรงไหน...?

ศักดิ์ศรีความเป็นคนอยู่ไหนแห่งใด...?

แล้วเจ้าเป็นใคร...? ไยมาย่ำยี...

หนึ่ง...สอง...ไม่ว่า...สามมาใช้ที่

เราอยู่ของเราดี ๆ ไม่มีเรื่องราวใด ๆ

ปิดหู...ปิดตา...ไม่เห็น...

อยากให้เป็น...เช่นนั้น...ใช่ไหม...?

อดทน...อดกลั้น...สุดใจ...

ไม่ไหว...เดี๋ยวได้...รู้กัน...!!

1. พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)	จำนวน 10,000 บาท
2. คุณกมลลา คูบัวรัตน์	จำนวน 3,000 บาท
3. คุณคณพัฒน์ หงษ์ประธานพร	จำนวน 2,000 บาท
4. คุณปทุม หนูใจกล้า	จำนวน 1,200 บาท
5. คุณสุมาลี แก้วประเสริฐ	จำนวน 1,000 บาท
6. คุณศิริมา สังข์ขำ	จำนวน 1,000 บาท
7. คุณปิ่นแก้ว สุวรรณ	จำนวน 600 บาท
8. คุณธนพนธ์ ธนวิวัฒนา	จำนวน 500 บาท
9. วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นครราชสีมา	จำนวน 200 บาท
10. คุณสวเรศ เกตุสุวรรณ	จำนวน 200 บาท
11. คุณสมร ลามะเฟื่อง	จำนวน 200 บาท
12. คุณวัฒนา ทิพาकरणันต์	จำนวน 200 บาท
13. คุณรุ่งวิภา ไชว์ธนะพานิช	จำนวน 200 บาท

PT&T
 COMMUNICATIONS

บริษัท แปซิฟิกโทรคมนาคมและโทรศัพท์ จำกัด
 PACIFIC TELECOMMUNICATION & TELEPHONE CO., LTD.
 Tel. 0-2933-9301 (Auto) Fax. 0-2593-1113

คุณไม่ใช่เราขอ

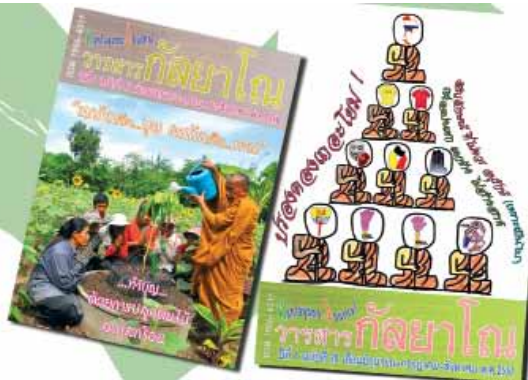
ปัญหาที่สร้างความยุ่งยากพอควร คือ การจัดการกับสัมภาระ
ที่ค่อนข้างจะสร้างปัญหามาก ดังนี้

เราจะเก็บของที่มากเกินไป...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะนำของที่เก่าเกินไป...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะรวบรวมของที่ชำรุดแล้ว...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะรื้อบ้านเก่าบ้านพัง...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะล้างสต็อกสินค้า...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะเก็บเสื้อผ้าไม่ใช้แล้ว...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะลากรถพังรถเก่า...	ไปทิ้งที่ไหน
เราจะจัดการของที่ไม่ใช้ทุกชนิด...	ไปทิ้งที่ไหน

หากท่านมีปัญหาดังที่กล่าวมานี้ เราแก้ไขได้
เพียงกดโทรศัพท์หมายเลข

0 2921 5023 # 113-119, 133, 135
แฟกซ์ 0 2595 1222

เพื่อความรวดเร็ว กรุณาโทรติดต่อเจ้าหน้าที่ “โดยตรง”
เพื่อติดต่อเจ้าหน้าที่เพื่อนัดหมาย วัน เวลา และสถานที่
ในการไปรับของบริจาค

ใบสมัคร สมาชิกรสารกัลยาโน ฉบับที่ 20

ชื่อ..... นามสกุล.....
บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ซอย/ตรอก..... ตำบล/แขวง.....
อำเภอ/เขต..... จังหวัด..... ไปรษณีย์..... โทร.....
Email :

สถานที่ให้ส่งวารสารกัลยาโน

บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ซอย/ตรอก..... ตำบล/แขวง.....
อำเภอ/เขต..... จังหวัด..... ไปรษณีย์..... โทร.....

สถานที่สมัครและส่งใบสมัครสมาชิก

มูลนิธิสวนแก้ว วัดสวนแก้ว ตำบลบางเลน อำเภอบางใหญ่ จังหวัดนนทบุรี 11140

อัตราค่าสมาชิกรสารกัลยาโน

- ☐ 1. 1 ปี 4 ฉบับ ราคา 200 บาท (รวมค่าจัดส่ง) หรือ
☐ 2. อุปถัมภ์ค่าจัดพิมพ์ตามกำลังศรัทธา จำนวนเงิน.....บาท
เริ่มฉบับที่..... ประจำเดือน..... พ.ศ.....

ส่งจ่ายในนาม

มูลนิธิสวนแก้ว วัดสวนแก้ว ตำบลบางเลน อำเภอบางใหญ่ จังหวัดนนทบุรี 11140
ธนาคารกสิกรไทย สาขาบางใหญ่ มูลนิธิสวนแก้ว

เลขที่บัญชี 269-2-12533-1

หรืออุปถัมภ์ได้โดยตรงกับมูลนิธิสวนแก้ว (ทุกวัน)

ผู้ร่วมสนับสนุนโครงการต่าง ๆ ของมูลนิธิสวนแก้ว

โทรศัพท์ 0 2595 1444, 0 2921 5023 # 109

แฟ็กซ์ 0 2921 5022

หรือส่งจ่ายในนาม...มูลนิธิสวนแก้ว

ธนาคารกสิกรไทย สาขาบางใหญ่

มูลนิธิสวนแก้ว

เลขที่บัญชี 269-2-12533-1

วัดสวนแก้ว ต.บางเลน

อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140

ติดต่อและประสานงาน

๑ ผู้จัดการมูลนิธิสวนแก้ว

โทรศัพท์ 0 2921 6262,

0 2921 5023 # 109, 08 1622 0354

แฟ็กซ์ 0 2921 5022

๑ ฝ่ายกิจกรรมนันท

โทรศัพท์ 0 2921 5023 # 108

แฟ็กซ์ 0 2921 5022

๑ ฝ่ายรับของบริจาค

โทรศัพท์ 0 2595 1444,

0 2921 5023 # 113-119, 133, 135

แฟ็กซ์ 0 2595 1222

๑ สนง.วารสารกัลยาโณ

โทรศัพท์ 0 2921 5023 # 110

แฟ็กซ์ 0 2921 5022

โครงการมูลนิธิสวนแก้ว

1. โครงการบวชเณรภาคฤดูร้อน
2. โครงการเข้าค่ายอบรมจริยธรรม
3. โครงการร่มโพธิ์แก้ว
4. โครงการเวทีบำเพ็ญประโยชน์
5. โครงการลอกคราบ
6. โครงการกระบอกสารออกกิลเลส
7. โครงการช่วยน้องท้องหิว
8. โครงการณรงศ์ผู้ไม่รู้หนังสือ
ให้มีโอกาสได้เรียน
9. โครงการสละมาเฟ้นไป
10. โครงการที่พักคนชรา
11. โครงการสะพานบุญ
จากผู้เหลือใจจานผู้ขาด
12. โครงการซูปเปอร์มาร์เก็ตผู้ยากไร้
13. โครงการสวนแก้วเนอร์สเซอรี่
14. โครงการเพื่อการเกษตรและสิ่งแวดล้อม
15. โครงการปอหมักสิ่งปฏิกูล
ตามแนวโครงการพระราชดำริ
16. โครงการบ้านทักษะชีวิต
17. โครงการอนุรักษ์พันธุ์กรรมพืช
18. โครงการคอนโดสุนัข

ทำบุญ
อย่าให้กระเทยฐานะและโกศแห่งตน

พระพยอม กลฺยาโณ
ร่วมทำบุญสมทบทุนโครงการ

วัดสวนแก้ว: ม.1 ต.บางเลน อ.บางใหญ่ จ.นนทบุรี 11140

มูลนิธิสวนแก้ว นนทบุรี

ฝ่ายประสานงานแผนแม่/กิจนิมนต์: 0 2595 1444 # 108
0 2595 1946, 0 2921 5023 # 104, 107
0 2595 1945, 0 2921 5602-3

หยอดน้ำ ยิ่งตุนน้ำ ให้เต็มได้

การสะสมบุญ แม้ทีละน้อย ก็ผลทวีเช่นกัน

ท่านผู้มีจิตศรัทธาร่วมสะสมบุญ สามารถมาจับได้
ตลอดทั้งวัน ๑ กระบอก ณ วัดสวนแก้ว นนทบุรี

ทำบุญ กับพระพยอม กลฺยาโณ...
รับหนังสือ "มหาบุรุษกองขยะ" ภาพ 4 สีทั้งเล่ม

รายได้สมทบทุน โครงการแก้วิกฤตกรรมกรตกงาน

ด้านหน้า

ด้านหลัง

สนใจติดต่อได้ที่...มูลนิธิสวนแก้ว
โทร. 0 2921 5023 # 104, 107

ร่วมอุดหนุน น้ำดื่มร่มโพธิ์แก้ว
รายได้สนับสนุนกองทุนผู้สูงวัย
ในโครงการร่มโพธิ์แก้ว

เติมน้ำช่วยผู้สูงวัย เพราะงบประมาณของรัฐบาลแต่ละประเทศ
ไม่พอที่จะดูแลผู้สูงวัย อาตมาจึงคิด...
ทำน้ำดื่มเพื่อหารายได้ตั้ง **"กองทุนผู้สูงวัย"**
ถ้าท่านคิดว่า อนาคตท่านจะต้องก้าวเข้าสู่ผู้สูงวัย
ช่วยเติมน้ำเพื่อตั้งกองทุนผู้สูงวัย

น้ำดื่มสะอาด ตราร่มโพธิ์แก้ว
ตัวแทนจำหน่าย กรุงเทพฯ (อ.นนทบุรี) 08-4463-6180

อาตมา
ไม่สร้างโบสถ์
ไม่สร้างเจดีย์
มีเงินจะซื้อที่ให้
คนยากคนจน
เรื่อยไป

พระราชธรรมนิเทศ (พระพยอม กัลยาโณ)

1 มี.ย. 2557

ISSN 1906-6317

9 771906 631001